

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

4 Mevsimi deviren Ölüm Orucu Direnişi 366. gününde

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2001/31 • 20 Ekim 2001 • 500.000 TL

Kapitalizm savaş demektir!

Bariş sosyalizmle gelecek!

Savaş karşıtı
kitle hareketi

(Başyazı)

Krizin ve savaşın
faturasını ödemeyi
reddedelim!

(sayfa 6-7)

Bir türküdür
direniş, boy verir
zindanlarda

(orta sayfa)

Almanya'da terör
paketleri ardarda
açıklanıyor!

(sayfa 23)

İÇİNDEKİLER

Savaş karşıtı kitle hareketi	3
Hükümete savaş yetkisi bölge halklarına düşmanlığın belgesidir.	4-5
Krizin ve savaşın faturasını ödemeyi reddedelim!	6-7
Sendika ağaları yeni saldırıların zemini döşemeye başladılar	8
Savaşta yığınların manipülasyonu	9
Dünyanın dört bir yanında yüzbinler alanlara çıktı.	10-11
Belediye işçileriyle savaş ve saldırganlık üzerine konuştuk	12
Savaş karşıtı eylemlerden	13
Bir türküdür direniş, boy verir zindanlarda (orta sayfa)	14-17
Dört RAF militanı hücrelerde katledildi	18
Büyük zindan direnişi 1. yılında! . . .	19-20
Göstermelik yargılama devam ediyor! . .	21
İslam Konferansı Örgütü ihamet batağında	22
Almanya'da terör paketleri ard arda açıklanıyor!	23
Mamak İşçi Kültür Evi	
21 Ekim'de açılıyor	24
Emperyalizme ve savaşa karşı devrimci mücadelede başarının	
bazı temel ölçüleri	25
Hükümet ABD'nin çıkarları için savaş yetkisi aldı	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/31 • 20 Ekim 2001
Fiyatı: 500.000TL
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

İşçi sınıfı ve emekçilere, devrimcilere karşı bir savaş hükümeti olarak kurulan faşist koalisyon, şimdi de emperyalist savaşın hizmetinde. Kapitalist sınıfın temsilcisi ve emperyalizmin uşağı bir ekipten başka türlü de beklenemezdi elbette.

Devrimci tutsaklara yönelik vahşi katliamlarına, istikrar programını sorunsuz uygulama gerekçesi getirmişlerdi. Cezaevlerini teslim almadan işçi sınıfı ve emekçileri teslim alamayacaklarını hesaplıyorlardı çünkü. Ülkedeki devrimcilere karşı yürüttükleri bu kirli savaşın adını, tıpkı, Kürt halkına karşı yürüttüklerine olduğu gibi, teröre karşı mücadele koydular.

Bugün de, yoksul Afgan halkına yönelik katliamlarına aynı kılıfı geçirmeye çalışıyorlar. Hedef aynı hedef, kılıf aynı kılıf, yöntem aynı yöntem...

Emperyalizmin hedefi, dünya halklarını tümüyle teslim alarak sömürü ve zulmünü daimleştirmektir. Afganistan bir simge ve akılları sıra kolay lokmalardan biridir. Onun başı ezildiğinde diğerlerinin daha kolayından teslim alınabileceğini umuyorlar. Saldırının kapsamı hakkındaki niyetlerini gizlemeye bile ihtiyaç duymuyor, hedefteki ülkelerin adlarını içeren listeler medya kanalıyla dünyaya ilan ediliyor.

Faşist koalisyonun hücre tipi imha planı, devrimci tutsakların ölümüne direnişiyle yanıtlanmıştı. Bu kararlı direniş 1 yılını doldurdu. Onlarca şehide, iktidarın tüm kirli savaş araçlarına rağmen devrimci tutsaklar teslim alınamadı, direniş bitirilemedi.

Bugün, emperyalist saldırganlığa karşı da dünya halkları bir direniş ateşi tutuşturmuş bulunuyor. Dünyanın dört bir yanında işçi sınıfları ve emekçi halklar anti-emperyalist gösterilerle çalkalanıyor.

Bu ülkelerin emperyalizm uşağı işbirlikçi iktidarlarının tüm karşı çabalarına, bastırmak için kullandıkları tüm zora ve şiddete rağmen halkların hareketi durdurulamıyor.

Emperyalistlerin dediği gibi, bu, iki ayrı dünyanın savaşı: Kapitalist barbarlığın işçi sınıfı ve emekçi halklara, onların şahsında devrime karşı başlattığı bir sindirme ve teslim alma savaşı. Dolayısıyla da emperyalizmin daha başından yenilmeye mahkum olduğu bir savaş aynı zamanda.

Çünkü devrim tarihin lokomotifidir.

Tarihi durdurmak, sonunu getirmek, ancak dünya toplumunun tümünden imhasıyla mümkün olabilir. Bu ise emperyalist burjuvazinin kendi kendini de imhaya, yani intihara yönelmesi demektir ki, böyle bir eğilimin söz konusu bile edilemeyeceği açıktır. Emperyalizmin saldırganlığı varlığını tehlikeye atma değil, tersine, varlığını ve onun temeli olan sömürsünü güvenceye alma hedeflidir.

Ve dünyada, sömürülen tek bir işçi, tek bir emekçi dahi varolduğu sürece, kapitalist barbarlığa karşı mücadelenin devrimci ateşi yanmaya devam edecektir.

Emperyalist-kapitalist barbarlığa karşı mücadelenin başını çekenlere bin selam...

Zafer bizimdir yoldaşlar...

*Gazetemizin fiyatını bu sayıdan itibaren 500 bin liraya çıkarmış bulunuyoruz.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

İÇİNDEKİLER

Savaş karşıtı kitle hareketi	3
Hükümete savaş yetkisi bölge halklarına düşmanlığın belgesidir.	4-5
Krizin ve savaşın faturasını ödemeyi reddedelim!	6-7
Sendika ağaları yeni saldırıların zemini döşemeye başladılar	8
Savaşta yığınların manipülasyonu	9
Dünyanın dört bir yanında yüzbinler alanlara çıktı.	10-11
Belediye işçileriyle savaş ve saldırganlık üzerine konuştuk	12
Savaş karşıtı eylemlerden	13
Bir türküdür direniş, boy verir zindanlarda (orta sayfa)	14-17
Dört RAF militanı hücrelerde katledildi	18
Büyük zindan direnişi 1. yılında! . . .	19-20
Göstermelik yargılama devam ediyor! . .	21
İslam Konferansı Örgütü ihanet batağında	22
Almanya'da terör paketleri ard arda açıklanıyor!	23
Mamak İşçi Kültür Evi	
21 Ekim'de açılıyor	24
Emperyalizme ve savaşa karşı devrimci mücadelede başarının	
bazı temel ölçüleri	25
Hükümet ABD'nin çıkarları için savaş yetkisi aldı	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/31 • 20 Ekim 2001
Fiyatı: 5 DM
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

İşçi sınıfı ve emekçilere, devrimcilere karşı bir savaş hükümeti olarak kurulan faşist koalisyon, şimdi de emperyalist savaşın hizmetinde. Kapitalist sınıfın temsilcisi ve emperyalizmin uşağı bir ekipten başka türlü de beklenemezdi elbette.

Devrimci tutsaklara yönelik vahşi katliamlarına, istikrar programını sorunsuz uygulama gerekçesi getirmişlerdi. Cezaevlerini teslim almadan işçi sınıfı ve emekçileri teslim alamayacaklarını hesaplıyorlardı çünkü. Ülkedeki devrimcilere karşı yürüttükleri bu kirli savaşın adını, tıpkı, Kürt halkına karşı yürüttüklerine olduğu gibi, teröre karşı mücadele koydular.

Bugün de, yoksul Afgan halkına yönelik katliamlarına aynı kılıfı geçirmeye çalışıyorlar. Hedef aynı hedef, kılıf aynı kılıf, yöntem aynı yöntem...

Emperyalizmin hedefi, dünya halklarını tümüyle teslim alarak sömürü ve zulmünü daimleştirmektir. Afganistan bir simge ve akılları sıra kolay lokmalardan biridir. Onun başı ezildiğinde diğerlerinin daha kolayından teslim alınabileceğini umuyorlar. Saldırının kapsamı hakkındaki niyetlerini gizlemeye bile ihtiyaç duymuyor, hedefteki ülkelerin adlarını içeren listeler medya kanalıyla dünyaya ilan ediliyor.

Faşist koalisyonun hücre tipi imha planı, devrimci tutsakların ölümüne direnişiyle yanıtlanmıştı. Bu kararlı direniş 1 yılını doldurdu. Onlarca şehide, iktidarın tüm kirli savaş araçlarına rağmen devrimci tutsaklar teslim alınamadı, direniş bitirilemedi.

Bugün, emperyalist saldırganlığa karşı da dünya halkları bir direniş ateşi tutuşturmuş bulunuyor. Dünyanın dört bir yanında işçi sınıfları ve emekçi halklar anti-emperyalist gösterilerle çalkalanıyor.

Bu ülkelerin emperyalizm uşağı işbirlikçi iktidarlarının tüm karşı çabalarına, bastırmak için kullandıkları tüm zora ve şiddete rağmen halkların hareketi durdurulamıyor.

Emperyalistlerin dediği gibi, bu, iki ayrı dünyanın savaşı: Kapitalist barbarlığın işçi sınıfı ve emekçi halklara, onların şahsında devrime karşı başlattığı bir sindirme ve teslim alma savaşı. Dolayısıyla da emperyalizmin daha başından yenilmeye mahkum olduğu bir savaş aynı zamanda.

Çünkü devrim tarihin lokomotifidir.

Tarihi durdurmak, sonunu getirmek, ancak dünya toplumunun tümünden imhasıyla mümkün olabilir. Bu ise emperyalist burjuvazinin kendi kendini de imhaya, yani intihara yönelmesi demektir ki, böyle bir eğilimin söz konusu bile edilemeyeceği açıktır. Emperyalizmin saldırganlığı varlığını tehlikeye atma değil, tersine, varlığını ve onun temeli olan sömürsünü güvenceye alma hedeflidir.

Ve dünyada, sömürülen tek bir işçi, tek bir emekçi dahi varolduğu sürece, kapitalist barbarlığa karşı mücadelenin devrimci ateşi yanmaya devam edecektir.

Emperyalist-kapitalist barbarlığa karşı mücadelenin başını çekenlere bin selam...

Zafer bizimdir yoldaşlar...

*Gazetemizin fiyatını bu sayıdan itibaren 500 bin liraya çıkarmış bulunuyoruz.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Savaş karşıtı kitle hareketi

Avrupa’da büyük savaş karşıtı gösteriler

Geçtiğimiz hafta sonu Avrupa’nın birçok kentinde büyük savaş karşıtı gösteriler gerçekleşti. Düzenleyicilerin verdiği bilgilere göre, bu gösterilerden Londra’dakine 100 bin kişi, Berlin’dekine 50 bin kişi, Stuttgart’takine 25 bin kişi, diğer birçok kenttekine ise binlerce kişi katıldı. Gösterilerin en büyüğü ise İtalya’da gerçekleşti. Sol partiler ve sendikalar her yıl yapılmakta olan geleneksel barış yürüyüşünü savaş karşıtı büyük bir gösteriye dönüştürdüler. Bu büyük gösteriye 200 bin kişi katıldı.

Bütün bu gösterilerin ortak özelliği, sosyal-demokrasinin solundaki sol siyasal güçler tarafından gerçekleştirilmiş olması ve belirgin bir tutumla Amerikan emperyalizminin Afganistan’a saldırısını mahkum etmesidir. Gösterilere gençliğin belirgin bir ağırlıkla katılması ise bir başka dikkate değer noktadır. Genel örgütsel zayıflığa rağmen Avrupa’nın birçok kentinde aynı anda bu çapta gösterilerin gerçekleşmiş olması, politik açıdan son derece önemli bir gelişmedir. Bu, insanlığın savaşın dehşetini yeniden hissetmeye başladığının bir göstergesidir.

Emperyalist medya tekeli hareketin çapını gizliyor

Avrupa’daki bu son gösteriler savaş karşıtı hareketin yalnızca belli bir kesitidir. Gerçekte hareket tüm dünya ölçüsündedir. Haber akışı üzerindeki boğucu emperyalist tekel bunların zamanında duyulmasını ve tüm dünyaya yansıtılmasını engellemektedir. Brezilya’dan Güney Afrika’ya ve Avusturalya’ya kadar dünyanın birçok yerinde geniş çaplı savaş karşıtı gösteriler yapılmakta, fakat bu bilgiler özenle tüm dünyadan saklanmakta ya da gerçek rakamlar bilinçli olarak çarpıtılmakta, eylemler olduğundan önemsiz gösterilmeye çalışılmaktadır. Avrupa’da gerçekleşen son gösteriler üzerinden bile bunu açıkça gördük. Emperyalist medya ağız birliği halinde Londra’daki gösteriyi 20 bin, Berlin’dekini ise 15 bin olarak verdi, tüm dünyaya da bu bilgiler böyle yansıtıldı. Bu tümüyle bilinçli bir çarpıtmaydı.

Emperyalist medya halihazırda emperyalist savaşın bir kolu durumundadır. Savaşı meşru göstermeyi, asıl amacını, yarattığı yıkımı ve acıları gizlemeyi kendine iş edinmiştir. Buna başından itibaren savaş karşıtı tepkilerin mümkün mertebe gizlenmesi ya da olduğundan önemsiz gösterilmesi de dahildir. Saldırı öncesinde Amerika’da gerçekleşen savaş karşıtı birçok protesto gösterisini medya organlarından izleme olanağı bulamadık. Savaş sonrasında ise hemen yalnızca Pakistan ve Endonezya’daki Amerika karşıtı islami gösterileri izleme olanağı bulduk. Medya’nın bu son örnekteki tavrı bile son derece hesaplı ve kötü niyetliydi. Amaç gösterilerin islami rengi üzerinden batılı kitlelere çarpık mesajlar vermektir.

Savaş karşıtı kitle hareketinin anlamı

Amerikan emperyalizminin gözü dönmüşlüğü ve öteki emperyalist güçlerin paylaşım ve nüfuz mücadelelerinde geri kalmamak kaygısıyla saldırganlığa ve savaşa verdiği destek, dünyanın birçok yerinde geniş insan kitleleri üzerinde uyarıcı etkide bulunuyor. Savaş karşıtı güçlü bir yeni barış hareketinin yeniden şekillenmekte oluşu da bunu göstermektedir.

Afganistan’a saldırı, son on yılda emperyalist koalisyonun üçüncü ortak savaşıdır. Fakat ilk ikisi bugünküne benzer bir hareketin gelişmesine yolaçmadılar. Bunun anlaşılır nedenleri var. Körfez

Savaşı ‘89 yıkılışının sonrasına denk gelmişti ve bu tür tepkilere önderlik edebilecek durumdaki sol kesimi büyük bir örgütsel dağınıklık ve moral zayıflama içinde yakalamıştı. Yugoslavya savaşı Bosna olaylarının ve Kosova sorununun emperyalistler tarafından başarılı bir istismarına dayanmaktaydı. Bu, emperyalist yıkım savaşına karşı tepkileri fiilen dizginlemişti. Son saldırı emperyalistlerin bu türden avantaj ve olanakları artık önemli ölçüde yitirdiğini gösteriyor. 11 Eylül saldırısında binlerce sivilin hayatını yitirmiş olması üzerinden yapılan duygusal istismar bile, emperyalist saldırının gerçek niteliğini ve amacını örtmeye yetmiyor.

Herşey bir yana, geride kalan on yılın yarattığı yeni bir bilinç ve deneyim birikimi var dünya ölçüsünde. Şu son on yılda yaşananlar bile kapitalizmin insanlığı ve dünyayı hangi yeni sosyal, siyasal ve askeri felaketlere hazırlamakta olduğunu göstermeye yetti. Dünyanın dört bir yanında yeniden güç kazanmaya başlayan sosyal-siyasal mücadeleler ile emperyalist küreselleşmeye karşı uluslararası hareket, bu bilincin ve deneyimin bir dışa vurumudur. Nitekim Afganistan’a yöneltilen saldırıya karşı gelişen emperyalist savaş karşıtı hareket de bir yanıyla emperyalist küreselleşme karşıtı hareketin bir yeni görünümünden başka bir şey değildir. Giderek daha geniş insan kitleleri, insanlığın büyük bölümünü açlığa, yoksulluğa ve işsizliğe sürükleyen güçler ile onu yeni savaşların yıkımına sürükleyen güçlerin aynı olduğunun farkına varmaktadır. 11 Eylül saldırısının şokuyla sersemletilmeye çalışılan Amerika’da bile “savaş değil sosyal adalet” seslerinin (üstelik ağırlıklı olarak işçi hareketi bünyesinden) yükselmesi bunu göstermektedir.

Savaş karşıtı kitle hareketinin sınırları

Gerek sosyal sorunların gerekse saldırganlığın ve savaşın sistemden kaynaklanan sorunlar olduğu bilincine rağmen, halihazırdaki savaş karşıtı hareket daha çok pasifist niteliktedir. Bu yürütülmekte olan savaşın emperyalist niteliği konusundaki açıklığa rağmen böyledir. Savaşların bilinen dehşeti savaş karşıtı insan kitlelerini savaşa ve genel olarak şiddete karşı genel bir tepkiye itmektedir. Bu tutumun nedenleri anlaşılır olmakla birlikte, bu sınırlar içindeki bir bakışın bir çözüm ifade etmediği de bilimsel ve tarihsel bir gerçektir. Savaşa ve tüm öteki sosyal-siyasal kötülöklere karşı mücadele bunları üreten sisteme karşı bir mücadele perspektifine ve programına oturmadıkça, kendi başına güçsüzdür ve herhangi bir kalıcı politik-pratik sonuç yaratmaz.

Bu tür bir perspektif ve programdan yoksunluk, halihazırdaki savaş karşıtı kitle hareketinin en temel zayıflığıdır. Fakat bu zayıflık dünya ölçüsünde devrimci sınıf hareketinin, onun örgütlü öncü kesimi olarak komünist hareketin zayıflığından ayrı da düşünülemez. Zira bu tür hareketlere doğru bir yön ancak öncü devrimci partiler tarafından verilebilir. Eksikliği duyulan perspektifsizlik ve programsızlık ancak onlar tarafından giderilebilir. Halihazırda olmayan da gerçekte budur.

Bu temel zaafın bilincinde olmak ilkesel önem taşımakla birlikte, bu hiçbir biçimde bugünkü hareketin politik önemini azaltmamaktadır. Tam tersine, güncel durumda savaşın emperyalist niteliğinin farkında olan ve emperyalist saldırganlığa karşı mazlum halklarla dayanışmayı ifade eden bu hareket, büyük bir politik önem taşımaktadır. Gelişmeler, emperyalist ülkelerde bile giderek daha geniş kesimlerin emperyalist politikaların aleti olmayı reddetmekle kalmayıp, buna karşı mücadelenin yolunu tuttuklarını göstermektedir.

Emperyalist medya tekelinin bu mücadeleleri gözlerden gizlemeye çalışması ya da olduğundan önemsiz göstermesi de bundan dolayıdır.

İslami önderlik ve motifler kafa karışıklığı yaratmaya elverişli olduğu için, Asya’nın ve Ortadoğu’nun savaş karşıtı hareketlerine de bu nokta üzerinden kısaca değinelim. Mevcut önderlik ve motifler bu hareketler için temel önemde bir zaafı ifade etmekle birlikte, gerçekte söz konusu olan, emperyalist baskı ve sömürüye karşı büyük bir kitlesel öfkenin dışa vurumundan başka bir şey değildir. İslami önderliğin bu öfke ve tepkiyi kendi çarpık kalıplarına ve amaçlarına göre yönlendirmeye çalışması, bu büyük öfkenin haklılığı kadar derin sosyal ve siyasal içeriğini de hiçbir biçimde karartamaz. Uzun yılları bulacak bir büyük çatışmalar dönemine girdiğimize göre, zaman içerisinde bu sosyal-siyasal öfkenin hangi yeni biçimler alacağını, hangi yeni kanalları zorlayacağını da bugünden bilemeyiz. Fakat iyimser olmak için nedenlerimiz yeterince var.

Herşey bir yana, arkamızda canlı bir 20. yüzyıl tarihi var. Son 20 yılı dışında neredeyse bütün bir 20. yüzyıl, Asya’da gelişen ve batıdaki devrimci sınıf hareketleriyle etkileşen büyük devrimci ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine sahne oldu. İnsanlığın tepesine bir kabus gibi çöken emperyalist dünya sistemi karşısında, gerici islami akımların sürükledikleri kitlelere sunabilecekleri hiçbir gerçek alternatif ve çözüm programı yoktur. Doğunun mazlum müslüman halkları kapitalist emperyalizmin ezici ve yıkıcı köleliğinden gerçekten kurtulma duygusu taşıdıkları sürece, bu olanağı kendilerine bir yanılsama olarak değil bir gerçek tarihi-toplumsal alternatif olarak sunma yeteneğine sahip devrimci önderliklere zamanla kaçınılmaz bir biçimde yöneleceklerdir.

Büyük savaş karşıtı potansiyeli eyleme dönüştürelim

Türkiye’de savaş karşıtı hareket halihazırda son derece cılızdır. Fakat bu yanıltıcı olmamalıdır. Halk kitleleri arasında, özellikle de işçi sınıfı ve gençlik saflarında, büyük bir savaş karşıtı potansiyel vardır. Bu potansiyelin bugün için kendini güçlü bir savaş karşıtı kitle hareketi olarak ortaya koyamamasının gerisinde, sol akımların güçsüzlüğü ve beceriksizliğinin yanı sıra, azgın baskı ve terör rejiminin kitlelerde yaratmış bulunduğu çekingenlik vardır.

Yine de işçi hareketinden ve gençlikten ilk seslerin ve eylemli tepkilerin yükselmiş olması oldukça önemlidir. Günün görevi her türlü olanağı kullanarak ve her türlü fırsatı değerlendirerek, bu hareketi geliştirmek, yaymak ve emperyalist savaş karşıtı örgütlenmelerde kurumlaştırmaktır. Amerikan emperyalizminin Afganistan’a karşı başlattığı saldırı savaşı, hep vurgulanageldiği gibi, yalnızca bir başlangıçtır. Önümüzde bölgemizi kapsayan savaşlarla geçecek uzun aylar ve belki de yıllar var. Emperyalist savaşa karşı soluklu bir kitle hareketini geliştirmek görevine bu perspektifle bakabilmeliyiz. Özellikle işçi sınıfı ve gençlik bu tepkilerin öncelikle ve nispeten kolaylıkla geliştirilebileceği iki temel alandır. Bu nedenle dikkatleri bu iki kesim üzerinde yoğunlaştırmalı, yanı sıra yarı-proleter kitlelerin yoğunlaştığı emekçi mahallelerine gereken ilgiyi göstermeliyiz.

Doğal olarak sınıf hareketi belirleyici alandır. Soluklu bir savaş karşıtı eylemi ancak sınıf hareketi taşıyabilir, bunu hiç bir biçimde unutmamalıyız.

SY Kızıl Bayrak

Emperyalizme uşaklıkta sınır tanımıyorlar...

Ülkeyi boydan boya Amerikan emperyalizminin saldırı üssü haline getirdiler...

Hükümete savaş yetkisi bölge halklarına düşmanlığın belgesidir

Düzen medyası tarafından üstü çarçabuk kapatılmaya çalışıldı ama, meclisten çıkarılan savaş hali yetkisi Türkiye'nin geleceği açısından çok önemli -hatta hayati önemde- bir karar. Gerçi Türk devleti daha 11 Eylül günü tutumunu açığa koymaya başlamıştı. Amerika ile derinleştirdiği kölelik ilişkileri nedeniyle bu “şartsız destek” tutumunu kimse de yadırgamadı. Hatta düzen cephesinden hükümeti “pasiflik”le eleştirenler bile çıktı. Özellikle, savaş borazanlığına soyunan düzen medyasının bir kesimi üstlendi bu görevi.

Fakat bir de karşı cephe vardı. Yani savaş açılan cephe. Ezilen halkların ve sınıfların cephesi, devrimin cephesi. Tüm bölge halkları gibi, Türkiye halkı da ABD saldırganlığını tepki ile karşıladı. Diğer ülkelerdeki gibi bu tepki henüz sokakta ve kitlesel biçimde ortaya konulmadığı halde, iktidar aldığı tutumun anlamını çok iyi bildiği için halkın tepkilerini ölçmeye, açıklamalarını da buna göre ayarlamaya çalıştı. Hatta meclisin kararından sonra bile aynı yalanları sürdürmeye çalışıyorlar. Türkiye asker göndermeye taraftar değilmiş, Amerika'dan böyle bir talep gelmemiş, meclisin kararı ille de asker gönderileceği anlamına gelmiyormuş! vb., vb...

İktidarın bu çabası ve yalanları elbette işçi ve emekçi halkı kandıramıyor. Özellikle Türkiye'de iktidarın bu konuda fazlaca bir şansı yok. İşbaşındaki hükümetin sicili bu konuda çok kirli. Bu kirlenme daha kuruluşuyla başlamıştı. Her icraatıyla arta arta bugün içinden çıkılmaz bir lağım çukuruna dönüşmüş bulunuyor. Son kararını da bu lağımın patlaması olarak görmek gerekiyor.

Hükümet ve düzen cephesinden tüm inkar ve kıvırmalara rağmen, meclisten çıkarılan yetkinin haydut dünya jandarmasının peşinden (ya da önünden) cepheye sürülmenin onayı olduğundan kimsenin kuşkusuna yok. Hatta düzen cephesinde bu kararın, Afganistan'dan ziyade Irak'a yönelik olduğu yorumları yapılmakta gecikmedi. Ve karar çıkar çıkmaz “dışarıya asker gönderme”nin ilk adımı atılarak, ABD'ye sözde irtibat heyeti yollandı. Bundan böyle Türkiye'nin atacağı “uygun adım marş marş”lar, kamuoyunda tartışmaya fırsat ve imkan verilmeden, bu ekip aracılığıyla orduya doğrudan verilecek emirlerle yönetilecek.

Yetki ne anlama geliyor?

Meclisten çıkarılan yetki, özetle, yabancı ülkelere asker göndermeyi ve yabancı ülke askerinin Türkiye'de barındırılmasını ifade ediyor. Bu özetin açılım özeti ise: ABD emperyalizminin dünya halklarına ve devrime karşı başlattığı saldırganlıkta Türkiye topraklarını bir üs, ordusunu da piyon olarak kullanmasına, bizzat Türkiye'nin burjuva iktidarınca izin verildiğidir. Kastedilen yabancı asker, öncelikle ve özellikle Amerikan askeridir. Üslerin kullanılması zaten Türk devletinin denetimi dışındaydı ve dün de bugün de ABD'nin bölge halklarına saldırı üssü işlevini gördüler, görüyorlar. Bugün alınan son kararla ise, ülke boydan boya bir Amerikan üssü haline getiriliyor.

Sermaye iktidarı tarafından alınan emperyalist

savaşa karargahlık yapma kararı, bölge halklarına düşmanlığın belgesi ve savaşın tarafı olduğunun resmen ilanidir. Zaten hemen tüm yetkili ağızlar, baştan beri Türkiye'nin bu savaşta ABD'nin yanında ve arkasında olduğunu açıkça ve sürekli yineliyor, yani komşularına karşı niyetlerini gizlemiyorlardı. Şimdi sadece bu niyet ve kararlılıklarını hukuka uydurmuş oluyorlar. Söz konusu burjuva hukuk olunca, doğallığında, haklar da halklara karşı işletiliyor. Meclisin kararı komşu halklara olduğu kadar, hatta daha da fazla, Türkiye halkları ve emekçilerine düşmanlığın resmi ilanı anlamına geliyor.

“Dışarıya gönderilecek” asker, açıktır ki, burjuva çocukları değil, borazancı başı medya patronlarının çocukları da değil, işçi ve emekçilerin çocuklarıdır. Tıpkı silah doğrultması istenilen komşu ülkelerdeki askerlerin de işçi ve emekçi çocukları olduğu gibi. Ve halkların silah altına alınmış işçi-emekçi gençleri, ya ölme ya öldürme ikilemiyle birbirlerinin karşısına dikilmeye, birbirine kurşun sıkmaya zorlanacak. Eğer bu savaş halklar tarafından engellenemezse, gayet iyi biliniyor ki, karşı karşıya gelen yalnızca iki ülkenin askerleri olmayacaktır. Hatta ondan da fazla, özellikle emperyalist jandarma tarafından öne sürülen Türk askeri, komşu halkların kadın ve çocuklarının katili yapılacaktır. Haftalarca, aylarca havadan bombalanmış kentlere ve köylere giren kara ordusunun karşısında sivil hedefler dışında bir şey bulması beklenemez. Silahlı kuvvetlerle karşılaşmak isteyenler yerleşim yerlerine değil, dağlara yönelmek zorundadır. Bu özellikle Afganistan için tümüyle geçerlidir.

Türkiye halkları ve emekçileri açısından sıcak savaşta piyonluk ve katillik, işin en çarpıcı ve temel yönü olmakla birlikte, tamamı değildir. Genç emekçi nüfus dışarıda kırmaya ve kırılmaya sürülürken, içerde işçi sınıfı ve emekçi halklar üzerinde savaş halinin tüm baskı ve kısıtlamalarıyla sömürü ayyuka çıkarılacaktır. Bu kararla hükümet, her türlü yasak ve kısıtlama kararı alma yetkisine de kavuşmuş bulunuyor. Gösteri yasakları daha şimdiden başladı. Geçtiğimiz hafta

sonu için yapılan savaşa karşı miting başvuruları “yasak” kararlarıyla geri çevrildi. Yapılmaya çalışılan basın açıklamaları, özellikle İstanbul'da, azgın bir polis terörüyle dağıtıldı.

Bu ilk adımları, grev yasakları, tensikatlar, ücret ve her türlü hak gaspları ve bugünden çok daha fahiş hale getirilecek fiyatlar takip edecek. Ve tabii ki, her türlü hak arayışına terör muamelesi yapılması ve açılan uluslararası savaş kapsamında imhasına yönelinmesi... Burjuvazi bir savaş hükümeti istiyor. İş başındaki hükümet ABD'nin isteklerini ikiletmeden yerine getirdiği, hatta emir bile gelmeden hazırola geçtiği halde, burjuvaziyi bir türlü tatmin edemiyor. Daha dinamik bir başbakan, daha aktif bir politika diye bağırıyorlar. Oysa zavallı Ecevit, tüm yaş ve sağlık problemlerine rağmen kendilerine hizmette öylesine kararlı ve atak davranıyor ki, sonunda halk ve emek düşmanlığında, emperyalizme uşaklıkta tüm sınırları kaldırmış bulunuyor.

11 Eylül saldırısında Başkan Bush saklanacak delik ararken, Ecevit hemen kameraların önüne geçip saldırıyı kınayarak, “Amerika büyük devletlerinin yanında” olduğunu ilan edebildi. Amerika kendilerinden resmen bir yardım talebinde bulunmadan, “her türlü yardım (yatakılık)” sözü verdi. Ancak görüldüğü kadarıyla, “bir kısım” medya mensubunun borazanlığını yaptığı burjuvazinin şahinler grubu için bunlar yeterli değildir. Onlar, sadece alınan kararları anında onaylayıp duyurusunu yapan bir başbakanla yetinemeyeceklerini düşünüyorlar. Kimi köşe yazarlarının ifadesiyle bugünün ihtiyacı, Londra senin Washington benim, gece-gündüz koşturabilecek bir başbakandır. Daha açık bir ifadeyle, mutlaka ve zaman geçirmeden katılınması gereken sıcak savaşın başkomutanlığını yapabilecek biridir gerekli olan. Ve tabii, savaş halinin gerektirdiği bir savaş hükümeti...

Hükümet kurulduğundan beri yerli ve yabancı sermayenin emrinde çok uysal ve çok aktif bir icracı oldu. IMF-TÜSİAD saldırı programlarını uygulamakta

bir an tereddüt etmedi. Bu böyle olduğu halde sermaye sınıfı hep daha fazlasını istedi. İlkide bir hazırladığı raporlar, yaptığı açıklamalarla TÜSİAD, burnuna dayadığı istek listeleriyle IMF, hükümeti sıkıştırıp durdular. İsteksizlik ya da ayak direme gibi bir kaygıları olmamakla birlikte, sık sık alternatif hükümet önerileri getirerek, hükümeti daha aktif bir icraata zorlamaya çalıştılar. Düzen cephesinde bu iş öylesine ileri götürüldü ki, her türlü terbiye sınırı aşıldı. Bu görgüsüz sınıfın sözcüleri, kendi başbakanlarına, karşı sınıfın bile ağzına almadığı yakıştırmalarla hakaret etmekten geri durmadılar. Ecevit'in yaşı ve sağlık sorunları, burjuva kalemilerin alay konusu haline getirildi. Dün daha ziyade sıkıştırma malzemesi olarak kullanılan “daha dinamik bir hükümet-daha aktif bir politika ve uygulama” talebi, bugün artık somut bir ihtiyaç olarak dillendiriliyor. Burjuvazi şimdi bir savaş hükümeti istiyor. Tıpkı Amerikan ekonomisinde olduğu gibi, yaşadıkları krizi kan ticaretiyle aşma kirli hedefi güdüyor.

İş başındaki hükümet bir savaş hükümetidir

Oysa Ecevit hükümeti de bir “savaş hükümeti” olarak kurulmuştu. Sermayenin işçi sınıfı ve emekçilere, devrimcilere karşı açtığı amansız savaşın hükümeti. Tüm icraatı bu savaşı en dolaysız, en acımasız biçimde yürütmekten ibaret oldu. Ecevit başkanlığındaki bu 3'lü koalisyon, 3 yılda, gelmiş geçmiş cumhuriyet hükümetlerinin 30 yılda yapamadıklarını yaptı. Emperyalizmle gizli-kapaklı ilişkiler devrine son vererek, ülkeyi alenen ve resmen satışa çıkaranlar bunlardır. Cumhuriyetin 90 yılda biriktirdiği işsizlerin sayısı, bunların döneminde en az 3'e katlanmıştır. Ücretler 3 yılda en az 3 kat gerilemiştir. Devlet mallarının yağmalanması ve yağmalatılması konusunda da bütün önceki dönemlere taş çıkartan bir uygulama söz konusudur.

Ama onu bir savaş hükümeti yapan, esas olarak sınıfa ve devrimcilere yönelik silahlı saldırılarıdır. Bu hükümet zamanında, devrimci harekete karşı darbe dönemlerini bile aratır bir vahşet uygulanmıştır. Kirli savaşın en aşağılık yöntemlerinin devreye sokulduğu bu kudurganlık döneminde onlarca devrimci katledildi. Gizli devleti bu hükümet yerüstüne çıkardı. Resmen ve alenen kullandı. Cezaevlerindeki devrimciler kontr-gerilla ve özel timlerin başını çektiği katliam ekiplerince kırımdan geçirildi. Her türlü ateşli silah, kimyasal madde ve en vahşi işkencelerle devrimciler katledildi. Sağ kalanların sessiz imhası için hücreler inşa edildi. İşçi ve emekçilerin ekmeğinden, bebeklerin sütünden çalınan paralarla hem de. Ama şimdi burjuvazi, savaşı komşu halkların emekçilerine doğru da yayma heves ve hırsını, tarihinin bu en azgın savaş hükümetiyle dahi tatmin edemeyeceğini düşünüyor.

Burjuvazinin hırsını dizginlemek, emperyalist savaşı önlemek mümkündür

Bu ülkede ve dünyada savaşı tek isteyen ve kışkırtanın emperyalist burjuvazi ve uşakları olduğu, bu savaşta bir kez daha ve net biçimde ortaya çıkmıştır. Belki de ilk kez, dünyanın dört bir yanında emekçiler ve ezilen halklar, daha savaşın başlangıcında protesto gösterilerini yükselttiler. Emperyalist saldırganlığa karşı sadece ezilen halklar değil, emperyalist metropollerin emekçileri de ayağa kalktı. Avrupa'da yapılan gösterilere yüzbinlerce katılım söz konusu. Asya ve Ortadoğu'da ise hemen her gün kitleler ayakta. İşbirlikçi iktidarların işbaşında olduğu ülkelerde, özellikle Pakistan'da çatışmalar iç savaş boyutlarına yaklaştı.

Bu tablo, kendini dünyanın efendisi ve sahibi sananların işinin hiç de kolay olmadığını göstermeye yeterlidir. Ancak devrimciler, emperyalist savaş karşıtı mücadelenin halihazırda devrimci bir önderlikten yoksun olduğunu da hesaba katmak durumundadırlar. Bu, iki tabloya ilişkin iki önemli konunun öne çıkarılması için gereklidir. Birincisi, devrimci bir önderlik ve örgütlülüğün yoksun bir mücadele böylesine geniş kitleleri harekete geçirebiliyorsa eğer, devrimci bir önderlik söz konusu olduğunda kitlelerin nelele muktedit olacağıının açığa çıkarılması, propaganda edilmesi, kitlelerin örgütlenmeye çağırılması için. İkincisi, mücadele halindeki kitlelerin ihtiyacı olan ve emperyalist saldırganlığı durdurmanın tek imkanı olan örgütlenme görevi için tüm devrim güçlerini seferber edebilmek için.

Türkiyeli devrimcilerin önünde ise ikili bir görev duruyor. Bizler sadece emperyalist saldırganlığı değil, emperyalizm uşağı iktidarın ülkeyi savaşa sürüklemesini de engelleme göreviyle karşı karşıyayız. Türkiye'nin emekçi halklarının nezdinde emperyalizm, özelde de Amerikan emperyalizmi yeterince teşhir olmuş, öfke ve tepki biriktirmiş durumdadır. Amerika'nın kalbinden ve beyninden vurulması nasıl bir memnunluk yarattıysa, bu faşist jandarmanın Afganistan'na saldırısı daha büyük bir öfke ve tepki yaratmış durumdadır. Ancak

kitleler, Amerikancı iktidarın Amerika'nın peşinden ülkeyi savaşa sürmesine, çocuklarının Amerikan askeri yapılma planlarına karşı çok daha büyük bir tepki duymaktadır. Bu tepkilerin örgütlenmesi ve sokağa taşınması, açıktır ki, devrimcilerin sorumluluğundadır.

Amerikancı iktidarın azgın saldırılarında büyük kayıplar vermiş olan devrimci hareket, şimdi kitlelerin önüne geçme, halk ve devrim düşmanı iktidardan hesap sorma imkanlarına daha fazla sahiptir ve bu imkanı hakkıyla değerlendirmelidir.

2002 savaş bütçesi belirlendi...

Yeni bütçenin reddi, emperyalist savaşın da reddi demektir...

Emperyalist savaşın faturası emekçilere ödetilmek isteniyor

Yıllardır, IMF-TÜSİAD programlarının yıkım ve soygun bütçelerini uygulayan Türkiye, bu yıl, balıklama daldığı savaş ortamından da istifade ederek, yeni bütçeyi tam bir savaş bütçesi olarak kurgulamış bulunuyor. Savaşın bir cephesi, önceki bütçelerde de olduğu gibi, işçi ve emekçilere karşı yürütülmekte olanıdır. Diğer cephesi, yani onu öncekilerden farklı kılan yanı, bütçeye dışa yönelik saldırganlığın getireceği beklenen yüklerdir. Yeni bütçe, bu yüklerin de yine işçi sınıfı ve emekçilerden, üstelik şimdiden tahsil edilmeye başlanmasını hedeflemektedir.

Devletin planları, doğasında doğrudan kendi elinde ve denetiminde olan kaynaklar üzerinden yapılıyor. Yani bütçede öngörülen kısıntılar, öteki bir ifadeyle, yeni gelir elde etmeye yönelik soygunlar, devlet işletmelerinde çalıştırılan işçi ve memurlar üzerinden hesaplanıyor. Yeni bütçede bu hesaplar, tescilli hain B. Meral'i bile “genel grev” uyarısı yapmak zorunda bırakacak boyutlarda. Bütçe vurgunlarıyla elde edilecek gelirin ise, her zamanki gibi yine borç faizleri adı altında dışarıya, emperyalist tekellerin kasalarına akıtılacağı açık.

Böyle olunca da, IMF elbette yeni bütçeden memnuniyetini dile getirmekte gecikmedi. Hükümetin bütçeye ilişkin ilk açıklamaları ile birlikte IMF'nin memnuniyeti haberi de geldi. Bu ise, Derviş ve Sümer Oral tarafından hazırlandığı iddia edilen yeni bütçenin, aslında her zamanki gibi yine IMF'ce hazırlandığını göstermeye yetiyor.

Yeni savaş bütçesine göre, kamu işçisi ve memurunun tazminatlarına el konulacak. Sağlık sigortası kesintileri sürece, ama ilaç paraları ödenmeyecek. Emeklilik adı altında toplu tensikatlara gidilecek, açık kadrolara yeni eleman alımı yapılmayacak. Telefonda televizyona, doğalgazdan ulaşım bir dizi günlük zorunlu ve yaşamsal harcamalar için ek vergi soygunları devreye sokulacak.

Kamu üzerinden yapılan bu hesapların, özel sektörde katlanarak uygulandığı artık herkes tarafından çok iyi biliniyor. Devletin görev tazminatlarına el koyduğu bir ortamda, kapitalistlerin her türlü ücret kesintisi, mesai gaspı ve diğer saldırılar, bizzat devlet eliyle meşrulaştırılmış oluyor. Aynı şey tensikatlar için de, zamlar için de geçerli. Telekom'un faturalara ek vergi koyduğu bir ortamda, özel telefon şirketlerinin faturaları olağanüstü şişirmesine kim engel olabilir?

Sorunun yanıtı, yeni bütçenin uygulanmasına kim engel olabilirse odur. Bu savaş bütçesini ve onun getireceği korkunç yıkımı kabul edecek miyiz? Öncelikle “terör” adı altında doğrudan işçi sınıfı ve emekçilere, yoksul halklara yönelik bu emperyalist savaşı ve yıkımını kabul edecek miyiz? Eğer emperyalist saldırganlığı durdurmaya yönelik imkanları bugünden kullanamazsak, savaşın kan, gözyaşı ve sefalet olarak yükleyeceği faturadan kaçınmanın imkanı kalmayacağını görmek, anlamak zorundayız. Bütçeye yoksulluk ve sefaletin katlanması olarak yansıyan savaş, hayatımıza çocuklarımızın kanı-canı olarak girecek.

Dolayısıyla, yeni bütçenin reddi, emperyalist savaşın da reddi anlamına gelecektir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı yaygın tepkilerin birleşik bir mücadele kanalında toparlanmaları için üzerlerine düşen tarihi göreve bir an önce sarılmak zorundadırlar. Emperyalistler, Türkiye'nin uşak yöneticilerini peşlerinden sürükleyebilmek için, Türkiye'nin kritik önemini hatırlatıp duruyorlar. Emperyalizmin tam güdümündeki bir devlete, kritik değil küçücük bir önem dahi atfedilemeyeceği açıktır. Ancak Türkiye'nin, daha doğrusu Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin tutumu, gerçekten de bölge halkları açısından kritik bir öneme sahiptir. Emperyalist savaşa ve Türk devletinin maşalığına karşı Türkiye'den yükselecek güçlü devrimci bir karşı çıkış, bölge halklarının anti-emperyalist mücadelesini devrimci bir kanalda buluşturmanın imkanına dönüştürebilecektir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin sorumluluğunu tarihi önemde olarak tanımlarken, asıl olarak, bu arka planındaki temel gerçeği, yani bölge halklarının büyük devrimci potansiyelini vurgulamak istiyoruz.

Amerikanın askeri, halkların katili olmayacağız!

Savaş bütçesine hayır!

Kahrolsun emperyalist savaş!

Emperyalist savaş işçi sınıfına ve emekçilere yeni saldırıların bahanesi olarak kullanılıyor...

Krizin ve savaşın faturasını ödemeyi reddedelim!

Emperyalist haydutlar günlerdir Afganistan halkının tepesine bomba yağdırıyorlar. Öte yandan ise yeni hedefler göstermeye, böylelikle de savaşın yayılmasını sağlamaya çalışıyorlar. Afganistan yetmiyor, bütün bir dünyayı kana bulamak istiyorlar.

Türkiye adım adım savaşa sürüklenen ülkelerden biri. Emperyalizmin Irak'a da saldırma planları içinde Türkiye'nin doğrudan savaşın içine sokulması da var. Bu Türkiye halkları için, bu ülkenin işçi ve emekçileri için çok büyük bir yıkımla karşı karşıya kalmak demek. Yıllardır emperyalizmin sömürü ve soygun politikalarının, İMF reçetelerinin faturasını ödeyen işçi ve emekçilerin bu kez de savaşın faturasıyla karşı karşıya kalması demek. Bu faturada işçi ve emekçilerin onbinlerce, yüzbinlerce evladının cepheye sürülmesi, yoksulluk ve sefaletin görülmemiş ölçüde artacak olması, bir biçimde kullanılan hak ve özgürlüklerin tek kırıntı bile kalmayacak şekilde gaspedilmesi ve belki de ülkenin yanıp yıkılması var.

sarsıntılara neden oldu. Fakat bütün bunların Türkiye ekonomisine etkileri özellikle ilk zamanlarda bir hayli sınırlı kaldı. Bu bir yana, bir türlü dikiş tutmayan

açılmasıyla ödellendirilmedi. İMF Başkanı alay edercesine “yeni krediler için henüz erken” olduğunu söyledi. Bunu söylerken, hem Türkiye'nin savaşın ileri aşamalarındaki durumunu görmek istedikleri mesajını iletmış oldu, hem de yeni bir istikrar programının yolda olduğunu işaretini verdi. Zaten Amerikan ajanı Derviş hemen hemen aynı günlerde “İMF kredisi almanın başka yolu yok” diyerek hayata geçirilmesi zorunlu olan politikaların neler olduğunu basına açıklamıştı. Geçen hafta yapılan Yüksek Planlama Kurulu (YPK) toplantısında da yeni saldırının ana başlıkları ortaya kondu. Buna göre önümüzdeki dönemde gündeme getirilecek saldırılardan bazıları şunlar. Kamu sektöründe çalışan işçi ve emekçilerin sayısının yüzde 30 dolayında azaltılması, gene kamudaki işçi ve emekçilerin bir kısmının erken emekli edilmesi, kıdem tazminatlarının, ikramiye ve refah payı uygulamalarının kaldırılması, özelleştirmelerin düzene sokulması. YPK toplantısında ayrıca 2002 yılı bütçesi de konuşuldu.

Yeni saldırıların yeni bahanesi savaş

Ancak belli ki işçi ve emekçilere savaşın faturasını ödetmeye başlamak için sermaye sıcak savaş koşullarını beklemeye çok da niyetli değil. Daha şimdiden işçi ve emekçilere dönük her saldırıyı “11 Eylül'den sonra bozulan hesaplar”la açıklamaya başladılar bile.

Birkaç gün önce Ecevit, ekonomik durum hakkında kendisine soru soran gazetecilere, “Ekonomimiz krizler nedeniyle bozulmuştu. Ama tam biraz düzelmeye başlamışken 11 Eylül'deki olaylar yaşandı. Dost ve müttefiklerimizin yardımları olmadan bu durumun düzelmesi mümkün değil” gibi şeyler söyledi.

Başbakan böylece Derviş yönetiminde hayata geçirilen İMF patentli son ekonomik istikrar programının da iflas ettiğini itiraf etmiş oldu. Bu aynı zamanda şimdiye kadar işçi ve emekçilere söylenen “Sonbaharda her şey düzelecek. Sabırlı olmalıyız. O zamana kadar hepimizin fedakarlık yapması gerek” sözlerinin birer aldatmaca olduğunu en açık şekilde gösterdi. Yani işçi ve emekçilere, geçen Kasım ayından beri krizler nedeniyle uğradıkları bütün kayıpları, hak gasplarını unutmaları, deyim yerindeyse üstüne bir bardak soğuk su içmeleri tavsiye edilmiş oldu.

Oysa 11 Eylül'de yaşanan gelişmelerin Türkiye'de uygulanan İMF programının çökmesinde ciddi boyutta bir etkisi olmadı. Elbette 11 Eylül'de yaşananlar dünya kapitalist ekonomisinde belli bir karmaşaya, durgunluğun derinleşmesine ve kimi sektörlerde ciddi

programın çökeceği aylar öncesinden belliydi ve ısrarla uygulanmasının gerisinde yalnızca ve yalnızca dış borç ödemelerinin aksatılmaması kaygısı bulunmaktaydı.

İMF savaş şantajı yapıyor

Şimdi İMF bir kez daha sahnede. Bugün ortaya çıkan durumu emperyalizmin çıkarları doğrultusunda değerlendirmek için işe başlamış durumda.

İMF'nin görevi yalnızca dış borçların aksatılmadan ödenmesi değil. İMF'ye şimdi Türkiye'nin Amerikancı iktidarını savaşta ABD'ye tam bağlılık ve etkin destek çizgisine çekme görevi de verilmiş durumda. Bu görevi gereği İMF Eylül ayında Türkiye'ye aktarılması gereken İMF kredilerini askıya aldı. Gayri resmi bir şekilde de, kredilerin verilmesi için Türkiye'nin savaşta takınacağı tutumu netleştirmesi gerektiği fikrini yaydılar. Elbette Türkiye'deki Amerikancı iktidarın savaşta ABD karşıtı bir çizgi izlemesine olanak yoktu ve bunu zaten en başından ortaya koymuştu. Fakat emperyalistlerin bekledikleri kuru şakşaklıktan ziyade aktif bir katılımı. İMF üzerinden yapılan şantaj da Türkiye'nin savaşa asker vermesini sağlamaya yönelikti.

Hükümetin bu konuda nasıl bir çaba içerisine girdiğini, her türlü tepkiyi göğüsleyerek birkaç gün içinde meclisten asker çıkarma yetkisi aldığını ve orduyu ABD'li komutanların emrine amade kıldığını yaşayarak görmüş bulunuyoruz. Fakat bu usaklık ve ihanette sınır tanımayan tutum emperyalistler tarafından kredi musluklarının sonuna kadar

Bütçe yeni saldırıların ilk adımı

Diğer saldırı kalemleri için henüz somut adımlar atılmış değil. Ama 2002 yılı bütçesi Yüksek Planlama Kurulu toplantısından sonra Bakanlar Kurulu'nda da görüşüldü, kabul edildi ve meclise gönderildi. 2002 yılı bütçesi 98 katrilyon olarak belirlendi. Bu bütçede de tutmayacağı daha şimdiden belli olan bir yığın hedef var. Fakat bir önceki bütçeden de bilindiği gibi, açıklanan hedeflerin asıl amacı, işçi ve emekçileri aldatmak ve sahte umutlarla oyalamak.

İşçi ve emekçilerin vergi yükü artacak

Yeni bütçenin ilk göze çarpan yanlarından biri yüksek vergi geliri beklentisi. İçinde bulunduğumuz yıl 38.5 katrilyon vergi geliri bekleniyor. 2002 yılı bütçesinde ise vergi gelirleri beklentisi tam 57.9 katrilyon. Bu vergi gelirlerinde yüzde 50'lik bir artış planlandığı anlamına geliyor.

Şimdiye kadar doğru düzgün vergi vermeyen sermayedarların birden bire fikir değiştirip, tatlı kârlarından vazgeçip vergi dairelerinin önünde kuyruk oluşturmasını kimse beklemiyor. O halde vergi gelirlerini arttırmanın tek yolu kalıyor. Yeni vergiler koymak veya eski vergilerin oranlarını arttırmak. Deprem bahanesiyle, ekonomik kriz bahanesiyle son bir yıldır sürekli yeni vergiler koyan, KDV oranlarını arttıran hükümet, bir kez daha bütçe açıklarını kapatmak için aynı yola başvuracak. Bu kez de savaş bahanesinin arkasına saklanacak. Bütçenin bütün yükü dolaylı ve dolaysız vergiler yoluyla işçi ve emekçilerin sırtına yüklenecek.

Askeri harcamalar artıyor

Bütçede “diğer cari ödenekler” diye bir bölüm var. Devletin bu başlık altında gösterilen harcamalarının yüzde 80’ini askeri giderler oluşturur. Dolayısıyla, “diğer cari ödenekler”le kastedilen bütçeden orduya ayrılan para olduğunu söyleyebiliriz. İşte orduya ayrılan bu para geçen yıla göre yüzde 62.5 oranında arttırılıyor. 2001 yılında bu miktar 4.8 katrilyondu, 2002 yılında 7.8 katrilyon oluyor. Ekonomik kriz döneminde baskılara dayanamayan Genelkurmay birçok silah sistemi ihalesini askıya almış, bir takım yatırımları durdurmuştu. Savaş çıkması en çok onların işine yaradı. “Ulusal güvenlik tehlikeye düşebilir” diyerek trilyonluk silah ihalelerini gerçekleştirmenin yolu açıldı. Bu da en çok emperyalist silah tekellerini sevindirecek bir gelişme. Elbette ihalelerden kendi paylarını alacak komutanları da. Fakat onları sevindiren bu durum işçi ve emekçiler için daha az maaş, daha az sağlık hizmeti, daha kötü eğitim ve daha fazla vergi demek.

Borç ve faiz ödemeleri bütçenin temeli olmaya devam ediyor

Emperyalizme göbekten bağımlı Türkiye’de ekonomik programların ve buna bağlı olarak bütçenin temel amacı dış ve iç borç ödemelerinin aksatılmadan sürdürülmesidir. Yeni bütçe bunu bir kere daha ispatlıyor. 2002 bütçesinin yüzde 64’ü devlet borçlarının ve faizlerinin ödemesine gidecek. Yani

tam 62 katrilyon borç ve faizler için ayrılacak. Bu arada şunu da belirtmek gerekir ki, daha şimdiden 2002 yılı bütçesinin 27 katrilyon lira açık vermesi öngörülüyor. Bu yeni yılda en az 27 katrilyon yeni dış borca ihtiyaç duyulacağı anlamına gelmektedir. Bu açık yeni dış borçlarla kapatılacak ve dış borç yükü biraz daha büyüyecektir.

Bütün bunlar da göstermektedir ki, yeni bütçe bir borç ve savaş bütçesi olacaktır. Borç ödemelerinin yanı sıra savaş hazırlıklarının ve silahlanma harcamalarının tüm yükü işçi ve emekçilerin sırtına binecektir.

Yeni zamlar yolda

Yüksek Planlama Kurulu KİT ürünlerine yılbaşından önce yüzde 15-25 arasında zam yapılmasını kararlaştırdı. Elektrik, telefon, tüpgaz, doğalgaz gibi temel tüketim maddeleri sadece bir iki ay içinde yüzde 15-25 arasında zamlanacak. Temel tüketim maddelerine kriz bahanesiyle son sekiz ayda yapılan zamlarla bunların fiyatları yaklaşık iki katına çıkmıştı. Şimdi yeni zamlarla fiyat artışları yüzde 100’ün de üzerine çıkmış olacak.

Toplu tensikatlar yayılıyor

Kriz bahanesiyle 2 milyon civarında işçi son sekiz aydır işini yitirmişti. Şimdi savaşın yarattığı durgunluğu gerekçe gösteren patronlar toplu işten atmalara girişiyorlar.

Mercedes Benz’in Aksaray’daki fabrikasından 200 kişi, İstanbul Beko’dan 500 kişi, İzmit Pirelli’den 112 kişi atıldı. Başta otomotiv, otomotiv yan sanayi ve beyaz eşya sanayi olmak üzere birçok fabrikada toplu işten çıkarma hazırlıkları sürüyor. Orta ölçekli işletmelerde de yaygın işten atmalar var. İşveren derneklerinin açıkladığına göre, sadece İzmir’de yakın dönemde 7 bin 600 işyeri kapandı. Bu işyerlerinde çalışan 30 bin kişi işten atıldı.

Re’sen emeklilik ve ücretsiz izin uygulamaları da tensikatlar gibi yayılıyor. TEAŞ yönetim kurulu yeni aldığı bir kararla 3 bin çalışanı emekliye sevketme kararı aldı. Gene Türk Hava Yolları’nda binlerce kişinin yakın dönemde emekliye sevkedileceği söyleniyor.

Savaşa ve saldırılara karşı tek çare direnişi yükseltmek

İşçi ve emekçilere ekonomik krizin yükünü taşımanın yanı sıra şimdi de savaşın faturasını sırtlanmaları dayatılıyor. Savaş yayıldıkça ve savaş batağı Türkiye’yi içine çektikçe, bu fatura daha da büyüyecek. Sadece ekonomik-sosyal yıkım politikalarıyla sınırlı kalmayıp doğrudan kanımızla ödememiz gereken bedellere dönüşecek.

Unutmamamız gereken bir şey daha var. Saldırıları ve savaş karşısında sadece haklarımızı koruma göreviyle karşı karşıya değiliz. Adım adım kardeş bölge halklarına karşı bir savaşa sürüklendiğimize göre, tüm topluma ve bölge halklarına karşı da işçi sınıfı olarak sorumluluklarımız var demektir. Sermayenin ülkeyi savaş batağına sürüklemesinin önüne ancak işçi sınıfının öncülük ettiği örgütlü mücadeleyle geçilebilir. Bu düşünüldüğünde, sorumluluklarımız çok daha ağır ve ihmal edilemeyecek boyutlardadır.

Mücadeleyi yükseltmekten, direnişi örmekten başka yolumuz yok. Zaman geçirmeden işe sarılmak, emperyalizmin ve işbirlikçilerin karşısına örgütlü gücümüzle dikilmek gerekiyor. Bunun gerektirdiği bedelleri bugün ödemekte tereddüt etmemiz yarın çok daha büyük faturaları ödememiz anlamına gelecektir.

Sendika bürokratları bir kez daha ihanet çizgisinde

Sermaye, savaş gündemini ustalıkla kullanarak, işçi ve emekçilere dönük kapsamlı bir saldırı paketini adım uygulamaya hazırlarken, işçi sendikalarının başına çöreklenmiş ajanları da boş durmuyorlar.

Türk-İş, hükümetin emperyalist savaş politikasına bir iki göstermelik itiraz yönetmek dışında tam destek veriyor. “Teröre karşı mücadele”yi adeta kutsuyor ve memnuniyetini dile getiriyor. Aşağıdaki satırlar bir MGK bildirisinden değil, Türk-İş’in emperyalistler Afganistan’ı bombalamaya başladıktan sonra yaptığı açıklamadan alındı:

“Türkiye teröre karşı yıllardır mücadele etmiş, başka ülkelerdeki terörist faaliyetler karşısında da uluslararası antlaşmalardan ve sözleşmelerden kaynaklanan yükümlülüklerini gerektiği gibi yerine getirmiştir. Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nin atacağı adımlarda, tarihimizdeki bazı hatalar tekrarlanmamalı; Türkiye’nin ulusal çıkarları her şeyin üstünde tutulmalı; terörle mücadelede verilecek desteğin biçim ve boyutunun tespitinde, bizim terörle mücadelemizde bize verilen destek de göz önünde bulundurulmalı; maceralardan ve belirsiz vaatlere kanmaktan kesinlikle kaçınılmalıdır.

“TÜRK-İŞ, hükümetimizin bugüne kadar izlediği çizginin bu genel ilkeler doğrultusunda olduğunu görmekten memnuniyet duymaktadır.”

Aynı Türk-İş, başkanı olan Bayram Meral’in ağzından kıdem tazminatlarının gaspedilmek istenmesine karşı “genel greve gideriz” tehdidi savuruyor. Bu artık Türk-İş’in bildik bayatlamış numarasıdır. Bayram Meral hak gasplarında iş ciddiye bindiğinde sınıf hareketi üzerindeki denetim gücünü yitirmemek için şimdiden kitlelerin nabzına göre şerbet vermeye çalışıyor. Şimdiye kadar sınıfın karşı karşıya kaldığı hangi yıkım saldırısında Bayram Meral ve Türk-İş genel grevi örgütlemeye girişti ki bugün bunu yapsın? Mezarda emeklilik yasası çıktığında mı, yoksa uluslararası tahkim anayasaya sokulduğunda mı? Biliyoruz ki, bunların hepsinde de çeşitli bahanelerle hizmetinde olduğu sermayenin çıkarlarını korudu. İşçi kitlelerinin öfkesini “hava boşaltma eylemleri” ile boşaltmaya çalıştı, yığınları eylemsizliğe ve çaresizliğe mahkum etti.

Türkiye’nin bir savaşa girmesi durumunda Bayram Meral’in ne yapacağı yukardaki açıklamasından bellidir. O işçi sınıfının çıkarları gereği emperyalist savaşa karşı direniş ve mücadeleyi örgütlemeye çalışmak yerine işçi ve emekçilere cepheye gitme çağrıları yapacaktır. Bunu tahmin etmek hiç de zor değildir.

Sermayeye destek çıkmak konusunda Bayram Meral yalnız değildir. Devlet güdümlü Kamu-Sen’in başkanı Resul Akay’ın Kemal Derviş’le yaptığı görüşme sonrasında yaptığı açıklama bunun kanıtı:

“Özel sektörün, sanayicinin, tüccarın ağıladığı bir ortamda, kamu adına bundan daha fazlasını talep etmenin şık olacağını düşünmüyorum. Enflasyon karşısında yenik düşmemeyi de başarı sayıyoruz. Ağır bir kriz yaşıyoruz. Bu noktada, bu sıyrıklarla kamu görevlilerinin bu krizi atlattıklarını başarı saymak gerekiyor.”

Ya 8 aydır kamu emekçisinin uğradığı zararlar ne olacak? Kamu emekçileri bu süreçte neredeyse ücretlerinin yarından fazlasını yitirdiler, yoksullaştılar. Yüzde 25’lik, yüzde 35’lik enflasyon hedefleriyle oyalandılar ve maaş artışları hep buna göre düzenlendi. Şimdi de enflasyon kadar artış vereceklerini söylüyorlar kamu emekçisine. Tabii hedeflenen enflasyon kadar. Ama gerçek enflasyon hükümetin hedefinin en az iki-üç katı çıkıyor nedense ve ücretler bir anda kuşa dönüyor. Resul Akay da çıkıyor ortaya, enflasyon karşısında yenik düşmemekten bahsediyor. Gerçekte temsilcisi olduğu sermayedarlar, bankacılar ya da vurguncular adına konuştuğunu düşünüyor olmalı o an.

Bu sefil sermaye ajanlarını sendikalarımızın tepesinden atmanın vakti geldi geçiyor. Savaşın ve krizin faturasına karşı mücadeleyi ihtiyaç duyulan düzeye taşımanın bir zorunlu koşulu da sendikalarımızı bunların elinden çekip almaktır.

Sendika ağaları yeni saldırıların zeminini döşemeye başladılar

Örgütlenmenin hayati önem taşıdığı bir dönemden geçiyoruz. Topyekûn saldırı oluşan savaş ortamında yeni boyutlar kazanıyor. Zaten çöküşte bulunan kapitalist ekonomi savaş yükü ile birlikte çukurun dibini boylayacak. İşbirlikçi burjuvazi adına ülkeyi yöneten Amerikancı güçler ise, bu ağır çöküşün faturasını yüklemek için emekçilerin son hak kırıntılarını da gasp etmeye hazırlanıyorlar.

Artık sıra kıdem tazminatlarına, ikramiyelere, mesailere, ücretlere zam yapılmamasına vb.’ne gelmiştir. Bu haklar da gasp edildikten sonra, geriye örgütsüz bir işçi sınıfı ve sosyal haklardan arındırılmış bir sefalet ücreti kalacaktır. Ölümü gösterip sıtmaya razı etme taktiği izleyen sermaye, istediği zaman işe alıp işten çıkarabileceği, istediği ücreti dayatabileceği, bütün haklardan yoksun kölelerden oluşan bir işçi sınıfı hayal etmektedir. Amerikan ajanı Derviş İMF’den kredi almanın başka bir yolu olmadığını ifade etmekte bir sakınca görmemektedir. Zira kredilerin verilmesi doğrudan bu hakların gasp edilmesi şartına bağlanmıştır. 2002 yılı Bütçe görüşmelerinde bu gerçekler sermaye sözcüleri tarafından basına açıklanmış bulunmaktadır.

Açıklamaların hemen ardından medyada boy gösteren Bayram Meral “keskin” karşı açıklamalar yapmaya başladı. Bu sicilli hainin bilinen mizansenlerinden biridir bu. Ve işçi sınıfı da, sermaye de bu açıklamaların ne anlama geldiğini bilmektedir. Bu hain, bir yandan kirli imajını düzeltmeye, işçiler nezdinde kendini aklamaya çalışırken, öte yandan asalak burjuvaziye mesaj verip onlara elinden gelen her türlü yardımı yapacağını bildirmektedir. Emekçilerden gelebilecek tepkiyi önlemekte yetersiz kalabileceğini, bundan dolayı devletin bekçi köpeklerini hazır etmesi gerektiğini hatırlatma “sorumluluğunu” da yerine getirmektedir.

Bu saldırıların geleceği önceden bilindiği halde, bugüne kadar sendikalara çöreklenmiş bürokratların hiçbirinden kayda değer bir tepki gelmedi. Bir kısmı patronları ekonomik krizden kurtarmak için fon oluşturma işiyle meşguldü. Çok sayıda sendika da tensikatları engellemek adına TİS’lerle elde edilen kırıntı kazanımları feda etti.

İşçi sınıfı ve emekçilerin sorunlarına sırt çevirenlerin attıkları nutukların inandırıcılığı olmadığı için, açıklamanın ardından B. Meral hükümetten çözüm üretmesini talep etti. Bu arada hain rolünü oynamakta zorlanabileceğini de efendilerine hatırlatmış olmalı.

Bu hainler, daha önceki saldırılarda olduğu gibi, Türk-İş Başkanlar Kurulu’nu toplayıp işçileri oyalayacak kararlar da alabilir. Bazı sendikaların saldırılara karşı durma yönlü talepleri ise dikkate alınmayacaktır. Meral çetesi kendi hain çizgisini Başkanlar Kurulu’na dayatıp istediği kararı çıkartacaktır. Kirli geçmişleri ve son olarak Tekel işçilerinin maruz kaldıkları saldırı karşısındaki tutumları, bu hain bürokratların yeni saldırı dalgası karşısında nasıl bir tutum alacakları konusunda açık bir fikir vermektedir.

İMF-TÜSİAD programı kapsamında bu saldırılar yer almaktaydı. Ancak sermaye rejimi uygun bir ortam oluşmadan bunları gündeme getirme cesaretine sahip değildi. Emperyalist savaş ortamı işbirlikçilerin aradığı koşulları sağlamış oldu. En basit bir basın açıklamasına bile kudurmuş bir şekilde saldıran düzen bekçileri, ilerici ve devrimci güçlere, işçi ve emekçilere göz açtırmamak için uğraşiyor. Ortamı

terörize ederek toplumu zapt-u rapt altına almak, bütün haklarını gasp etmek çabasında. Savaşın bu ortamı sağlamış olması, emekçilerin emperyalist savaşa karşı durmalarının önemine işaret ediyor.

Bu arsız saldırı emekçilerde biriken tepkiye yeni boyutlar ekleyecektir. Ancak sendika bürokrasisinin barikatı aşılamazsa, biriken mücadele potansiyeli yine heba olacak. Bu ise telafisi uzun dönem alacak yenilgi anlamına gelecek, işçi sınıfını, emekçileri ve bütün ilerici ve devrimci güçleri doğrudan etkileyecektir.

Kitleleri hücreleştirilmiş bir yaşama mahkum etmek için barbarca katliamlar yapan sermaye devleti, bu politikayı her alanda hakim kılmaya çalışıyor. Bu saldırı zindanlar cephesinde ölümüne bir direnişle

karşılanmıştır. Eğer işçi ve emekçiler cephesinden aynı kararlılıkta bir direniş yükseltilemezse bu saldırıların önünü kesmek zor olacaktır.

Amerikancı rejimin kapsamlı bir saldırıyla tüm kazanılmış hakları gaspetmek istemesi bir fırsata dönüştürülebilir. Ancak bu, biriken mücadele potansiyelinin örgütlenmesi, meşru ve militan bir direnişin örülmesiyle olanaklı olabilir. İşçi sınıfına ihanet eden sendika ağalarını da hedef alan, emperyalist savaşa, işbirlikçi düzenin saldırılarına karşı genel bir direnişi örmek, emekçi kitleleri boğmayı hedefleyen emperyalist-kapitalist ablukayı parçalamanın tek yoludur. Bu ise öncü işçilere ve sınıf devrimcilerine ağır sorumluluklar yüklemektedir.

Krizin ve savaşın faturasını ödemeyelim!

Örgütlü mücadeleyi yükseltelim!

Arkadaşlar!

İşçi ve emekçiler olarak bugün çok zor bir dönemden geçiyoruz.

Hepinizin de bildiği gibi bir taraftan sermayenin saldırılarıyla boğuşuyoruz. Ülkemiz İMF reçeteleriyle yönetiliyor. İşbaşındaki hükümet İMF ve Dünya Bankası gibi kurumların dayattığı saldırı politikalarını kelimesi kelimesine hayata geçiriyor. Her krizden sonra yeni bir İMF reçetesi çıkartıyorlar ortaya ve Türkiye şöyle kurtulacak, böyle düze çıkacak diye krizlerin faturasını bizim sırtımıza yıkan politikalarını bütün güçleriyle uyguluyorlar. Sonuç ortada.

Sadece son sekiz ayda 2 milyondan fazla işçi, emekçi kardeşimiz işten atıldı. Gene son 8 ayda doların değeri fırlayıp gittiği için, neredeyse yüzde 70 oranında fakirleştik. Yani ücretlerimiz eriyip bitti. Tüpe, benzine, ekmeğe, elektriğe, akla gelebilecek her türlü ihtiyaç maddesine durmadan yapılan zamlar içine düştüğümüz sefaleti her geçen gün daha da derinleştiriyor. Tüm bunlar patronlarımızın derdine derman olmamış demek ki, özelleştirmelerden esnek üretime, kıdem tazminatlarının gaspından fazla mesai paralarının ödenmeyişine, toplu sözleşmelerin delinmesine kadar, ilğimizi kurutacak ne varsa uygulamaya çalışıyorlar. Son olarak Pirelli’de 112 arkadaşımız işten atıldı.

Arkadaşlar!

Şimdi başımıza bir de Amerika’nın tezgahladığı savaş belasını çıkardılar. Bizi, yani Türkiye’nin işçi ve emekçilerini Amerika’nın çıkarları için savaşa sokmaya çalışıyorlar. Türkiye’yi yönetenler Amerika’ya uşaklıkta hiçbir sınır tanımıyorlar ve günlerdir bu savaşta efendilerine daha fazla yaranmak için kırk takla atıyorlar. Afganistan’a asker gönderiyorlar. Burnumuzun dibindeki Irak’a saldırılması durumunda ise Türkiye’nin savaşa girmesi kesindir. Böyle bir durumda sırtına asker elbisesi giydirilmiş evlatlarımız, kardeşlerimiz Amerikalı generallerin komutasında ve Amerika’nın çıkarları için cepheye sürülecektir.

Kardeşler!

Krizlerin faturasını bize ödetiyorlar. Bizi yoksulluk ve sefalet içinde yaşamaya mahkum ediyorlar. Elimizde avucumuzda ne varsa alıyorlar. İşten atıyorlar, ücretlerimizi düşürüyorlar, grevlerimizi yasaklıyorlar, örgütlenme hakkımızı kuşa çeviriyorlar.

Savaş kapımıza gelip dayandı. Sermaye iktidarı halka, ülkeye ve insanlığa ihanet içinde savaş çıkırtkanlığı yapıyor. Belki de üç gün sonra ülkemiz emperyalistlerin çıkarları için bir cehenneme dönecek.

Tüm bunlara karşı bir an önce harekete geçmeliyiz. Ülkemize, çocuklarımızın geleceğine, haklarımıza sahip çıkmak için mücadele etmeliyiz. Durup seyrettiğimiz, boşvererek, boyun eğerek yaşadığımız yeter.

Bu kuşatmayı yarmak için, bu sömürü ve zulüm denizini kurutmak için en başta yapmamız gereken şey örgütlenmektir. Atölyelerde, fabrikalarda, mahallelerde. Yaşadığımız ve ürettiğimiz her yerde örgütlenmeli, çevremizdekileri de örgütlemeliyiz. Fabrikalarımızda yaygın taban örgütlenmelerini yaratmak, sendikalarımızı burjuvazinin ajanlarına kaptırmamanın, kaptırdıklarımızı ise geri kazanmanın tek güvencesidir. İşçi ve emekçilerin en geniş örgütlenmelerini yaratmak, sermayenin saldırılarını püskürtmenin, üstümüze çöken savaş bulutlarını dağıtmanın tek çaresidir. Örgütlenelim! İşyeri komiteleri, savaşa karşı mücadele komiteleri kuralım. Bunları her yerde yaygınlaşturalım.

Bizler, değişik sektörlerde ve fabrikalarda çalışan mücadeleciler işçiler olarak, siz sınıf kardeşlerimizi her düzeyde birlikte örgütlenmeye, sermayeye karşı güçlerimizi birleştirmeye çağırıyoruz.

Yaşasın işçi sınıfının örgütlü mücadele birliği!

Krizin faturası kapitalistlere!

Emperyalizmin askeri olmayacağız!

Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!

Öncü İşçi İnisiyatifi

Burjuva medyanın kirli oyunları...

Savaşta yığınların manipülasyonu

Hiçbir savaş sadece savaş makinaları ve teknoloji ile yürütülemez. Teknoloji ve onun kullanımı savaşın sadece bir boyutudur. Oysa bir savaşın savaşa sürülen kitlelerce meşru görülmesi, onun haklılığına inanması gerekir. Bu da savaşın daha farklı boyutlarını gündeme getirir. İdeolojik mücadele ve kitlelerin psikolojisini istenen doğrultuda yönlendirmek bir ihtiyaç haline gelir. Bundandır ki; kapitalizmin ürettiği gerici, emperyalist savaşlarda silahlı birliklerin yanında binlerce psikolog, sosyolog ve bilimün sosyal bilimci savaşa seferber edilirler. Burjuvazi işçi sınıfının devrimci mücadelesine karşı bir savaşım söz konusu olduğunda bu tür araçları çok daha yaygın ve yoğun kullanır.

Emperyalist medya emperyalist savaşların bir parçasıdır

Günümüzde psikolojik savaşın en önemli aracı kuşkusuz ki medyadır. Medya kitlesel rıza üretim biçim ve aracı olarak yoğun biçimde kullanılmaktadır. Medyanın, özellikle de televizyonun, geniş kesimlere ulaşabilme imkanı sunması, onu psikolojik savaşta olmazsa olmaz bir araç haline getirmektedir.

Medya manipülatif bir pratik sergiler; elini attığı herşeyi kendine (temsil ettiği egemen sınıfa ve onun ihtiyaçlarına) göre şekillendirip, biçim verir. Nasıl ki Yugoslavya’ya müdahale emperyalistlerin bölgeye yerleşme hareketi olarak değil de, Kosovalıları “Sırp katliamından kurtarmak” biçiminde sunulmuşsa; bugün Afganistan’a müdahale de televizyonları başında oturan kitlelere “Afgan halkını yoksulluktan, Batı’daki sivilleri de terörden kurtarma savaşı” olarak sunulmaktadır.

Söz konusu olan ABD’nin tüm saldırgan pratiğinin insani bir çerçevede yorumlanması ve aktarılmasıdır. Oysa bir parça geriye dönüp bakılsa, ABD’nin tarihinin bunu bin kez imkansızlaştırdığı rahatça görülür. Zaten medya da bunu bilir. Kitlelerin algılamasını istediği gibi biçimlendirebilmek için, bunun inandırıcı olması için Hiroşima, Vietnam, Latin Amerika vb. hiç yokmuş gibi davranır. Yani öncelikle toplumsal bellek yitimini sağlamak için uğraşır. Öyle ya Vietnam yenilgisi unutturulmadan kaç kişiyi gönlü rahat bir şekilde cepheye sürebilirsiniz? Ya da Vietnam halkının kıyıma-acısı unutturulmadan kitleler savaş vahşeti konusunda nasıl suskunluğu tercih edebilirler?

Toplumun belleğini yoketmek misyonu

Buradan şu sonucu çıkartabiliriz kolaylıkla; medyanın görevi toplumun giderek daha az anımsamasını sağlamaktır, toplumu ‘şu ana’ veya “popüler olana” hapsederek geçmişten koparmaktır. Bu uğurda medya unutulmayan, daha doğrusu unutturulamayan olay ve olguları yaşandığı döneme özgü bir şeymiş gibi göstermeye, bu da olmuyorsa mümkün mertebe çarpıtmaya ve bulanıklaştırmaya başvurur. Bu anlamda medyanın işlevi son derece açık ve nettir: Gerçeği ters-yüz etmek, yanıltıcı, ilgisiz, parçalı ya da yüzeysel bilgilendirme yoluyla bilinçleri bulandırmak ve sonrasında yaratılan yanılsamanın sürekliliğini sağlamak.

Herşeyi manipüle eden medya mevcut sistemi de tek, değişmez ve doğal bir biçim olarak kabullenir. Sözgelimi Amerikan emperyalizminin dünya egemenliği sarsılmazdır, kapitalizm mümkün olan tek toplum biçimidir, vb. ABD’nin ve özellikle de simgesel önemi olan Dünya Ticaret Örgütü ve Pentagon’un bombalanması, emperyalistleri olduğu kadar medyada

görev alan sadık uşaklarını da sarsmıştır. Bundandır ki zaman kaybetmeden ABD’ye eski prestijini geri kazandırma görevini üstlendiler. ABD’nin ekonomik gücünün, devasa savaş aygıtının, teknolojisinin propagandasını bıkamak-usanmak bilmeden yaptılar ve yapmaya da devam ediyorlar. Oysa tarih sadece 11 Eylül’de değil daha öncesinde de, örneğin Vietnam’da da ABD’nin yenildiğini ve yenilebileceğini göstermiştir. Medya unutmayı-unutturmayı tercih etse de.

Gerçeğin yerine uydurma gerçekler

Gösteri- belki de göstergeler çağında yaşıyoruz (yaşamaya mahkum ediliyoruz). Hafızanın kaybolduğu -kaybettirilmeye çalışıldığı- algılamamanın ve anlama yeteneğinin köreltildiği- medya aracılığıyla köreltilmeye çalışıldığı- bir çağ. Ancak medya kendisini bununla da sınırlandırmıyor. İdeologları (köşe yazarları, sözde bilim adamları...) gerçeğin yerine kendilerinin imal ettiği, ilderdeki davranışlarını/devletin yönetimlerini haklı çıkaracak yeni bir gerçek koyup bize sunuyorlar. 11 Eylül saldırısından hemen sonra Filistin’deki sevinç gösterileri ekranlara yansıdı. Hiçbir medya kuruluşu tarafından bu görüntülerin gerçekliği sorgulanmadı. Amaç İsrail işgalini, vahşetini ve bundan sonraki saldırılarını meşrulaştırmaktı. Oysa birkaç gün sonra görüntülerin iki yıl öncesine ait olduğu New York’taki bağımsız medya çevreleri tarafından açıklandı. Açıklama görmezlikten gelindi, hatalarını düzeltme gereği hissetmediler. Medya için önemli olan gerçek ya da yanlış değil, inandırıcı olabilmektir.

Bugünlerde yaptıkları ise şundan ibaret: ‘bir yerlerde’ yazılan kimyasal ve biyolojik silah terörü hikayelerini pazarlamak ve korkuyu toplumsallaştırmak.

Biyolojik terör histerisiyle amaçlananlar

ABD’de son zamanlarda ‘artan’ şarbon vakalarının devlet-medya tarafından Irak’la ilişkilendirilmesi, ilk hikaye bu. Bu söylemle ABD birkaç amacına birden ulaşmayı hedefliyor. Resmi açıklama aşağı yukarı şöyle: Şarbonun öldürücü bir silah olarak kullanılması için yüksek teknoloji gerektiğini, bunun ise Afganistan’da bulunmadığını belirten yetkililer Irak üzerinde yoğunlaşıyor. Böylelikle hem toplum terörize edilip sindiriliyor, hem de Irak ikinci bir hedef olarak beyinlere kazınmış oluyor.

Nasıl ki 11 Eylül saldırılarıyla Bin Ladin’in ilişkisini ortaya çıkaran hiçbir kanıt gösterilmemişse, kimyasal silah tehlikesiyle ilgili yürütülen propaganda çerçevesinde de hiçbir kanıt gösterilmiyor. Sadece

söylem düzeyinde kalınmış (yani ABD’nin açıklamaları kanıt olarak sunulmuş!) ya da Avrupa’da, Milano’da yakalanan birkaç militanın gözaltına alınması ve sözde ifadeleri kanıt olarak gösterilmiştir. ABD’nin elinde varolan ve Vietnam savaşında açıkça kullanılan kimyasal silahlardan bahsedilmemektedir bu arada. Karşı çıkan kimyasal silahların kullanımı değil, kimin kullandığıdır, “efendi”nin kullanımı hoş karşılanır.

Kuşkusuz tüm bu tehditlerin tek nedeni, kitlelere emperyalist saldırganlığı onaylatmak değildir. Bir diğer amaç da kendi kamuoyunu sindirmek, muhtemel hak gasplarına karşı zemin düzlemek, demokrasinin kırıntılarını da terörle mücadele adı altında yok etmektir. Söylenen şudur: “Güvenlik için itaat et, ‘sınırsız özgürlük’ hareketini destekle”!

Afganistan’a uygarlık, kadına özgürlük ve çocuklara oyuncak masalı

Medya tarafından organize edilen bir diğer saldırı da kavramların bulanıklaştırılmasıdır. Özellikle barış, demokrasi ve özgürlük kavramlarının. Çarpıcı bir örnek Türk medyasından bizlere yansıdı. Medyamız Afganistan’a asker gönderilmesini şu argümanla sundu. “Afganistan’a Türk Barış Gücü gönderiliyor”. ABD Afganistan’a savaş ilan etmişken ve Türk devleti sonuna kadar ABD’nin yanında olduğunu açıklamışken, nasıl ve ne şekilde “barış” gücünden bahsediliyor!? Ancak şaşırtmıyor bu söylem; çünkü kapitalist sistemin tüm tarihi bu kavramların burjuvazi için barış, burjuvazi için özgürlük ve burjuvazi için demokrasi olduğunu; tersinden yığınlar için kölelik olduğunu göstermiştir.

Medya çarpıcı biçimlerle işini görür. Derinlik-çözümleme medyadan beklenilemez. Afganistan halkının içinde yaşadığı ortaçağdan kalma koşullar işgalcilerin lehine kullanıma sunulur. Batı-ABD ve müttefikleri- savaşla yani yıkım ve açlıkla Afganistan’a uygarlık, kadına özgürlük ve çocuklara oyuncak götürecektir. Bu yardımın -uygarlaştırmanın- ilk örneği olarak da bombalarla birlikte Afganistan’a atılan yiyecek paketleri gösterilir. Nafile bir çabayla işgalciler sevimli ve insani gösterilmeye çalışılır.

Sansür ve denetimin tamamlayıcı rolü

Medya kapitalist ve kâr amaçlı bir kuruluşlar toplamından oluşur ve kendi varlık koşullarının devamı için, insanları toplumsal ilişkilerin doğal ve değiştirilemez olduğuna inandırmak zorundadır. Ancak bu oto kontrol dahi kimi zaman devlet için yeterli değildir. Bu noktada sansür ve denetim işin içine girer. Bölük pörçük de olsa medyaya yansıyan karşı çıkışların varlığını yoksayma-yoksaydırma. 11 Eylül sonrası ilk denetim örneği ABD’de gündeme geldi. *Amerika’nın Sesi Radyosu*’nun Taliban’ın demeçlerini yayınlaması engellendi. Yine Bush önde gelen TV kanallarıyla görüşerek Bin Ladin’e ait bantların yayınlanmasını ve El Cezire televizyonundan yayın yapılmasını istedi. Yine Blair aynı istekle İngiliz TV kanallarıyla bir toplantı yaptı. Savaş kızıştıkça yeni sansürlerin gündeme geleceği de açıktır.

Kitle iletişiminin devasa boyutlara ulaşan güç ve etkisiyle mücadele etmek bir zorunluluktur. Bunun tek yolu ise kitlelerin kendi varoluş koşullarının bilgisine ulaşmaları ile mümkündür. Devletin anlama yetisini köreltmesinin önüne geçildiğinde, medya tarafından üretilen, sunulan çarpıcı biçimlerin ötesine geçildiğinde, gerçek yerini bulur.

Dünyanın dört bir yanında yüzbinler alanlara çıktı

Emperyalist savaş ve saldırganlığa karşı protesto gösterileri büyüüp yaygınlaşıyor. Hafta sonunda dünyanın dört bir yanında yüzbinler alanlara çıktılar. Son yılların en büyük kitle gösterileri gerçekleşti.

İtalya: İkinci emperyalist savaşta ABD'nin Hiroşima'ya attığı atom bombasından bu yana her yıl gerçekleştirilen geleneksel barış yürüyüşü, bu yıl 14 Ekim'de, Avrupa'nın en kitlesel savaş karşıtı gösterisine dönüştü. Yeşiller, Komünist Yeniden Oluşum Partisi ve işçi sendikalarının yer aldığı yürüyüşe 200 bin kişi katıldı. Perugia kentinde sabah başlayan yürüyüş, Assisi kentinde akşama doğru sona erdi.

Bu arada Napoli'de yapılan savaş karşıtı gösteriye 2 bin genç katıldı. Roma'da da iki ayrı gösteri gerçekleştirildi.

İngiltere: ABD ve suç ortağı İngiliz emperyalizmine karşı yükselen tepki ve protestolar yaygınlaşıyor. Londra'da 13 Ekim günü gerçekleşen eyleme 100 bin kişi katıldı. Hyde Park'tan başlayan yürüyüş Trafalgar Meydanı'nda sona erdi. Yürüyüş güzergahında bulunan Mc Donalds ve Amerikan Hava Yolları İngiliz polisince koruma altına alındı. Trafalgar Meydanı'na varıldığında bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. "Benim adıma savaşma!", "İntikama hayır!", "Savaş derhal dursun!", "Kahrolsun emperyalizm!", "Emperyalist savaşa son!" sloganları atıldı, İngiliz hükümetinin saldırgan politikaları protesto edildi.

Ayrıca, Belfast, Cardiff ve Glasgow kentlerinde yapılan yürüyüşlere binlerce kişi katıldı.

Almanya: Başta Berlin ve Stuttgart olmak üzere birçok kentte onbinlerce kişi savaşa karşı yürüdü. Afganistan'ın bombalanması protesto edildi ve

Avustralya: 13 Ekim 2001 tarihinde Sidney'de savaş ve ırkçılık karşıtlarının düzenlediği eyleme binlerce kişi katıldı. Ayrıca Melbourne, Perth ve Adelaide şehirlerinde de eylemler gerçekleşti. Uzayın silahlandırılmasını protesto amacıyla gerçekleştirilen yürüyüşler Amerikan saldırganlığını protesto eylemine dönüştürüldü. Avustralya hükümetinin ABD'ye verdiği destek protesto edildi.

Güney Afrika: Başkenti Cape Town'da binlerce kişi 10 Ekim günü ABD ve müttefiklerinin Afganistan'a saldırısını protesto etti.

Mısır: Zagazig kentinde 5 bin üniversite öğrencisinin yaptığı gösteride ABD, İngiltere ve İsrail'in saldırganlığı protesto edildi.

Nijerya: Kano kentinde 13 Ekim Cumartesi günü ABD'nin Afganistan'a yönelik saldırısı protesto edildi. "Savaşa hayır, barış için ayaklanalım" sloganı çerçevesinde gerçekleştirilen eyleme 5 bin kişi katıldı. Polisin ateş açması sonucu 20 kişi öldü ve onlarca kişi yaralandı.

Almanya'nın ABD saldırganlığına verdiği desteğe son vermesi talep edildi. Gösterilere Berlin'de 50 bin, Stuttgart'ta 25 bin kişi katıldı. Gösterilere gençliğin yoğun katılımı dikkat çekti.

Fransa: 40 örgütün biraraya gelerek düzenlediği eyleme 7 bin kişi katıldı. Toulouse, Nice, Nantes ve Nancy kentlerinde gerçekleştirilen eylemlerde ABD emperyalizmi protesto

edildi, Afganistan'a yönelik bombardımanın durdurulması istendi.

Belçika: Brüksel'de Afganistan'a saldırının başladığı güne denk gelen barış yürüyüşüne 5 bin kişi katıldı.

İsviçre: 13 Ekim günü başkent Bern'de savaş karşıtı bir eylem gerçekleştirildi. Gösteriye 5 bin kişi katıldı.

İsveç: Savaşa karşı gösteriler İsveç'in üç büyük kentinde de yapıldı. Başkent Stockholm'deki gösteriye 3 bin, ikinci büyük kent olan Göteborg'da 2500 kişi, Malmö'deki gösteriye ise bin kişi katıldı.

Hindistan: 14 Ekim 2001 Pazar günü Kalküta şehrinde gerçekleşen eyleme 70 bin kişi katıldı. "Savaşa karşı terörizmi durdurun!", "Savaş değil barış istiyoruz!" sloganları atıldı.

Brezilya: 13 Ekim 2001 Cumartesi günü başkent Rio de Janeiro kentinde gerçekleşen eylem birçok kitle örgütünün biraraya gelmesiyle gerçekleşti. 200 bin kişinin katıldığı eylemde savaş ve ABD karşıtı sloganlar atıldı, dövizler ve pankartlar taşındı.

Pakistan: Yakupabad kentinde üç bin kişi, ABD güçlerinin havaalanındaki varlığını protesto için gösteri yaptı. 14 Ekim günü gerçekleşen eylemde "Amerikan mezarlığı Afganistan!" sloganları atıldı. Eylemde binlerce kişi kent merkezi yakınında Amerikalılar'ın kullandığı havalimanına doğru yürüyüşe geçti. Polisin açtığı ateş sonucu 1 kişi öldü.

İran: Başkent Tahran'da yaklaşık 300 öğrenci 10 Ekim günü Birleşmiş Milletler binasına yürüdü. ABD'ye görünürde muhalefet olan

İran hükümeti, saldırıyı protesto etmek isteyen eylemcilere saldırdı ve kısa süreli bir çatışma yaşandı.

Nepal: Başkent Katmandu'da emperyalist savaşa karşı düzenlenen eyleme 2 bin kişi katıldı.

Berlin: 50 bin kişi emperyalist saldırganlığa karşı yürüdü!

11 Eylül saldırısının ardından başlatılan yalan, demagoji, şantaj ve tehdit kampanyası giderek etkisini kaybediyor. Dünya halkları emperyalist saldırganlığın ve savaşın yıkımdan başka bir şey getirmeyeceğini daha açık görmeye başlıyorlar. Geçtiğimiz hafta sonu yüzbinlerce insanın katıldığı savaş karşıtı yürüyüşler bunun bir göstergesi. Afganistan'a karşı başlatılan hava saldırısının ardından geçtiğimiz hafta sonu dünyanın birçok ülkesinde gerçekleştirilen eylemler, bugüne kadar yapılan eylemlerle kıyaslandığında kitleselliği dikkat çekti.

En kitlesel gösterilerden biri de Berlin'de, "Savaşa hayır! Barış, dayanışma ve sosyal eşitlik için ayağa kalkalım!" sloganıyla gerçekleşti. Gösteriye 50 bin yerli ve yabancı emekçi katıldı. Yürüyüş demokratik kitle örgütleri, sendikalar ve barış hareketinin çağrısı ile gerçekleşti. Uzun bir süredir suskunluk sergileyen barış hareketinin yürüyüş için yaptığı çağrının katılımı olumlu anlamda etkilediğini belirtmek gerekiyor. Barış hareketi Yeşiller Partisi iktidara geldiğinden bu yana tam bir kötürümleşme süreci yaşıyordu. Zira, dün Balkan halklarına, bugün ise Afganistan halkına yağdırılan bombalara her türlü desteği sunan iktidar ortağı Yeşiller, bu barış hareketinin içinden çıkmıştı.

Berlin'de yapılan gösteriler üç ana noktadan başlatıldı. Ana kortej tarihi Alexander Meydanı'ndan, ikinci kortej Alman Parlementsosü önünden, üçüncü kortej ise ABD Konsolosluğu'nun olduğu bölgeden yürüyüşe başladı. Gösterilerde dikkat çeken olumlu yanlardan biri, değişik uluslardan işçi ve emekçilerin geçmişe nazaran yoğun bir ilgi göstermeleriydi. İkincisi, orta öğrenim gençliğinin, ABD ve İngiltere'nin Afganistan'a karşı başlattıkları hava saldırısının ertesi günü dersleri boykot ederek 5 bin kişiyle gerçekleştirdikleri eylemin ardından bu eyleme de kitlesel olarak katılım sağlamalarıydı. Öğrenci gençliğin bu tutumu kitle tarafından büyük bir

coşkuyla karşılandı.

Miting alanında savaş karşıtı konuşmaların yapıldığı sırada, NPD'li (Almanya Nasyonal Partisi) bir faşist, meydanda bulunan kiliselerden birinin orta yerine NPD imzalı pankart astı. Pankart kısa sürede parçalanarak aşağı indirildi. Bunun üzerine kürsüden, bizim aramızda faşizme, şovenizme, ırkçılığa ve yabancı düşmanlarına asla yer yoktur ve olmayacaktır yönlü yapılan konuşma kitle tarafından coşkuyla karşılandı.

Mitingte yapılan konuşmalarda, Alman devletinin savaşa sunduğu destek, iç güvenliği bahane ederek temel demokratik hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasına dönük saldırıları ve yabancılar yasasında yapılmak istenen değişiklikler sert bir dille kınandı. Yapılmak istenen değişikliklerden biran önce vazgeçilmesi çağrısı yapıldı.

BİR-KAR olarak ana kortejde, "Emperyalist

saldırganlığa ve savaşa karşı gücümüzü birleştirelim!" Almanca yazılı pankartımızla yer aldık ve 3 bin adet BİR-KAR imzalı Almanca bildirimizi dağıttık.

BİR-KAR/Berlin

Nürnberg'de binlerce kişi "savaşa hayır" dedi!

11 Eylül'de aldığı darbeyle şaşkına dönen Amerikan emperyalizmi, tüm dünya halklarına, ilericilere ve devrimcilere savaş açtı. Alman devleti de her fırsatı değerlendirerek günlerdir kin kusuyor. Yeni yeni "anti-terör" yasaları çıkarmaya çalışıyor. Bütün düzen partileri bu konuda mutabakat sağlamış durumda.

İrkçı-gerici yasa ve uygulamalar söz konusu olduğunda Bayern eyaleti öncülüğü hiç kimseye bırakmıyor. Uygun an, uygun adam ve gelecek seçimleri garantilemek için uygun sloganı seçmekte gecikmediler. CSU'nun 66. Parti Kongresi'nin gündemi "güvenlik", "güven içinde bir devlet" vb. oldu ve günlerce medyada bu konu tartışıldı.

CSU kongresine Berlusconi'nin de davetli olduğu

haberinin duyulması üzerine Nürnberg bölgesinde bulunan Alman ilerici güçleri çalışma başlatıldılar. Hazırlık toplantıları, stand, bildiri, pul çalışmaları vb. aralıksız bir kampanya sürdürüldü. CSU kongresi 12 Ekim'de başladı. Alman anti-faşist örgütleri kongreye karşı dar kapsamlı bir miting gerçekleştirdiler. Nürnberg iki gün boyunca tam bir polis ablukası altında tutuldu.

13 Ekim günü gerçekleştirilen miting sonrasında bir yürüyüş gerçekleştirildi. Eyleme 5 bin civarında bir katılım oldu. Alman basını Berlusconi'nin iki gün öncesinden gittiği haberini verdi. Yürüyüş sırasında İtalyan Konsolosluğu önünde yapılan 20 dakikalık bir konuşmanın yanı sıra, eylem boyunca devlet terörünü kınayan sloganlar da atıldı.

Eylemde ağırlıklı olarak savaş karşıtı sloganlar atıldı, pankartlar taşındı, konuşmalar yapıldı. Bizler de BİR-KAR'ın Almanca bildirisini dağıttık.

BİR-KAR/Nürnberg

Wuppertal: "Amerika Afganistan'dan defol!"

Afganistan'a karşı başlatılan emperyalist saldırı savaşına karşı Wuppertal'da hafta sonu bir protesto gösterisi gerçekleştirildi. Aslında bu ilk protesto gösterisi değildi. Saldırı başlamadan önce ASK (Anti Savaş Komitesi) isimli bir platform oluşturulmuştu. Geniş bir yelpazenin içinde yer aldığı bu platform her Cumartesi miting ve yürüyüş kararı almıştı. Hafta sonu 300 kişinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirildi. Çeşitli sloganların atıldığı yürüyüş, konuşmalarla devam etti. Konuşmalarda genellikle bu savaşın emperyalist ülkelerin pazar kapma savaşı olduğu fikri öne çıktı. Bu haksız savaşa karşı tüm güçlerin birlikte mücadele etmesi gerektiği vurgulandı. "Amerika Afganistan'dan defol!", "Savaşa hayır!" sloganları atıldı.

Belediye işçileriyle emperyalist savaş ve saldırganlık üzerine konuştuk...**“İşçi sınıfının tavrı savaşa hayır olmalı, halkların kardeşliği olmalı”**

ABD emperyalizmi 11 Eylül’de yapılan saldırıyı bahane ederek ezilen halklara, muhalif kesimlere “terörizmle mücadele” adı altında savaş açmış durumda. Bu konuyla ilgili düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Musa (Belediye işçisi): Emperyalizmin kendisi zaten sömürü ve savaş demektir. Yıllardır sömürü amaçlı ve kendi çıkarları doğrultusunda bir yığın saldırı yaptılar. Afganistan’a yönelmiş saldırı da emperyalizmin bu saldırılarından birisi. Afganistan’ı daha önce Sovyetler Birliği işgal etmişti. Bunun üzerine ABD ve diğer emperyalist güçler Sovyetler’e karşı oradaki gerici güçleri kullandı. Bu gerici güçler daha sonra ABD politikalarına ters düştü. ABD sömürü ağını daha da genişletmiş, Uzak Doğu ve Ortadoğu’daki hakimiyetini pekiştirmek istiyor. Bu saldırıyla karşısındaki güçlere ve ezilen halklara gözdağı vermeye çalışıyor.

Türkiye’nin bu konudaki tavrını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Musa: Türkiye’nin tavrı tam anlamıyla uşaklıktır. Halkın çıkarlarını değil bir avuç sermayedarın çıkarlarını düşünerek hareket ediyor. Hava sahasını ABD gibi bir ülkeye ayırdı. Aslında bu tavrı geçmişten beri böyle. Kıbrıs savaşında Libya ve Irak gibi ülkeler Türkiye’yi desteklediler. Daha sonra ABD onlara saldırınca Türkiye ABD’yi destekledi. Bu bile herşeyi gösteriyor.

Bu emperyalist çıkar savaşına karşı işçi sınıfının tavrı nasıl olmalı?

Musa: Elbette bu emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı çıkılmalı, muhalefet edilmeli. Ama işçi sınıfının güveni kırılmış durumda. Sendika bürokrasisi işçi sınıfının güvenini kırmış. İşçi sınıfı öncüsüz, kendini yalnız hissediyor. Bu anlamda bir çıkmazda. Ama herşeye rağmen bu savaşa karşı çıkması ve mücadele etmesi gerekiyor.

Selahattin:

Türkiye’nin bu savaşa girmemesi lazım. ABD’nin ne yapacağı belli olmaz. Yarın işine gelmez Türkiye’ye saldırır. 11 Eylül’deki saldırıyı kimin yaptığı belli değil. Sorumlu Afganistan oldu. Burada işçi sınıfının tavrı savaşa hayır olmalı, halkların kardeşliği olmalı.

Alaaddin: Bu savaşa karşı çok şey yapılmalı. Akşam Ecevit’in açıklaması var. Diyor ki; “Dostumuz Amerika terörle mücadele ederken ona yardım etmek

bizim borcumuzdur.” Bunu söyleyen bu ülkenin başbakanı. Sanki bu ülkede krizi asgari ücretle çalışanlar yaratmış gibi kendi maaşlarını bir saat içerisinde 3,5 milyara çıkarıyorlar. Milyonlarca insan hala sefalet içerisinde çalışıyor. Onlar ülkeyi savaşa sürüklüyorlar. Yapılması gereken çok şey var. Halka inilmeli. Bu halkın sorunu, bu bizim sorunumuz. Her gün yağmur gibi zam yağıyor, biz hala seyirciyiz. Artık bir yerden başlamak gerekir. **Hüseyin:** Bu savaşa karşı hiç zaman kaybetmeden kitle örgütlerinin bir duyuru yapıp bir kampanya başlatması gerekir. Basın açıklaması, miting, yürüyüş ne gerekiyorsa yapılması lazım. Suriye ve Irak’a da saldıracaklar. Böylece Türkiye savaşın içine girmiş olacak. Emperyalistler buralarda kendilerini varetmek için bu saldırıları yapacaktır. İşçi sınıfının harekete geçmesi gerekir. Bir tarafta kriz, bir tarafta savaş kapıda. Bir şeyler yapılmalı. Buna kesinlikle sessiz kalınmamalı. ABD’nin derdi bin Ladin’i yakalamak değil, onun derdi halkları köleleştirmek, onların zenginliklerini yağmalamak. Bunları halka anlatmak gerekir.

Lastik-İş İstanbul Şube Genel Kurulu...**Emperyalist savaş sınıfın gündeminde**

Lastik-İş İstanbul Şubesi’nin 6. Olağan Genel Kurulu 13 Ekim günü yapıldı. Genel Kurul sonunda eski yönetim yeniden seçildi.

Kurulun yapıldığı salon sıkı bir polis denetimi altındaydı ve daha girişte bir yoldaşımız keyfi gerekçelerle gözaltına alındı.

Genel Kurul’da konuklar dahil söz isteyen herkesin konuşmasına olanak tanındı. Yapılan konuşmalarda ağırlıklı olarak savaş gündemine ve işçi sınıfının örgütsüzlüğü sorununa değinildi. Fakat bunlar genel ve soyut kaldı. Örneğin Pirelli’de yaşanan eylemden hiç kimse bahsetmedi. Salonda Pirelli’den işçiler de olduğu halde bu konu kürsüye taşınmadı. Bir başka gariplik DİSK’in Ankara yürüyüşü hazırlığının hiç sözünün edilmemesi oldu. Bu da DİSK’in eylem takviminin kendisine bağlı sendikalar içerisinde bile doğru dürüst ciddiye alınmadığını gösteriyordu.

Lastik-İş Genel Başkanı Vahdettin Karabay hariç bütün konuşmacılar savaşın emperyalist niteliğini olabildiğince vurgulamaya çalıştılar ve savaşı engellemenin sınıfın mücadelesinden geçtiğini söylediler. Özellikle Nakliyat-İş Başkanı’nın ve TUYAB temsilcisinin konuşmaları uzun uzun alkışlandı. Bu yönüyle Genel Kurul olumlu ve ileri özelliklere sahipti. Okunan mesajlar içinde belki de en anlamlısı direnişçi Aymasan işçileri adına gönderilendi. Bir Aymasan işçisi direnişteki arkadaşları adına Genel Kurul’a katıldı ve mesajıyla direnişin sıcaklığını salona taşıdı.

Ancak tabandaki işçilerin edilgenliği dikkat çekiyordu. Yönetimden birilerinin yönlendirmesi olmadan hemen hemen hiç slogan atılmadı. Sloganlara katılım zayıf kaldı. Coşku açısından da belirgin bir zayıflık sözkonusuydu. Programdaki konuşmalar tamamlandıktan sonra, divan başkanı tekrar tekrar çağrı yaptığı halde, bir iki temsilci hariç hiç kimse kürsüye çıkmadı. Temsilciler ise daha çok bir usulü yerine getirme kaygısıyla konuşma yaptılar.

Genel Kurul’da Öncü İşçi İnisiyatifi, işçileri krizin ve savaşın faturasını ödememeye çağıran bir bildiri dağıttı.

Sonuçta belli olumluluklara karşın politik yanı zayıf kalan, coşkudan yoksun bir genel kurul yaşandı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

İzmir’de emperyalist savaş protesto edildi**“Kahrolsun ABD emperyalizmi!”**

14 Ekim’de yapılması düşünülen savaş karşıtı mitinglerin diğer şehirlerde yasaklanması ardından İzmir’de yapılacak miting de bildik gerekçelerle yasaklandı. Bunun üzerine İzmir Savaş Karşıtı Platform Cuma günü Enerji-Yapı Yol Sen Şubesi’nde basın toplantısı yaparak, Cumartesi günü saat 12:00’de Konak Sümerbank önünde kitlesel basın açıklaması yapılacağını duyurdu.

13 Ekim günü yaklaşık 750 kişi Konak Sümerbank önünde toplandı. KESK, EMEP, TMMOB, SİP, ve Savaş Karşıtları Derneği’nin pankartlarıyla katıldığı eylemde “Krizle karşı genel grev, genel direniş!”, “Savaşa değil, eğitime-sağlığa bütçe!”, “Kahrolsun emperyalizm-üsler kapatılsın!”, “ABD Afganistan’dan defol!”, “Savaş ve borç bütçesi istemiyoruz!” yazılı dövizler taşındı.

Savaş Karşıtı Platform tarafından hazırlanan basın metnini İHD İzmir Şube Başkanı Günseli Kaya okudu. Eylem boyunca “Savaşa değil emekçiye bütçe!”, “Amerikan uşağı hükümet istifa!”, “Amerikan askeri olmayacağız!”, “Kahrolsun emperyalizm!”, “Susma haykır, halklar kardeşdir!”, “Savaşa hayır, özgür eşit bir dünya!”, “İşsizlik, yoksulluk, savaş istemiyoruz!”, “Kahrolsun ABD emperyalizmi!” vb. sloganları atıldı. Üniversite öğrencileri ise “F tipi üniversite istemiyoruz” sloganıyla eyleme katıldılar.

Eylem, Hücre Karşıtı Platform’un düzenlediği eylemin başlayacağı duyurusu ve katılım çağrısıyla bitirildi. Yapılan çağrı üzerine sloganlarla oturma eylemine geçildi. Eyleme yaklaşık 150 kişi katıldı. Basın metninin okunmasının ardından eylem sona erdi.

Saygı duruşuyla başlayan eylemde, “F tipi ölümler istemiyoruz!”, “Hücre ölümdür istemiyoruz!”, “İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!”, “Devrim şehitleri ölümsüzdür!”, “Devrimci irade teslim alınamaz!”, “Diyaloğu başlatın, ölümleri durdurun!”, “Baskılar bizi yıldıramaz!”, “Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!” vb. sloganlar atıldı.

Üniversite öğrencileri de savaşa karşı tepkilerini ortaya koydular. 17 Ekim günü, Ege Üniversitesi öğrencileri tarafından oluşturulmuş olan Savaş Karşıtı Platform, Ege Üniversitesi kampüsünde 150 öğrencinin katılımıyla bir eylem gerçekleştirdi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Emperyalist savaşa karşı devrimci çalışmadan...

Emperyalistler hakimiyetlerini korumak için yıllardır dünya halklarının kanını dökmeye ve yaşattıkları acılara yenilerini eklemeye devam ediyorlar. Son olarak “terörle mücadele” yalanıyla silahlarını Afganistan topraklarına çevirdiler. Günlerdir Afgan halkının üzerine binlerce bomba yağıyor. Halk açlığa ve sefaletle mahkum ediliyor, yerini yurdunu bırakarak ülkeyi terketmeye zorlanıyor. Emperyalist savaşın tüm harcamalarıysa Körfez Savaşı’nda olduğu gibi bu savaştan en çok zarar gören dünya halklarına, işçi ve emekçilere yükleniyor. Ülkemizi yönetenlerse bu savaşta efendilerine hizmette kusur etmemeye çalışıyorlar.

Onlar kendi cephelerinden saldırılarını arttırırken, bize de emperyalist savaşa karşı bulunduğumuz semtlerde, fabrikalarda, okullarda ve ulaşabildiğimiz her yerde, savaşın saklanan gerçeklerini ortaya koyma ve yaşanılanlara karşı tek çıkış yolunun örgütlü mücadele olduğu bilincini taşıma sorumluluğu düşüyordu. Bu çerçevede elimizdeki her imkanı ve aracı değerlendirerek emperyalist savaşa karşı etkin bir çalışma başlattık. Bunlardan birisini de afiş çalışması oluşturuyordu.

Her gün binlerce insanın, yoğunlukla işçi ve emekçilerin kullandığı E-5’i “Emperyalist savaşa hayır!”, “Savaşa karşı direniş!” sloganlarının yer aldığı, çarpıcı fotoğraflarla dikkat çeken iki afişimizle donattık. İlk olarak Pazartekke durağından başladık. Burası karakola çok yakın olduğu için çalışmayı riske atmadan Topkapı girişine geçtik. Ardından Topkapı alt geçidindeki otobüs duraklarının olduğu 3 ayrı sütunu afişlerimizle çevreledik. Bu sırada otobüs bekleyen insanlar afişlerde ne yazılı olduğunu görmek için gelip bakıyorlar ve savaşa karşı bizleri destekleyen şeyler söylüyorlardı. Daha sonra Cevizlibağ’daki yan yola geçerek uzun ve bomboş bir duvarı çift şerit halinde afişlerimizle süsledik. Yine Cevizlibağ üst geçidinin köprü ayaklarını yaptıktan sonra Merter’e geçtik. Üst geçidin her iki taraftaki ayaklarını seri bir çalışmayla donattıktan sonra hızla Ömür durağına geçtik. Ömür üst geçidinin de dört ayrı ayağının her cephesini afişlerimizle donattık. Bu sırada orada bulunan seyyar satıcılar da bize yardımcı oldular ve aramızda kısa bir sohbet geçti. Kürt olduklarını söyleyerek “TC alçaktır. Yıllardır bize kan kusturduğu, halkımızı katlettiği yetmezmiş gibi bir de efendileriyle Afgan halkına saldırmaya

hazırlanıyor!” dediler. Çalışma sırasında çevredeki insanlardan aldığımız bu tepkiler bizi daha da coşkulandırıyordu.

Kısa bir mola verip dinlendikten sonra, çalışmamıza devam ettik. Çocuk Sitesi ve Çobançeşme duraklarını da vurup Ambarlı, Haramidere ve Beylikdüzü’ndeki 3 ayrı üst geçidin her iki taraftaki ayaklarını afişledik. Böylece E-5 belli bir noktasından itibaren bir uçtan bir uca afişlerimizle donatılmıştı. Ancak hala olanaklarımız dahilinde yapmayı hedeflediğimiz yerler vardı. Esenyurt’a geçerek çalışmayı riske atmamak için iki ayrı yere nokta çalışması yaptık. İlk noktayı yaparken jandarma devriyesi geldi ve çalışma yarım kaldı. Onları atlattıktan sonra tekrar gidip burayı tamamladık ve hızla uzaklaştık. İkinci noktada ise depo üst geçidinin ayaklarını yaparken 6-7 yaşlarında boyacı bir çocuk geldi. Afişlerimizi okuyup gözlerini kocaman açtı “Aaa, Kızıl Bayrak! Siz hep bizim evimize gelip gazete getiriyorsunuz, başka başka kağıtlar bırakıyorsunuz di mi?” dedi. Biz de cevap verdik. Ve işimiz bitene kadar tüm ısrarımıza rağmen yanımızdan ayrılmadı. Çocuktaki sıcaklığı da yanımıza alıp Avcılar çıkışındaki üst geçide geçtik. Üst geçidin her iki ayağına ve otobüs durağının yan tarafına da afişlerimizi yapıştırıp Küçükçekmece alt geçidine geldik. Malzemelerimiz yine bitmişti. Orada bir yere gittik ve su istedik. Ne yaptığımızı sordular, biz de ilgili davrandıklarını görünce savaşa karşı afiş yaptığımızı söyledik. Bize çok sıcak

davrandılar ve yardımcı oldular. Alt geçidin her taraftan görülebilecek tüm sütunlarını da elimizdeki afişlerle donatıp Cennet’teki üst geçide geçtik. (...) Yol boyunca köprü ayaklarını, duvarları, üst geçitleri afişlerimizle donatırken insanların ilgisi, destekler yönde şeyler söylemeleri, bize yardımcı olmaları oldukça hedefli bir çalışma yaptığımızı gösteriyordu. Bu da bizlere, daha ileri bir çalışma yürütüldüğünde emperyalist savaşa karşı işçi-emekçi cephesinin oluşturulabileceğini gösteriyor. Yeter ki bizler doğru yol ve yöntemleri değerlendirelim. Söylemek istediğimiz bir başka şey de,

önceki uyarılarımıza rağmen savaşa karşı olan başka siyasetlerin bizim hiçbir zaman anlam veremediğimiz bir anlayışla onca emek vererek yaptığımız afişlerin üzerini kapatmış olmalarıydı.

Bizler her türlü engelleme ve saldırıya rağmen, emperyalizme karşı mücadeleyi yükseltmeye, işçi ve emekçilerin kızıl bayrağını dalgalandırmaya devam edeceğiz!

Kahrolsun emperyalizm ve savaş!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Rumeli yakasından komünistler

Savaş karşıtı eylemlerden...

Sümerbank işçileri: “ABD ülkeden defol!”

16 Ekim günü Bakırköy Sümerbank fabrikası işçileri Afganistan’a yönelik başlatılan saldırıyı ve Türkiye’nin buna destek olmasını protesto ettiler. İşçiler saat 12:00’de Bakırköy Özgürlük Meydanı’na yürümek istediler, ancak devletin kolluk güçleri barikat kurarak engelledi. Bunun üzerine işçiler “Emekçiye değil, çetelere barikat!” sloganını attılar. Fabrika bahçesi dışına çıkamayan işçiler, “ABD ülkeden defol!”, “Taliban bahane, petrol şahane!”, “Katil Amerika, Asya’dan defol!”, “Tazminata uzanan eller kırılsın!” sloganlarını attılar. Ayrıca “Kore’de babalarımızı verdik, Afganistan’da çocuklarımızı vermeyeceğiz!” yazılı dövizler taşındı.

Ambar ve Aktif Dağıtım işçileri Sümerbank fabrikasına geldiği sırada ise, “Yaşasın sınıf dayanışması!” sloganı atıldı. TEKSİF Sendikası Bakırköy Şube Başkanı Çetin Yelken yaptığı konuşmada, “On yıl sonra savaşın getirdiği fakirliği hayatımızda hissederken, şimdi de ABD’nin yayılma ve daha fazla sömürme politikasına alet olmaktadır” dedi.

Ankara’da emperyalist savaş karşıtı protestolar...

* Ankara’da 14 Ekim günü emperyalist savaşa karşı düzenlenmek istenen miting valilik tarafından yasaklandı. Bunun üzerine 13 Ekim Cumartesi günü, ÖDP binası önünde bir basın açıklaması düzenlenerek, yasak protesto edildi ve savaşa karşı açıklama yapıldı. 100’e yakın bir katılımın olduğu basın açıklamasında; “Savaşa hayır!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Kahrolsun emperyalizm!”, “Terörist ABD Ortadoğu’dan defol!” sloganları atıldı.

* BES 1 No’lu Ankara Şubesi tarafından 12 Ekim günü gerçekleştirilen basın açıklamasına 25 kişi katıldı ve BES pankartı açıldı. Emekçiler sık sık, “Kahrolsun emperyalizm!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Savaşa değil emekçiye bütçe!” sloganlarını attılar.

Ankara Tabip Odası: “Savaşa hayır!”

Ankara Tabip Odası’nda 16 Ekim’de bir basın toplantısı gerçekleştirildi. Türk Tabipleri Birliği’nin çağrısıyla gerçekleşen basın toplantısında başlatılan bu kirli savaşın bir an önce durdurulması gerektiği vurgulandı.

TTB bölge temsilcileri adına basın açıklamasını okuyan TTB ikinci başkanı Metin Bakkalcı; “*Afganistan 22 milyon nüfuslu açlık ve sefalet içinde bir ülkedir ve ABD böyle bir ülkeye teröre karşı savaş bahanesiyle saldırmıştır. Bu gerekçeyle kimsenin inanması beklenmemelidir.*” dedi. Bakkalcı Türkiye’nin 3 milyar dolar borcundan dolayı Türkiye çocuklarının kanının istendiğini belirtti ve “*Bugün Türkiye’de ‘Benim çocuklarım 3 milyar dolardan daha değerlidir’ diyecek anne, babalara, insanlara ihtiyaç vardır. Bugün Türkiye’de kendi maaşlarını artırmaya çalışıp Türkiye gençlerini savaşa sürebilecek duyarsızlıkta ‘vekillere’ seslenecek ve dur diyecek insanlara ihtiyaç vardır. Bugün Türkiye’de savaşın en çok öldüren, en çok sakat bırakan bir tablo olduğunu söyleyen ve karşı çıkan hekimlere ihtiyaç vardır*” dedi.

Anadolu Üniversitesi:

Savaş karşıtı eylem 500 kişi katıldı

18 Ekim günü Anadolu Üniversitesi Yunus Emre Kampüsü’nde savaş karşıtı bir eylem gerçekleştirildi. Eylemden bir önceki hafta, fakültelerde emperyalist savaş teşhir eden konuşmalar yapılmış, kokartlar dağıtılmıştı. İletişim Fakültesi’nde masa açılmış ve kantinde her gün alkışlı eylemler yapılmıştı.

Bu çalışmalar 18 Ekim’de her fakültenin kendi kantininden çıkarak yürüyüşe geçilmesi, rektörlük önünde toplu basın açıklaması yapılmasıyla sonuçlandırıldı. Eylem ve yürüyüş boyunca, “Savaşa hayır!”, “Kahrolsun Amerikan emperyalizmi!”, “NATO askeri olmayacağız!”, “Yaşasın halkların kardeşliği!”, “Savaşa değil eğitime bütçe!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!” vb. sloganlar gür bir şekilde atıldı.

Coşkulu bir havada geçen eylem 500’e yakın öğrenci katıldı. Bu eylemle, ABD emperyalizmine ve savaşa karşı Eskişehir’den güçlü bir ses yükseltilmiş oldu.

Mevsimler deviren büyük zindan direnişi 1. yılını geride bıraktı

Bir türküdür direniş,

Asıl teslim olunca ölür insan

Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için sürdürdükleri kavgada tutsak düştüler onlar. Ağır hapis cezalarına çarptırıldılar, dört duvar arasına kapatıldılar. İşkencelerden geçtiler, katliamlara uğradılar. Sadece son birkaç yıl içinde onlarca yoldaşlarını ve siper yoldaşlarını yitirdiler. Zindan duvarları onların kanıyla boyandı. Zindanlar katliamlarla, işkencelerle, ağıtlarla anılır oldu. Ne zulüm eksik oldu zindanlarda, ne de direnişler. “Kan, daha çok kan” diye çılgık attıkça cellatlar, anaların ağıtları delip geçiyordu taş duvarları. Kurşun sağanağı altında halaya duruyordu tutsaklar. Çoğunun vücutlarında vahşetin izleri duruyor hala.

Tutsaktılar. Hergün aşağılık baskılara maruz kalıyorlardı. “Tutsak olmanız yetmiyor, teslim olacaksınız”, “inançlarınızdan soyunacaksınız” diyordu cellatlar. Teslim olmaktansa ölmeyi yeğleyen direnişçilerin açtığı yolda, siyasi kimliklerini ve inançlarını bayraklaştırarak direniyorlardı hergün, her an.

Tutsaktılar ama, dört duvar arasında da olsalar, esareti, teslimiyeti, onursuzca bir yaşamı kabullenmediler hiçbir zaman. Onurlarını ve devrimci kimliklerini çiğnetmediler cellatlara. Devrime ve sosyalizme olan inançlarını yitirmediler. Gün oldu çıplak bedenlerini siper ettiler barbarca saldırılara. Gün oldu ölüme yatırdılar nefeslerini, hücre hücre direnişi ördüler. Asla teslim olmadılar. Çünkü biliyorlardı ki, asıl teslim olunca ölür insan. Ve bugüne kadar yalnızca cansız bedenlerini teslim alabildi cellatlar.

Her anı direnişle örülen bir destan

Tarih 20 Ekim 2000... Ülkemizde ve dünyada bir benzeri yaşanmamış destansı bir direniş başlıyor. TKİP, DHKP-C ve TKP (ML) davasından tutuklu ve hükümlü 816 devrimci ve komünist, 13 ayrı cezaevinde, faşist sermaye iktidarının yıllardır hazırlığını yaptığı ve Ulucanlar’da ilk kanlı adımını attığı hücre saldırısına karşı, zorlu ve tarihsel bir direniş için açlık grevine yatırdılar bedenlerini. Ulucanlar’da “Öleceğiz ama teslim olmayacağız” şiarı, o gün “Öleceğiz hücrelere girmeyeceğiz” olarak yankılanıyordu faşizmin zindanlarında. Söz bitmiş, eylem başlamıştı artık. Faşist sermaye devletinin teslim alma ve tasfiye etme amaçlı hücre saldırısına direnişle yanıt verilecekti. Bu eylem, açlık ve zulüm altında yaşam mücadelesi veren milyonlarca emekçiye “direnin”, “savaşın” çağrısıydı aynı zamanda.

Direnin kılıcını sokaklara düştü

Direnin çok geçmeden yankı buldu dışarda. Direnişe omuz veren aileler, her zamanki fedakarlıkları ve kararlılıklarıyla sokaklara döküldüler yeniden. 24 Ekim 2000’de Ankara’da görülen Ulucanlar davasına katılmak için toplanan bine yakın kişinin mahkemeye katılması engellendi. Dışarıda devrimci tutsakları sahiplenilen, katliamı lanetleyen kitleyle polis arasında saatler süren bir çatışma yaşandı.

19 Kasım’da, SAG’ın 30. gününde, birinci Ölüm

Orucu ekibindeki direnişçiler, alın bantlarını takarak körüklediler ateşi. Çok geçmeden ateşte sınanacak sözler sokaklara ulaştı.

25 Kasım’da Ankara’da gerçekleştirilen “Hücre Tipi Cezaevlerine” karşı mitinge 7 bin kişi katıldı.

29 Kasım’da ikinci ÖO ekibindeki direnişçiler, son sözlerini söyleyip kırmızı bantlarını taktılar.

2 Aralık’ta Yüksel Caddesi’nde toplanan kitle, direnin taleplerinin kabul edilmesi için gösteri yaptı.

5 Aralık’ta Ulucanlar katliamının üçüncü duruşmasına katılan kitle, F tipi cezaevlerini protesto etmek için pankart açıp Kızılay’a kadar yürüdü.

Ardından aydınlar ve ilerici kamuoyu, taleplerin kabul edilmesi için desteklerini sunmaya başladılar. Türkiye’nin başlıca büyük kentlerinde eylemler giderek artan bir destekle büyüyor ve yaygınlaşıyordu. Pek çok şehirde her gün eylem yapılıyor artık.

Akıtılan her damla devrimci kanında,

kaybedilen her canda onların da payı var

Ölüm Orucu direnişi ve tekelci medya

F tipi cezaevlerine karşı yürütülen mücadelede tekelci sermaye medyası, en az saldırıları planlayanlar ve bizzat tetik çekenler kadar pay sahibidir, onlar kadar suçludur. Her katliamda bu kirli sicilleri bir kez daha tescil edilmiştir.

Onlar başından beri cezaevi katliamların basın cephesindeki gönüllü taşeronu oldular. Devlet kan dökerken, onlar da devlet için kalemlerinden kan damlattılar. Hem katliamlara alkış tuttular, hem katliam için devleti kışkırttılar. Her seferinde ortaya çıkan vahşet tablosunu çarpıtarak yansıttılar. Hastaneye kaldırılan bir tutsağın “bizi diri diri yaktılar” sözlerini bile “devrimciler arkadaşlarını yaktı” biçiminde sunma pervasızlığı gösterdiler. Katliamcıları yüceltirken, devrimci tutsaklara, onlara destek olan aydınlara ve ailelere, ÖO direnişine acımasızca saldırdılar. Devlet “sus” deyince sanki hiçbir şey yokmuş gibi davrandılar. Ölümeleri, ÖO direnişini yok saydılar. Ve her zaman kraldan daha kralcı kesilmeyi, katliamcılarının işlediği suçların üstünü örtmeyi, açığa çıkan gerçekleri çarpıtmayı ve unutturmayı bir borç bildiler. Açığa çıkan gerçekler karşısında hiçbir şey olmamış gibi aynı tarzda hizmet etmeye devam ettiler.

Kuşkusuz bu hizmetlerinin karşılığını aldılar-almaya devam ediyorlar. Bunun için faşist iktidarın hedef tahtasına koyduğu devrimci tutsaklara ve ÖO ilişkin yalana ve karalamalara dayalı kampanyaları

hala yürütüyorlar. Devletin bile söyleyemediği yalanları yazabiliyor, gerçeklerin üstünü pervasızca karalayabiliyorlar.

Kuşkusuz, katliamlara, kirli kampanyalara, devletin işlediği suçlara ortak olmayan, gerçeklere gözünü kapamayanlar da var aralarında. Fakat onların tepkileri de çoğunlukla “insani duyarlılık” sınırlarını aşmadı. Onlar da bir süre sonra suskunluğa teslim oldular.

Basından geciken itiraf: Soru sormayı unuttuk

Bir kısmı ise ancak herşey olup bittikten sonra “tonga”ya düştüklerini itiraf edebilecek cesareti gösterdi:

“Bize bilgi gelmedi. Gelen bilgileri de ne biz artırdık ne de küçülttük. Haberi yuvarlayarak verdik. Cezaevlerindeki devlet düşmanı, polis katili, PKK’lı olarak adlandırılmışlardı. Bunun çerçevesinde yayın yaptık.” (İrfan Bozan CNN-Türk)

“Savunulması gereken şu; biz gazeteciler, muhabirler olarak neden bu haberleri vermedi, veremedik? Bayrampaşa Cezaevi’nde herşey yanıyordu, demiler erimişti. Gösterilen silahlar neden yanmadı diye sormadık? Gösterilen posterler yanmaz maddeden mi yapılmıştı? Neden bunun yanmadığı sorulamadı. Soru sormayı unuttuk.” (Boris Yorkadas-Netbul)

boy verir zindanlarda

Direnişin 50. gününde, İstanbul'da binlerce kişi bu vesileyle ilk kez Taksim'e çıktı. Elllerinde meşalelerle devrimci tutsakları sahiplenmek için yürüdüler.

Öte taraftan, bu tablo karşısında, direnişin dışında kalan diğer anlayışlar da içerde başlayan direnişe 10 Aralık'ta katılmak zorunda kaldılar.

Direniş yayılıyor, köşeye sıkışan katil devlet katliam için son hazırlıklarını yapıyor

Köşeye sıkışan sermaye devleti, F tipi cezaevleri'ne karşı başlayan ÖO direnişinin dışarda büyüyen etkisini kırmak için yeni manevralara girişmek zorunda kaldı. Çok geçmeden yeni bir saldırı başlattı. Eli kanlı Adalet Bakanı H. Sami Türk, 9 Aralık'ta basına, F tiplerine geçişin 6 ay kadar ertelendiğini, o zamana kadar yeni düzenlemelere gidileceğini, bu nedenle artık ÖO'nun bırakılması gerektiğini açıkladı. Tam bir aldatmaca olan bu sözleri daha inandırıcı kılmak için, Yücel Sayman, Mehmet Bekaroğlu, TMMOB, TTB ve TAYAD temsilcilerinden oluşan heyet devrimci tutsakların temsilcileriyle görüştürüldü. Amaç, uzlaşma kapısının açık olduğu görüntüsü yaratılarak kamuoyunun tepkisini yatıştırmak, bu arada bir yıldır hazırlığı yapılan kanlı operasyona zemin döşemektir.

Bunun bir parçası olarak, iki polisin öldürülmesini protesto etmek gerekçesiyle 11 Aralık'ta binlerce polisin katıldığı gösteriler örgütlendi. Onbinlerce polis, intikam sloganlarıyla sokakta terör estirdi. Medya gösterileri dakika dakika yayınlayarak üstlendiği görevi yerine getirdi. Öbür taraftan, sivil faşistler de devreye sokulmaya başlanmıştı. Hollanda'da ÖO'na destek olmak amacıyla açılan açlık grevi çadırına saldıran faşistler, Cafer Dereli'yi katlettiler.

Bu sivil katil sürüsü resmi katillerle beraber, 12 Aralık'ta Kızılay'da, tutuklu ailelerinin de destek verdiği üniversite öğrencilerinin eylemine gözü

dönmüşçesine saldırdı. Binlerce kişinin katıldığı eylemde saatler süren bir çatışma yaşandı. Faşist devlet açık linç girişimlerine varacak ölçüde terörü tırmandırarak, dışardaki desteği kırmayı amaçlıyordu. İçerde yapılacak katliama karşı gelişecek tepkileri kırmaya dönük planlı ve hedefli bir saldırıydı bu.

Tabii ki yapılan hazırlıklar bunlarla sınırlı değildi. 12 Aralık Kızılay eyleminin ardından basına açık bir ultimatom verildi. ÖO'na ilişkin haber ve yazılara sansür getirildi. Ağzı salyalı satılık kalemşörler devreye sokuldu. Kanlı bir operasyon için bütün kirli ve kokuşmuş silahlar kullanılmaya başlandı.

ÖO 3. ekibinin çıkarıldığı 14 Aralık'tan bir-iki gün sonra görüşmeler kesildi, yalanların yerini tehditler aldı. Çünkü kanlı hesaplar vardı işin içinde.

19 Aralık: Katliamlara, işkencelere rağmen... Ölüm Orucu sürüyor, direniş büyüyor!

Ölüm Orucu direnişindeki kararlılık ve direnişin dışarıya doğru yayılan etkisi, katil devletin en büyük korkusuydu. Dışardaki destek kırılmalı, direniş yalnızlaştırılmalı ve giderek toplumun gündeminden çıkarılmalıydı. Öteden beri hazırlığı yapılan kanlı operasyonlarla işe başlamak demektir bu.

19 Aralık'ta katliam ve işkence yapmada uzmanlaşmış binlerce katiliyle 20 cezaevine birden saldırdı faşist devlet. Katliamın bilançosu, 28 ölü, yüzlerce ağır yaralı. Kana susamış caniler inançlarından başka silahları olmayan savunmasız tutsakları eşi benzeri görülmemiş bir katliamdan geçirdiler. Koğuşlar ateşe verildi. Onlarca tutsak diri diri yakıldı. Dozerler ve grayderlerle duvarlar yıkıldı. Hedef gözetilerek açılan ateş sonucu onlarcası öldü. Açık alanda bile kullanılması yasaklanan binlerce gaz bombası kullanıldı. Tutsaklara coplu tecavüze kadar vardırıdılar iğrençliklerini.

Daha cezaevlerinden katliamın dumanları yükseliyorken, daha oluk oluk devrimci kanı

akıtılıyorken katliamcılar, seçilmiş görüntüleri kullanarak, işledikleri insanlık dışı suçları katlettikleri devrimci tutsakların üzerine yıkmaya çalıştılar. Sermaye medyasını da arkalarına alarak halkı yalan bombardımanına tuttular. Gerçekleştirdikleri katliama "Hayata Dönüş Operasyonu" adını verecek kadar arsızlaştılar. Yaralı olarak katliamdan kurtulan tutsaklar, "erteledik, açmayacağız" dedikleri F tipi cezaevlerine götürülüp hücrelere atıldılar.

İçerdeki katliama dışarda azgın bir devlet terörü eşlik ediyordu. Katliamı protesto eylemlerinde bulundukları gerekçesiyle 2145 kişi gözaltına alındı. 58'i tutuklanarak çoğu F tiplerine gönderildi. 18 dernek, parti, kültür merkezi vb. kurum-kuruluş basıldı.

Direniş hücrelere sığmıyor! Yeni katılımlarla sürüyor!

Fakat boşuna!.. Katliama, hergün gerçekleştirilen saldırılara, katı tecrit uygulamalarına rağmen, Ölüm Orucu direnişi hücrelerde yeni katılımlarla daha da büyüdü. Katliamdan önce 259 olan ÖO direnişçisi sayısı hücrelerde 357'ye çıktı. Direniş 41 cezaevine yayıldı. 1656 kişi destek açlık grevine başladı. Baskı ve işkenceler arttıkça, direniş bitmek bir yana güçleniyordu. "Örgüt baskısıyla ÖO'nu sürdürüyorlar" yalanını tuzla buz ediyordu bu tablo.

Katliamcı devlet bir kez daha acz içindeydi. Fakat bu seferki farklı bir durumdu. Devrimci tutsakları yıllardır hazırlıklarını yaptıkları hücrelere kanlı bir operasyonla atmalarına rağmen direnişler bitmiyordu. Direnişin gücü karşısında yeni arayışlara giren katliamcılar, bir yandan baskıları artırırken diğer yandan içeriye gayri resmi heyetler göndererek direnişi bitirme telkinlerinde bulunuyor, uzlaşma arayışına girişiyorlardı. Kuşkusuz onların istediği uzlaşma, tecritin/hücrelerin kabul ettirilmesi idi.

Katliama uğrayanların anlatımlarından...

“Arkadaşlarımız diri diri yakıldı!”

“Kurşun yağmuru altında istesek de dışarı çıkamazdık. Tavana açılan deliklerden ve mazgallardan sürekli ateş ediliyordu. Sonra tavana delikler açıldı. Ve oradan gaz bombalarıyla alev topları içeri atıldı. Üzerimize atılan bombalardan derilerimiz kavruluyor, etimiz ateşe atılan plastik gibi eriyor, saçlarımız yanıyordu. Ama elbiselerimiz yanmadı. Kimyasal silah kullanıldı. Hepimiz yanıyorduk. Kendimize siper edecek hiçbir şey yoktu. Yalnızca ıslak havlularımız vardı ama onlar da yeterli olmadı. Bir süre sonra koğuşun tamamını ateşe verdiler. Koğuş Hitler'in fırını gibiydi. Diri diri yanacağımızı anladık. Avluya kaçmaya çalıştık. Aramızda olmayan arkadaşlarımız olduğunu anlayınca geriye döndük ama geç kalmıştık. Altı arkadaşımız diri diri yakılarak ölmüştü.” (Münire Demirel'in anlatımından...)

“Yoldaşlarımız diri diri yanarken katliamcılar çatıdan kamerayla eserlerini seyrediyorlardı zevkle. Elllerinde ise itfaiyenin su hortumları vardı, ama yanan koğuşa sıkıyorlardı...” (Ayla Özcan'ın anlatımından...)

Sonuçsuz kalmaya mahkum olan bu girişimlerin ardından, giderek yaklaşan ölümlerle birlikte, içerde ve dışarda artacak tepki ve hareketliliğin önünü kesmek gerekiyordu. Bu, yeni bir saldırı, direnişte yeni bir aşama demektir.

Hücrelerden hastanelere taşınan direniş

Ölüm Orucu direnişi ilk şehidini 153. günde, Cengiz Soydaş'la verdi. Böylece aylardır suskunluk fesadıyla boğulmaya, yalan ve demagojilerle karalanmaya çalışılan ÖO direnişi bir kez daha gündeme oturdu. İlk şehitle beraber hücrelerden daha beter bir saldırıyla karşı karşıya kaldı direnişçiler: Zorla müdahale.

Durumları giderek kötüleşen ÖO direnişçileri, bir kez daha “ölmelerine izin vermeyeceğiz”, “hayat kurtaracağız” yalanyla, birer birer hastanelere kaldırıldılar. Ayaklarına takılan zincirlerle yatağa hapsedilen direnişçiler için

direnişin en zorlu aşaması başlıyordu. Aylarca bilinçlerinin kapanması, zihinsel olarak çökmeleri beklendi. Bazı hastanelerde buna bile gerek görülmeden pek çok tutsağa eli kolu bağlanarak zorla müdahale edildi. Pek çoğu bu müdahaleler sonucu sakat kaldı, bilinçlerini yitirdi. Aileler baskı altına alınarak direnişi bitirmeleri için evlatlarını ikna etmeye zorlandı, tehdit edildi. Sözde güvenlik için

kapılarda tutulan askerlerin uyguladıkları baskılar hiç eksilmedi. Onlar “ölmelerine izin vermeyeceğiz” derken, direnişçiler birer birer şehit düşüyorlardı.

Hastanelerde bunlar yaşanırken, F tiplerinin ”Uluslararası Standartlar”a uygun olarak yeniden düzenleneceğini, ortak kullanım alanlarının açılacağını, direnişi daha fazla uzatmanın bir

anlamının olmadığını açıklıyordu sermayenin eli kanlı “demokrat” Adalet Bakanı. 19 Nisan’da Terörle Mücadele Yasası’nın ünlü 16. maddesinde yapılan değişiklikler, uygulamadaki F tiplerinin, yani hücre ve tecrit uygulamasının, yasallaştırılmasından başka bir şey değildi. Hastanelerde artan ölümlere, zorla müdahalelere, tecritten daha beter uygulamalara ve devletin yeni manevralarına devrimci tutsakların yanıtı, ÖO direnişini güçlendirmek oldu. 11 Mayıs’ta 4. ekip Ölüm Orucu’na başladı.

Son bir koz: Şartlı tahliyeler

Sermaye devletinin binbir araç ve kirli yöntemle kıramadığı direnişi zayıflatmak için geliştirdiği son silah, şartlı tahliyeler oldu. 31 Mayıs’ta sağlık koşulları ağırlaşmış, birçoğu bilincini yitirmiş 14 ÖO direnişçisi 6 aylığına salıverildi. İlerleyen günlerde bunu başka tahliyeler izledi. Devrimci tutsaklar bu yeni saldırıyı, yeni ÖO ekipleri ileri sürerek karşıladılar. 3 Haziran’da 5., 28 Temmuz’da 6. ekipler direniş saflarında yerlerini aldılar. Şartlı salıverilen ve bugün çoğu şehit düşen direnişçilerin bir kısmı, bu saldırıyı boşa çıkarmanın

Otopsi raporları 19 Aralık katliamına ışık tutuyor:

Kurşunlanarak öldürüldüler

Sermaye devletinin devrimci tutsakların kendilerini yakarak, birbirlerini kurşunlayarak öldürdükleri yalanı, aylar sonra ortaya çıkan otopsi raporları tarafından çürütüldü. Bazı tutsakların vücudundaki kurşun yaralarının suçlarını örtbas etmek amacıyla katliamcılar tarafından delici ve kesici aletlerle genişletildiği tespit edildi. Bazı tutsakların başları, kolları ve bacakları gövdelerinden ayrılmıştı. Öte yandan, katliamda ölen iki askerin de yine katliamda tetikçiler tarafından yanlışlıkla vurulduğu ortaya çıktı.

İşte otopsi raporlarında yeralan ve ateşli silah ve mermi çekirdeği yaralanmasına bağlı iç kanama sonucu ölen tutsaklardan bazıları:

Bayrampaşa Cezaevi; Murat Ördekçi, Ali Ateş, Mustafa Yılmaz, Çelik Çalıkoparan

Ümraniye Cezaevi; Rıza Poyraz, Ercan Polat, Alp Ata Akçayöz

Çanakkale Cezaevi; Fahri Sarı

bir parçası olarak dışarda da eylemlerini sürdürdüler.

Devrim davası yenilmez! Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

ÖO direnişi 26 Eylül’de çıkan 7. ekiplerle kararlılığından bir şey yitirmeksizin sürüyor. Şimdiye kadar 74 şehit verildi. Direniş birçok aşamalardan geçti, binbir saldırıya maruz kaldı-kalıyor. Ne katliamlar, ne yalan ve karalama kampanyaları, ne tecrit ve baskılar, ne de zorla müdahale ve şartlı tahliyeler direnişin gücünü kırabiliyor. Çünkü direniş gücünü haklı ve meşru taleplerinden, kararlılığını ödenen bedellerden ve devrim davasına bağlılığından alıyor.

Onlar, eşsiz bir fedakarlıkla, kazanacaklarına olan inançla günleri, ayları, dört mevsimi, koca bir yılı geride bıraktılar. Her anı direnişle örülen bir destan yazdılar. Talepleri karşılanıncaya kadar bu direnişi sürdürmeye ve yeni bedeller ödemeye hazırlar. Yola çıkarken “teslimiyet asla” dediler, “teslim

Arabulucular: “Devlet bizi kullandı”

Devrimci tutsaklarla devlet arasında arabulucuk görevi üstlenen heyette yeralan Meclis İnsan Hakları İnceleme Komisyonu üyesi Mehmet Bekaroğlu, 19 Aralık katliamının hemen sonrasında basına, bir yıldır hazırlığı yapılan operasyon için devletin kendilerini kullandığını açıkladı.

Katliamdan çok sonra yaptığı bir söyleşide M. Bekaroğlu, görüşmelerin kesildiği 17 Aralık gününden katliamın gerçekleştiği 19 Aralık’a kadar görüşmeleri yeniden başlatmak ve olası bir operasyonu önlemek için ulaşmaya çalıştığı bütün devlet yetkililerinin telefonlarının yüzüne kapandığını ifade etti. İşte arabuluculuk görevi yapan heyetin ortak açıklaması:

Arabulucu heyetten kamuoyuna duyuru...

“Çalışmaların henüz başarıya ulaşmadığı ama tükenmediği noktada, yani birimlerde kaç kişi kalacağı konusundaki kilitlenmenin ortaya çıkmasının ardından, Adalet Bakanlığı’nın görüşmeleri sürdürmesinin gerek kalmadığını bildirmesi üzerine, başka girişimlere de fırsat tanımak için o aşamada görüşmeleri sona erdirdik.

Görüşmelerin sürmesi halinde bir çözüme ulaşılabileceği umudunu hiçbir zaman kaybetmeyen ‘toplumsal mutabakat’ grubu temaslarına devam etmiş, bu arada Adalet Bakanlığı’yla da görüşmelerini sürdürmüştür. Bu girişimler sonucunda grubumuzdan bir temsilcinin 17 Aralık Pazar günü Bayrampaşa’da bir görüşme yapması sağlanmıştır. Bu görüşmelerin sonunda tutuklu ve hükümlüler mutabakat grubuyla görüşmelere devam etmek istediklerini bildirmişler ve bu

talep bakanlığa iletilmiştir.

Öte yandan kitle örgütleri ve partiler yaptıkları açıklamalarla görüşmelerin koşulsuz olarak yeniden başlatılmasını istemişlerdir. Bu talepleri de gözönüne alan grubumuz cezaevinde temaslarına yeniden başlamak için girişimlerini artırmış, ancak bu istek Adalet Bakanlığı’nca kabul edilmemiştir. En son 18 Aralık Pazartesi günü çalışmaların devamını sağlamak amacıyla bakanla yapılan girişimlerden de bir sonuç alınmadığı gibi, Başbakan’dan istenen görüşme taleplerine de olumlu bir yanıt alınamamıştır.

Bugün sabah başlatılan operasyon ve hemen ardından tüm cezaevlerinden tutuklu ve hükümlülerin F-tipi cezaevlerine nakledilmeleri, Adalet Bakanı’nın baştan itibaren şu ana kadar vermiş olduğu taahhütlerindeki içtenliği konusunda ciddi kuşkuvar oluşturmaktadır.

İnancımız odur ki siyasi iktidar bu sorunu bugünkü operasyonu yapmadan çözebilirdi.

Kamuoyuna duyuruyoruz.”

19 Aralık 2000

Mehmet BEKAROĞLU,
TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu Üyesi
Kaya GÜVENÇ, TMMOB Başkanı
Metin BAKKALCI, TBB İkinci Başkanı
Yücel SAYMAN, İstanbul Barosu Başkanı

olmaktansa ölümü yeğleriz” dediler ve sözlerinde durdular. Diri diri yakıldılar, kurşunlandılar, işkencelerden geçtiler, teslim olmadılar. Hücrelere atıldılar, en aşağılık uygulamalara maruz kaldılar, teslim olmadılar. Hücre hücre öldüler, teslim olmadılar, olmayacaklar. Faşist zorbalığa karşı devrimci iradenin yenilmezliğini kanıtladılar, devrimci değerleri ve insanlık onurunu çiğnetmediler.

Çürüyen kapitalizmin ömrünü uzatmak için gemi azıya aldığı, katliam ve terörle milyonları teslim almaya çalıştığı koşullarda, önemli ve tarihsel ölçekte gerekli olan budur. Ve bu uğurda ödenen bedeller asla boşa gitmeyecektir. Varsın elini taşın altına koymayan liberaller, yılginlar yenilgi edebiyatıyla beyaz bayrak çeksinler. Varsın cellatlar zulümlerini artırsınlar. Gelecek, kazanma azmiyle uğruna bedel ödeyenlerin olacaktır. Bir yıldır süren büyük zindan direnişi, devrim davasının yenilmezliğinin kanıtı, zaferi ve geleceği kazanmanın teminatıdır.

Devrimci tutsaklar şimdiden bu direnişi, bu zorlu çatışmayı siyasal olarak kazanmış bulunuyorlar. Teslimiyete ve tasfiyeye dayalı her türden hesabı boşa çıkarmış, zor olanı başarmış bulunuyorlar. Bu kazanımı perçinlemek, bu kazanıma somut kazanımlar eklemek ve faşist sermaye iktidarına gerçek bir yenilgi tattırmak için; onların destansı direnişini yeni mevzilere taşımak, direnişin yaktığı ateşi büyütmek, onların direniş ruhunu milyonlarca emekçiye maletmek görevi, yerine getirilmeyi bekliyor hala. Onların yerine getirmemizi emrettikleri bir görevdir bu.

Direnışçilerin son sözlerinden...

Şanlı ölüm orucu direnişinde günler hızla ilerliyor. Zulme ve teslimiyete karşı isyan bayrağını yükseltenler, kızıl bantlarını alınlarına takarken son sözlerini söylüyorlar. İşte Partimizin ilk, direnişin 17. ölüm orucu şehidi Hatice Yürekli'nin son sözleri:

“Zaferi kazanacağız! Bu inancın güçlülüğü bizi böyle rahat adım adım ölüme yaklaştıran... Yaşasak da yaşamasak da, sonuçta kazanacağımıza kuşumuz yok. Özcesi görevimizi yerine getiriyor olmanın rahatlığıdır yaşanan... Bu çatışmanın esasta iki temel sınıfın temsilcilerinin ideolojik çatışması olarak yaşanıyor. Pratikte görünimleri farklılaşsa da, düzen cephesinin devrim cephesine yönelttiği topyekûn kapsamlı saldırının ideolojik, politik yanını oluşturuyor. Bu yanıyla sorumluluğumuz işçi ve emekçilerin haklı mücadelesini geliştirmek/güçlendirmek çerçevesinde bir yere oturuyor. Yani bizi teslim alamayacağını gören sermaye devleti işçi ve emekçilere de esaslı çatışmada boyun eğdiremeyeceğini görmüş olacaktır.”

İlerleyen günlerde kendisiyle yapılan bir röportajda ise şöyle sesleniyor Hatice yoldaş:

“Tahmin edilebileceği gibi direniş sürecinde bambaşka bir duygu yoğunluğu içinde bulunuyorsunuz. Çünkü biz, gönüllü olarak yer aldığımız devrim mücadelesinin bir sıra neferi olarak, sert geçecek bir çatışmada barikatın en önünde yer alma şansını yakalamışız. Bu bir devrimci için büyük bir onurdur. Canımızı ortaya koyarak, baştan tam bir inançla kazanacağımızı bildiğimiz bir zaferi, sadece yoldaşlarımızı/partimize değil, ezilen ve sömürülen milyonlarca işçi ve emekçiye armağan edeceğiz. Çünkü biz ‘sınfa karşı sınıfı, düzene karşı devrimi, kapitalizme karşı sosyalizm’i en önde temsil ediyor, devrim davasının güncel ve tarihsel haklılığını ölümüne bir direnişle ortaya koyuyoruz. Kazanma ruhu ve zafer tutkusuyla inanıyoruz ki içerde ve

dışarda tüm yoldaşlarımız aynı kararlılıkla savaşıyorlar. Bundan dolayı diyoruz ki, biz zaferi daha en başta kazandık. Bunu bugün, ÖO'nun 46. gününde söylüyorum. Direnişimiz gün gün,ilmek ilmek örülerek, yoğun bir emek ve çabayla bugüne kadar geldi. Başta da söyledik, duygularım hiç bu kadar yoğun, kafam hiç bu kadar açık olmamıştı. Hani ‘arınma ve güçlenme’ denilir ya, bunu somut olarak bedenimizde, yüreğimizde, bilincimizde ve tüm benliğimizde yaşıyoruz...”

Kemalist sol, reformistler ve ölüm orucu direnişi

Perinçekçi İP'ten Cumhuriyet gazetesinin bilinen simalarına kadar Kemalist sol, başından beri devletten yana bir tutum aldı, katliamlara alkış tuttu. Meseleye sözde bağımsız ve tarafsız bir yorum getiriyorlardı. Ve yine sözde, F tiplerine karşıydılar. Ama koğuş sistemi de olmazdı onlara göre. Çünkü orada koğuş ağalarının ve örgüt yöneticilerinin egemenliği vardı (!). Ölüm Orucu ise tümünden yanlış ve gereksizdi (!). Başlangıçta her iki kesime de (devlet ve devrimci tutsaklar) mesafeli bir tutum alıyormuş görüntüsü veren içerikte yazılar yazmaya özen gösterdiler. Fakat katliamla birlikte tuttukları saf net olarak açığa çıktı. Katliamı lanetleyen bir tutum almadıkları gibi “oh oldu” dercesine katliamlardan, olan biten herşeyden devrimcileri sorumlu tutan, onları suçlayan bir pozisyon aldılar. Katliamı gerçekleştiren katiller hakkında tek bir eleştirileri, katliama ilişkin en küçük bir itirazları olmadı, olamazdı. Çünkü onlar nihayetinde katliamcı düzenin savunucusuydular, düzen solcusuydular.

Reformist sol: Destekten köstekliğe

Bir yılı geride bırakan ÖO direnişinin içinden

geçtiği aşamalar, karşılaştığı güçlükler ve sert mücadele koşulları ayırıştırın ve saflaştıran bir rol oynadı. Reformist solun ÖO direnişine karşı aldığı tutumda bu zorlu dönemeçler, katliam ve baskılar turnusol işlevi gördü. Katliam öncesi bir döneme kadar, kitlelerde ve kendi tabanlarında ÖO'na yönelik güçlü bir sempati ve destek varken ve henüz devlet kanlı dişlerini tam olarak göstermemişken, sokağa çıkmak, destek olmak onlar için sorun değildi. Parti binalarını tutsak yakınlarına açıyor, sokak gösterilerine sınırlı bir katılımı da olsa katılıyorlardı. Dahası tabanlarından gelen basınç karşısında bunu yapmak durumundaydılar. Ne zaman devlet terörü ve tehditlerle bir parça karşılaştılar, o zaman tutumlarını gözden geçirmeye başladılar. 12 Aralık gösterisinden itibaren yapabilecekleri desteği adım adım geri çektiler. Katliamı lanetlemelerine rağmen, bir daha ortalıkta görünmediler.

Bundan sonra ÖO direnişine ilişkin tutumları hızlı sağa kayma başladı. Birileri (SİP), ağır bedellerle süren direnişe rağmen katliamı yenilgi saydılar ve bu sanal yenilginin yaratacağı boşluğu kendilerinin dolduracağı üzerinden iddialarla, işi politik bir rezillığe kadar vardırıdılar.

Hemen bir yan kulvarda bulunan EMEP adına konuşan birileri ise, ancak devletin ileri sürebildiği türden fikir ve tezlerle çok geçmeden direnişin karşısında konumlandılar. Çatışmanın bu en sert mevsisinde ve aşamasında, “ölmeye değmez” edebiyatına sarılarak, bir zamanlar kendilerinin yaptığı gibi, beyaz bayrak sallamayı önerme cüretinde bulundular. Onların gedikli sözcüsüne göre, “Cezaevleriyle ilgili taleplerin hiçbirinin insan ölümüne değmeyeceğini görmek gerekir”miş, bir an önce eylemi bırakıp devletin inayeti ve arabulucuların çabasıyla çıkacak sonuca razı olmak gerekmiş, vb.

ÖDP açısından da durum diğerlerinden farklı değil. Direnişin ilerleyen günlerinde sertleşen çatışma ortamında birdenbire (!) devrimciler ile kendileri arasındaki ayrım çizgilerini hatırlayarak, yumuşak solcu imajlarına halel getirmemeyi özenle gözettiler.

Kuşkusuz her birinin kendi cephesinden meydana boş bırakma gerekçeleri vardı. Çünkü onlar da nihayetinde düzen içi sol olmanın sorumluluğuyla ve sınırlarıyla hareket etmek zorundaydılar: Bir ileri iki geri, ve hep sağdan...

Hücreler her yerde katliam ve işkence getirdi

Dört RAF militanı hücrelerde katledildi

18 Ekim 1977’de Alman emperyalizminin siyasi tutsaklar ve tehlikeli olarak gördüğü suçlular için özel olarak inşa ettiği Stammheim zindanında tek kişilik hücrelerde tutulan RAF (Kızıl Ordu Fraksiyonu) örgütünün önder kadrosundan Andreas Baader, Jan-Carl Raspe ve Gudrun Ensslin katledildiler. Aynı cezaevinde bulunan Irmgard Möller ise göğsüne aldığı ağır bıçak yarasına rağmen ölmekten kurtuldu. İki hafta sonra, 1970 yılından beri yine RAF davasından tutuklu olan Ingrid Schubert, Münih-Stadelheim Cezaevi’ndeki hücresinde asılı bulundu. Daha önce yine hücrelerde ağır tecrit koşullarında bulunan Ulrike Meinhof şüpheli bir şekilde ölmüş daha doğrusu öldürülmüştü. Böylece Alman emperyalizmi, ‘68 gençlik hareketliliğinin sonrasında kurulan küçük-burjuva radikalizminin temsilcisi bir örgütün önder kadrosunu katlederek bir ‘başağrısı’ndan kurtulma yolunu tuttu.

Katliamdan ağır yaralı olarak kurtulan Möller’in anlattıkları, Alman devletinin “topluca intihar ettiler” iddialarını çürütmektedir. Irmgard Möller, kendine geldiğinde göğsü deşilmiş bir şekilde sedyededir. Kendisinin ya da diğer yoldaşlarının topluca ya da tek tek ihtihar etme kararlarının olmadığını anlatır. Ona göre katiller, hücresine bayıltıcı gaz atmış, sonra verilen görevlerini yapmışlardır.

Öbür taraftan, bu olaydan iki hafta sonra kendisini astığı iddia edilen Schubert, avukatıyla son görüşmesinde bu olayı tartışmış ve asla intihar etmeyeceğini iletmıştır kendisine.

Stammheim’deki akıbetin kendi başına da geleceğini sezdiği için olsa gerek, son mektubuna şu satırları yazmayı gerekli görmüştür: “Asla intihar ederek hayatıma son vermeyeceğim. Eğer bir Alman cezaevinde öldüğüm duyulacak olursa, katillerimin yalanlarına kulak asmayın.” (s.57) * Bu satırların mürekkebi kurumadan kendisini astığını iddia eder Alman devleti.

Stammheim olayında ve pek çok yerde bütün deliller Alman devletini işaret etmektedir. Ağır tecrit

Ulrike Meinhof

koşullarında intihar etmek için kendilerine doğrulttukları silahları nasıl temin ettikleri sorusu yanıtlanamamaktadır. Üstelik silahla kendini vurduğu iddia edilen tutsaklardan biri solak olmasına rağmen barut izleri sağ elindedir, vb.

Herşeyi inceden inceye planlayan Alman devletinin uzman katilleri, bir katliamın gerçekleştiğini gösteren pek çok kanıtlarla birlikte 4 ceset, katliamdan kıl payı kurtulmuş bir tanık bırakmışlardır arkalarında. Böylece sayısız kez tecritin kaldırılması ve hücrelerin kapatılması için açlık grevine yatan, ‘74-75’ yılları arasında 145 gün süren açlık grevinde iki militanını kaybeden RAF’ın zindanlardaki mücadelesi, Almanya’da da olsa hücrelerin ölüm getireceğini yıllar önce acı bir deneyimle ortaya koymuştur.

Nerede olursa olsun, hücreler sermaye iktidarlarının muhaliflerini örgütsüzleştirme, teslim alma ve katletme politikasının uygulandığı mekanlar olarak kullanılagelmiştir. Ve her yerde direnişle karşılaşmış, bu uğurda bedeller ödenmiştir. Yıllar sürse de, ağır bedeller gerektirse de, sonunda pek çok yerde hücreler parçalanmıştır. Parçalanmaya mahkumdur.

* *Kızıl Ordu Fraksiyonu*, A. Steiner- L. Debray, Metis Yayınları.

Gülsuyu’nda ÖO Direnişi’yle dayanışma kampanyası eylemleri...

“Direniş sürececek, saldırı püskürtülecek!”

20 Ekim 2000’de başlayan ve 10 Aralık 2000’de yeni katılımlarla güçlenen ÖO direnişi 1. yılını dolduruyor. İşkence ve katliamlarla dolu 1 yılı deviren direniş, 73 şehit ve yüzün üstünde sakatla, insana şaşkınlık veren bir devrimci iradeyle devam ediyor. Devlet direniş üzerinde ne oyunlar oynamadı ki... Direnişi bitirmek için en aşağılık yöntemlere başvurmaktan geri kalmadı. ÖO direnişçileri, önceden bilinçleri kapansa dahi tıbbi müdahale istemediklerini belirten dilekçeler vermelerine rağmen, zorla müdahale işkencesine tabi tutuldular. Bazıları zorla müdahale sonrası yaşamlarını yitirken onlarcası da sakat bırakıldı. Son olarak da devlet tahliye oyunuyla direnişi bitirmeyi hesaplamıştı. Ne var ki diğerlerinde olduğu gibi tahliye oyunu da direnişi bitirmeye yetmedi.

Dışarda süregiden suskunluk ve atalet tablosunu kırmak için, direnişin 1. yılını doldurmasının anlamı üzerinden, kendi faaliyet alanımızda 20 Ekim’e ve sonrasına yönelik bir çalışma yürütüyoruz.

TAYAD ve TUYAB üzerinden yürüyen merkezi kampanyanın alt ayaklarını bulduğumuz bölgeden de örmeye çalıştık. İlk olarak merkezi kararların ışığında bölgedeki diğer devrimci güçlerden *Atılım* ve *Alinteri* okurlarıyla ortak bir çalışma örgütledik. İlk elden çıkacak afişleri asmak, bildirimleri dağıtmak, yoğunlaştırılan kitle çalışmasını ortak bir eylemle sonlandırmak yönünde planlama yaptık. Afişin basılmamasından dolayı ilk planımız aksadıysa da çalışmalarımıza ara vermedik. TUYAB ve TAYAD’ın çıkardığı bildirilerden Gülsuyu Mahallesi’nde 3 bin adet dağıtıldı. Bildiriler tek tek evlere ve mahallenin pazarına dağıtıldı. Dağıtım sırasında kahve ve yöre derneklerinde Ölüm Orucu Direnişi’ni sahiplenmeye ve semtte yapılacak eyleme desteğe çağırان ajitasyon ve propaganda konuşmaları gerçekleştirildi.

Komünistler olarak bildiri dağıtımına güçlerimizin büyük bir bölümüyle katıldık. Dağıtımlara *Atılım* ve *Alinteri* okurlarıyla birlikte toplam 30 kişi katıldı. Dağıtımın kitlesele yapılması hem dağıtım yapanlarda

hem de halkta oldukça olumlu etkiler yarattı.

Eylem çalışması ise merkezi kampanyayla birlikte başlatıldı. Yoğun bir kitle çalışmasından sonra Çarşamba akşamı Gülsuyu Son Durak’tan yürüyüş başlatıldı. Yürüyüş güzergahı dolmuş caddesinden heykele, oradan da Özgürlük Meydanı’na uzandı. 80 kişilik kortejin en önünde "Direniş sürüyor, biz kazanacağız!" şiarının yazılı olduğu pankart taşındı. Ayrıca "Şan olsun 1. yıldönümünde Ölüm Orucu Direnişi’mize”, “İçerde dışarda hücreleri parçala”, “Emperyalist savaşa hayır" vb. dövizlerle birlikte meşaleler taşındı.

Yürüyüş boyunca "Yaşasın Ölüm orucu Direnişimiz”, “Şan olsun 1. yılında Ölüm Orucu direnişimize”, “Yaşasın devrim ve sosyalizm”, “Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur”, “Bedel ödedik bedel ödeteceğiz" vb. sloganlar atıldı. Yürüyüş boyunca eyleme katılanlar oldu. Eylem alanına gelindiğinde ÖO şehitleri şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından bir arkadaş sürece ilişkin bir konuşma yaptı. Konuşmanın bitiminde atılan sloganlardan sonra eylem sona erdirildi.

Daha önce eylemde metin ve şiirler okunması planlanmıştı. Fakat eylemden bir gün önce salı gecesi 6 arkadaşımızın TMSŞ polislerince gözaltına alınması, metin ve şiirlerin okunamamasının yanı sıra, kitle çalışmasında ve eylemin organizasyonunda zayıflığa yolaçtı.

Çalışma tüm aksaklıklara rağmen büyük oranda önceden planlandığı gibi yürütüldü. Ayrıca diğer çevrelerle ilk kez sorunsuz bir çalışma yürüttük. Sorumlu ve disiplinli davranıldığı ölçüde, bu başarılı ortak çalışma daha da ilerletilebilir, ilerletilmelidir. Zira süreç bize bir bütün olarak davranmayı dayatıyor.

Sonuç olarak, kendi cephemizden başarılı bir çalışma yürüttük. Fakat bu başarının kalıcılaştırılması çalışmanın yükseltilerek devam ettirilmesine bağlıdır.

Şan olsun 1. yılında ÖO Direnişimize!

Anadolu Yakası’ndan komünistler

Adana’da ÖO Direnişi’yle dayanışma eylemleri

İHD Adana Şubesi Cezaevi Komisyonu’nun her Cuma gerçekleştirdiği oturma eylemleri sürüyor. 12 Ekim günü gerçekleşen eyleme yaklaşık 80 kişi katıldı. Okunan açıklamada, Ölüm Orucu Direnişi’nin bir yıldır devam ettiğine ve 73 kişinin yaşamını yitirdiğine dikkat çekilerek, tutsaklara insanca yaşam olanakları tanınana, tecrit kaldırılana ve ölümler durdurulana kadar eylemlerin devam edeceği belirtildi.

Eylemde bir ana ve tutsaklar adına bir öğrenci konuşma yaptı. “Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!”, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", “Anaların öfkesi katilleri boğacak!” sloganlarının atılmasıyla eylem sona erdi.

15 Ekim’de ise, Ermenek ve Yumurtalık cezaevinde yaşanan baskılara ve hak gasplarına karşı bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada, Ölüm Orucu eyleminin birinci yılını doldurmak üzere olduğu, 73 kişinin yaşamını yitirmesine rağmen yetkililerin F tiplerinden vazgeçmediği ve cezaevlerindeki hak gasplarının, baskıların, işkencelerin artarak devam ettiği, bu uygulamalara karşı Nuri Yavuz ve Mehmet Kan isimli tutsakların SAG eylemine başladıkları belirtildi. Tutsakların yaşamsal ve demokratik taleplerinin kabul edilmesi istendi.

Büyük zindan direnişi birinci yılında!

Düzen çürüyor, direniş siperleri parılıyor!

Büyük zindan direnişi 1. yılında. Bundan bir yıl önce, devletin devrimci kimliği ve kişiliği ezme saldırısına karşı bedenler ölüme yatırıldı. Devrimci tutsakların saldırıya karşı yanıtları bir kez daha direniş oldu. Bir kez daha her türlü bedeli ödeme pahasına direnilecek ve devletin teslim alma saldırısına teslim olunmayacaktı. Büyük bir kararlılık ve zafer inancıyla direniş başladı.

Bu inanç ve kararlılık herşeyden önce zindanlardaki direniş geleneğine dayanıyordu. Bu gelenek F tipi saldırısına karşı da sürdürülecek ve zafer kazanılacaktı. Devrimci tutsaklar bu inançla düşmana henüz direnişin başında şöyle haykırıyorlardı: **Zafer bizim, işbirlikçilik, uşaklık, yenilgi ve teslimiyet sizin tarihinizdir!**

Devrimci tutsaklar sözlerini tuttular. Teslimiyete, yenilgiye, uşaklığa ve işbirlikçiliğe taviz vermediler. Sözlerine sahip çıkmakla kalmadılar, devrim tarihine altın bir sayfa daha armağan ettiler. Ki bu, direnişin başında hiç kimsenin ummadığı kadar ağır bedeller pahasına ve zorluklara göğüs gerilerek başarıldı. Tarihin gördüğü en katliamcı ve en barbar rejimlerinden birine karşı en görkemli direnişlerden biri yaratıldı. Onlarca şehit, yüzlerce sakat pahasına barbarlığın önünde diz çökülmedi, onur ve devrimci irade kirletilmedi.

1. yılında zindanlardaki devrimci direniş bayrağı dalgalanmaya devam ediyor. Her türlü olumsuz koşula ve faşist devlet zoruna karşın devam ediyor... Bu bayrak onuru, özgürlüğü ve emekçilerin gelecek umudunu temsil ediyor.

1. yılında bu büyük tarihsel direnişin anlamı ve ortaya çıkarttığı değerlerle donanmak büyük bir önem taşıyor. Bu anlayışla direnişe bakmak, devrimci tutsakların gösterdiği inancı, iradeyi ve kararlılığı anlamak ve bu direnişi devrim yürüyüşümüzde bir kilometre taşı yapmak görev ve sorumluluğu bizleri bekliyor.

Nice zorluklar göğüslenerek yazılan destansı direniş!

Başladığında hiç kimse direnişin bu denli büyük zorluklarla karşılaşabileceğini ve bu kadar uzun sürebileceğini tahmin etmiyordu. Elbette hücre saldırısının kapsamı ve şiddeti, direnişin de geçmişe göre çok daha şiddetli ve daha fazla bedelle zafere ulaşabileceğini gösteriyordu. Ama direnişin 1 yıllık sürecinde yaşananları kestirmek, o ana kadarki deneyimlerin ışığında kestirmek olanaklı değildi. Direniş başladığında devrimciler cephesinden kesin olan, devrimci tutsakların her ne pahasına olursa olsun direnişi zafere ulaşıncaya kadar sürdürecekleriydi. Bu zindanlardaki direniş geleneğinin gösterdiği açık bir gerçektir.

Devrimci tutsaklar 1 yıldır sürdürdükleri direnişle o günün kafalarda mevcut tüm sınırlarını da yıkmış oldular. Devrimci iradenin gücüyle geçmiş direniş geleneklerine hem yeni bir halka eklediler, hem de onu aştılar. Dünya ölçüsünde eşi benzeri olmayan bir direniş yarattılar. Direniş onlu günleri aştı, yüzleri katladı ve bugün artık bir yılı doldurdu. Ve devrimci tutsaklar bunu, tarihin en barbar katliamlarından biriyle yüzyüze kalmalarına, F tipi hücrelerde, hastanelerde bitmek bilmez işkencelere rağmen gerçekleştirdiler.

Direnişin karşılaştığı zorluklar bunlarla da sınırlı kalmadı. Onlarca şehide karşın devlet sistematik bir biçimde direnişi toplumdan yalıtmaya çalıştı. Sessizlik

ve suskunluk toplum çapında hakim hale getirildi. Böylece direnişin sesi F tipi hücrelere ve hastane duvarlarına hapsedilmeye çalışıldı. Şehit cenazeleri birbirini izledi, ama bu sessizlik bozulmadı. Ölüm kanıksandı.

Bu, devletin faşist baskı ve katliam politikasıyla karşılaştırıldığında çok daha ağır bir saldırıydı. Çünkü devlet bu saldırıyla direnişi amaçsız ve güçsüz bırakmaya çalışıyordu. Bu çok daha güçlü bir devrimci iradeyi, çok daha sarsılmaz bir inancı ve bir devrime sıkı bir bağlılığı gerektiriyordu. Devrimci irade bir kez daha sınanıyordu. Direniş devletin bu oyun ve hesaplarına da yenilmedi. Tüm bu olumsuz koşullara karşın direniş, toplumun vicdanı ve bastırılmayan gür sesi olmaya devam etti.

Tarihte eşi benzeri görülmedik bir direnişe imza atan devrimci tutsaklar, hem direnişin süresi hem de ödenen bedeller açısından tarihe yeni bir sayfa açmış oldular. Bunu daha da önemli kılan, akıl almaz işkencelere ve saldırılara maruz kalınmasına karşın başarılmış olmasıdır.

Direniş, devrim davasının yenilmezliğinin kanıtıdır!

Büyük zindan direnişi, devrimci direnişin gücünün de bir doğrulaması olmuştur. Faşist devlet her türlü teknik ve fiziki olanağına karşın hücrelere kapattığı, birbirinden ve toplumdan yalıttığı devrimci tutsakları teslim alamadığı gibi, direnişi kırmak için sarıldığı her silah ya da geri tepmiş ya da işlemez duruma gelmiştir. Bu, devrimci direnişin hangi koşulda olursa olsun sermayenin faşist iktidarı karşısındaki gücüne ve yenilmezliğine bir kanıttır. Devrim davasının çürüten kapitalist düzen ve devleti karşısında yenilmezliğine bir kanıttır. Devrim davasını bilinçlerinde ve yüreklerinde cisimleştiren devrimci tutsaklar teslim alınamamışlar, birçoklarının akıl erdiremediği bir direnişin sahibi olmuşlardır. Faşist devlet bu direnişle beraber ezilmiş, acz ve çaresizlik içerisinde bırakılmıştır. Bu anlamıyla direniş sermaye düzeninin çürümüşlüğüne ve yok olmaya mahkum olduğunu ortaya sermiştir. Bundan dolayı her türlü güç gösterisine karşın egemenlerin korkusu büyürken, direniş ezilenlere ve dünya halklarına umut olmuştur.

Sermaye devleti, 19 Aralık'ta devrimci tutsakların direnişini kırmak için kapsamlı bir katliam operasyonuna başlamıştır. Bu katliam operasyonunu sonuna götürmekte tam anlamıyla pervasız ve gözüdünmüşçesine davranmıştır. Hiçbir sınır tanınmamış, insanlık tarihinin lanetlediği Nazilerle

yarışircasına bir katliama imza atmakta çekinilmemiştir. Her türlü silah ile zindanlar ablukaya alınmıştır. İş makineleriyle, bombalarla zindan duvarları yakılıp yıkılmış, tutsaklar kurşunlanıp diri diri yakılmışlardır. Ama tutsaklar ne bu katliamlar karşısında sinmişlerdir, ne de onurlarını teslim etmişlerdir. Sonuçta, katliamla beraber sevinç çığlıkları atanlar, katliamın toz dumanı kaybolduğunda içerisine düştükleri aczi gizleyememişlerdir.

Faşist devletin katliamcı politikaları ile kirli oyunları süreç boyunca bitmek bilmemiştir. Önce direnişçiler topluca hastanelere kaldırılmış, burada zorla tedavi işkenceleriyle iradeleri kırılmaya çalışılmıştır. Bunu başaramadıkları yerde tahliye manevrasına başvurulmuştur. Böylelikle direnişçi tutsak kitlesi serbest bırakılarak direniş etkisizleştirilmeye, devletin katliamcı yüzü temize çekilmeye çalışılmıştır. Ancak tüm bu oyunlar da boşa çıkmıştır. Direniş devrim davasından aldığı güçle sürmüştür.

Düşmanın dahi önünde saygı duymak zorunda kaldığı bu güç devrim davasının yenilmez gücüdür. Tek başlarına aylarca ölümüne direnişlerini sürdürerek ve ölümü gülümseyerek karşılayanlar tarihe, bunun en berrak, en yalın ve en büyük dersini bırakmışlardır.

Tarihsel ölçekte zafer kazanılmıştır!

Direniş, halihazırda başlangıçta önüne koyduğu hedeflere ulaşamamıştır. F tipleri kapatılamamış, tersine devrimci tutsaklar bu hücre cezaevlerine konulmuşlardır. Dahası, büyük bedeller ödenmesine karşın bu böyle olmuştur. Toplumsal planda ise direniş, devletin ördüğü yalıtma duvarlarını

kıramamıştır. Ölüm Orucu Direnişi karşısında sessizlik ve suskunluk tablosu sürmeye devam etmektedir. Direnişin 1. yılında mevcut durum aşağı yukarı budur. Direnişin bu durumu ruhsuz ve yüreksiz liberallerce bir yenilgi olarak tanımlanıyor. Buradan hareketle direnişin anlamsızlaştığı ve bitmesi gerektiği üzerinden liberal hezeyanlara konu oluyor. Varsın bu liberal takımı yenilgi edebiyatı yapsın, direniş sadece bugüne kadar yarattıklarıyla dahi şimdiden tarihsel ölçekte bir zafer kazanmış bulunuyor.

Önemli olan en zor koşullarda devrim bayrağına leke sürülmemiş olmasıdır. Önemli olan devrimin değerlerinin teslim edilmemiş olmasıdır. Tüm bunlardan da önemli olan, devrimcilerin eşi benzeri görülmedik bir tarihi onurun ve güvenin sahibi olmasıdır. Faşist zor karşısında değerlerini teslim edip terkedenler için bu gerçek, yaratılan bu değerler elbette anlaşılamaz. Onlar düzenin kirinin ve çürümüşlüğüünün ortağıdır. Tam da bu nedenle onların geleceği de olmayacaktır.

Devrimci tutsaklar bugün fiziken hücrelere kapatılmışlardır. Ama düzen onların şahsında, devrim davasını ve değerlerini teslim alamamıştır. F tipleriyle amaçlanan siyasal teslimiyetse direniş ile buna boyun eğilmediği gibi, geleceğin gür ve güçlü devrimci çıkışlarının da koşulları oluşturulmuştur. Devrim davası bugünlere uğruna ölümü hiçe sayanlarca getirildi, geleceğe de böyle ulaştırılacaktır.

Tarihsel ölçekte zafer kazanılmıştır. Ama hiç kimsenin kuşkusuz olmasın ki, F tipi tabutluklar da parçalanacaktır. Devrimci tutsaklar kararlılıklarını ve zafere olan inançlarını koruyorlar. Şehitlerle boşalan her mevzi yeni ekiplerce dolduruluyor. Direniş 1 yılını doldurarak, bu mücadelenin sadece uzun ve sert olacağını göstermiştir. Bu anlamıyla bilinçlerdeki her türlü sınırı ezip yıkmıştır. Kuşquamuz olmasın ki, direniş sürmeye devam edecek ve böylesine uzun ve sert biçimlerde süren direniş, ufku bugünle sınırlı olanları da zavallılaştırarak zaferle taçlanacaktır.

Düzen çürüyor, direniş siperleri parılıyor!

Hücre saldırısı çokça tekrarlanageldiği üzere siyasal bir saldırdır. Düzen bu saldırıyla esasta işçi ve emekçi kitleleri teslim alabilmenin önünü açmaya çalışmakta, böylelikle yaşadığı kriz ve çürümenin önüne geçmeyi hedeflemekteydi. Direnişin 1. yılı düzenin bu saldırıyla aldığı mesafenin de tablosunu sunuyor. Devrimci tutsakların F tipi tabutluklara kapatılmasıyla elde edilen siyasal olanaklar üzerinden, ülkenin satışının ve emekçilerin yıkımının da önü açılmıştı. 19 Aralık katliamını kapsamlı bir sosyal yıkım programı izlemişti. Sonraki gelişmeleri biliyoruz. Düzenin faşist baskı ve terör ile devrimcilerin katliamı üzerinden aldığı mesafe, birkaç ay sonra yaşadığı ağır krizle beraber boşa çıkmıştı. Bu, herşeyden önce, düzenin yapısal olarak çürümeye mahkum olduğunun, beraberinde herhangi bir geleceğinin olmadığına açık resmiydi. Bu kriz sonrasında, işçi sınıfı ve emekçilerin kendilerini savunacak mevzilerinin olmaması nedeniyle, krizin faturasının geçmiş katlayan düzeylerde ödemek zorunda kalmalarına tanıklık ettik.

Gelinen yerde düzen işçi-emekçilerin yıkımı üzerinden aldığı bu mesafeyi de tüketmiş bulunuyor. Emperyalizme kölelik çarpıcı boyutlar almış, kriz bir ekonomik iflasa doğru büyümüştür. Siyasal planda ise yaşanan çıkmaz derinleşmiştir.

Tüm bunlar birarada düzenin yaşadığı çürüme ve çıkmazın tablosunu oluşturmakla beraber, işçi ve emekçi hareketinin durgunluğu da bu tablonun diğer bir parçasını oluşturmaktadır. Bununla beraber çelişkilerin ve sorunların bu denli keskin ve ağır olduğu bir ülkede mevcut toplumsal durumun böyle sürmeyeceği de açıktır. İşçi ve emekçiler eninde sonunda kendilerine ölüm biçen bu düzene karşı mücadele bayrağını açacaklardır.

İşte bugün zindanlarda 1 yılını dolduran direniş, çürüyen bu düzen tablosu karşısında, işçi-emekçilere direnişin ve aydınlığın yolunu göstermektedir. Zindan direnişi bugün emekçilerin önünde parılayan bir direniş mevsisidir. Bu anlamıyla işçi-emekçilerin karşısında iki tercih net bir biçimde durmaktadır: Ya çürüyen düzenle beraber yıkıma uğrayarak çürümek, ya da bu düzene karşı zindanlarda parılayan direniş mevsilerine geçmek.

Büyük zindan direnişi 1. yılında...

Ölümüne bir kararlılıkla süren direniş!

M. Atak

Zindanlarda hücre hücre örülerek sürdürülen büyük direniş 1. yılını doldurdu. Dünyada ilk kez olarak bir Ölüm Orucu direnişi dört mevsimi devirdi. Komünist ve devrimci tutsaklar zaferi kazanana dek ölümüne bir kararlılıkla daha çok mevsim devirmeye doğru ilerliyorlar. Ölüm Orucu’na başlarken attığımız slogan biçim olarak değişmiş olsa da özü aynı kalmak üzere bugün de yüreklerde haykırılıyor:

“Gerekirse hepimiz öleceğiz, ama hücrelere teslim olmayacağız!”

Bu slogan ilk olarak “Hücrelere girmeyeceğiz!” biçimindeydi. Bu slogan asıl anlamıyla hala geçerliliğini koruyor olsa da bugün ortada fiili bir durum var. 19 Aralık saldırısıyla komünist ve devrimci tutsaklar F tipi hücrelere kondular. Koğuşlardan alınıp hücrelere konulmak önemli bir mevzi yitirmedir. Ama bu asla bir yenilgi değildir. Hücrelerde hücrelere teslim olmak bir yenilgi olurdu. Fakat tutsaklar “teslimiyet asla!” diyerek kararlılıkla direnişlerini sürdürüyor. Zafer ve devrim davasını güçlü kılan da işte bu kararlılıktır.

19 Aralık öncesinin kazanımları

19 Aralık saldırısı öncesine bakıldığında, Ölüm Orucu direnişinin kazanımları açık seçik görülmektedir. Sorumsuzca konuşmayı meziyet sanan birileri 19 Aralık sonrasındaki sessizliği esas alarak, işçi ve emekçilerin duyarsızlığı üzerine söylevler çekip umutsuzluk tohumları ekiyorlar. Fakat bu uğursuz tohumlar çimlenmeden yok olmaya mahkumdurlar. Çünkü gerçekliğin yeşil ağacında, günde iki kere sokağa dökülen binlerce kişi yürüyor. Aynı şekilde, zindanlar ve Ölüm Orucu direnişi ve hücreler eksenli bir mitinge binlerce kişinin katılımı işlenmiş durumda. Bunlar 19 Aralık öncesinin yaşayan gerçekleridir. 19 Aralık sonrasında suskunluğu bunları ortadan kaldırmıyor.

Bütün bunlar birer kazanım olarak Ölüm Orucu hanesine yazılmıştır. 19 Aralık saldırısı sırasında tutsaklar canla-kanla yazılan direniş geleneğine sahip çıkarak, silahlara, coplara, gaz ve sis bombalarına, iş makinalarına ve yüreksiz yeşil elbiselere teslim olmayarak ölümüne bir direniş sergilediler. 28 canımız bu direnişte ölümsüzlük burçlarında bayrak olup dalgalandılar. Karalılıkla süren Ölüm Orucu direnişinde yeni bayraklar eklendi ve çoğalarak dalgalanmayı sürdürüyorlar.

Politik bir yenilgi teslimiyettir

Yinelersek, 19 Aralık’ta tutsaklar, yani devrim cephesi, önemli bir mevzi yitirdi. Yarın

bu direniş hiç de istenilen biçimde bitmeyebilir de. Böyle olduğunda dahi buna politik bir yenilgi denilemez. Çünkü politik bir yenilgi açıktan teslim olmaktır, teslimiyettir. Bugüne dek tutsaklar “teslimiyet asla!” şiarını dillerinden hiç düşürmediler. Toplamından doğru bakıldığında tutsaklar politik bir zafere doğru yürümektedirler.

Bunu anlamak için devrim tarihine bakmakta yarar var. Paris Komünü 72 gün sürmüş ve sonrasında binlerce komünarın vahşice

katledilmeleri ile “yenilmiş”tir.

Keza 1905 Rus devrimi de “yenilgiyle” sonuçlanmıştır. Gerçekte ise gerek Paris Komünü’nde, gerekse 1905 devriminde tarihsel değerde birer politik zafer kazanılmıştır. Bu şekilde değerlendirmeden, büyük Ekim devriminden hiçbir şey anlamamış oluruz. Çünkü hem Paris Komünü, hem 1905 devrimi, Ekim devriminin hazırlayıcısı olmuştur. Ölüm Orucu direnişi istenilen biçimde sonlanmasa bile ödenen ağır bedellerle yaratılan hücrelere teslim olmama geleneği, bir gün maddi bir zaferi

de getirecek ve hücreleri yıkacaktır. Bu yanılla, politik bir zafer şimdiden kazanılmıştır.

İçerde “Teslim olmayacağız!” Dışarda “Amerikan askeri olmayacağız!”

19 Aralık saldırısı sonrasında tutsaklara ve Ölüm Orucu direnişine yönelik saldırılar boyutlanarak sürdü. Zorla müdahale sürdü. Zorla müdahale, hastanede tecrite alma, tahliye vb. saldırılar tutsakların “teslim olmayacağız!” şiarını sarsamadı bile. Son olarak 7. ekip girdi ölümsüzlük yoluna. Direniş ölümüne bir kararlılıkla sürüyor. Ve bu direnişin sadece politik bir zaferle değil, kelimenin tam anlamıyla bir zaferle sonuçlanması için, içerde yükselen “teslim olmayacağız!” şiarı, dışarıda yükselmesi gereken “teslim etmeyeceğiz!” şiarıyla kucaklaşmalıdır.

Bununla beraber ABD emperyalizminin başını çektiği ve Türk tekelci sermayesinin uşak askerliğe soyunduğu emperyalist savaşa karşı devrim cephesinden güçlü bir sesin yükseltilmesi gerekiyor. Bu güçlü ses hücrelerin yıkılmasıdır. Büyük zindan direnişinin 1. yıl dönümünün emperyalist savaş koşullarına denk gelmesi, hücreleri yıkma mücadelesini zayıflatan değil, güçlendiren bir imkana dönüştürmelidir. Çünkü tutsakları hücrelere tıkan da, gençlerimizi Amerikan askeri yapan da aynı güçtür. Tekelci sermaye sınıfı. Sermayeye karşı “Hücreleri yıkacağız!” sloganı, “Amerikan askeri olmayacağız!” sloganıyla birleşip güçlenerek haykırılmalı ve bu koşullarda kazanılacak her zafer devrimin dolaysız köşe taşları olacaktır. Bu köşe taşlarını döşemek için herkes üzerine düşen sorumluluğu hakkıyla yerine getirmelidir.

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Ulucanlar katliamı duruşması...

Göstermelik yargılama devam ediyor!

Ulucanlar katliamından bugüne, yani 2 yıllık süre boyunca katillerin yargılanması açısından hiçbir mesafe alınmadı. Katliamın ardından kamuoyunun basıncı sonrasında 161 jandarma hakkında göstermelik olarak açılan “cezalandırılmalarının bile istenmediği” davanın son duruşması, 17 Ekim günü 6. Ağır Ceza Mahkemesi’nde yapıldı. Duruşmaya sanık olarak uzman çavuş Hüseyin Sarıtaş korumalarla birlikte katıldı. Katliamın mağduru olarak Ulucanlar Cezaevi’nden Sevinç Şahingöz, Aynur Siz ve Devrim Turan katılırken, Sincan F Tipi Cezaevi’nden de Halil Can Doğan, Özgür Soylu, Ercan Akpınar, Murat Güneş ve Enver Yanık getirildi. Ayrıca tutuksuz olarak yargılanan Filiz Uzal ve Nergis Şahin de duruşmaya katıldılar.

5. Ağır Ceza Mahkemesi’nde görülen ve devrimci tutsakların kendi arkadaşlarını öldürmek ve isyan çıkarmaktan yargılandığı davanın son duruşmasına da davacı olarak katılan ve saldırgan tavırlarıyla dikkat çeken Hüseyin Sarıtaş bu kez sanık konumundaydı. Sarıtaş ilk verdiği ifadeyi tekrarladı. 26 Eylül günü arama amacıyla gittiklerini, silah kullanmadığını, kendisinin de bu esnada kalbinin alt bölgesinden yaralandığını dile getirdi.

Ulucanlar Cezaevi’nden getirilen bayan tutsaklar sırayla yazılı olarak katliamı anlattılar. Ölen 10 arkadaşlarının yanısına kendilerinin de ağır bir şekilde yaralandıklarını dile getirdiler. Operasyona katılan ve

operasyon emrini veren tüm sorumluların cezalandırılmasını talep ettiler. Aynı zamanda bu saldırının, Ulucanlar ile sınırlı olmadığını; Burdur, Bergama ve 19 Aralık ile bu saldırıların devam ettiğini, bugüne kadar devletin planlı saldırıları sonucu onlarca devrimci tutsağın yaşamını yitirdiğini söylediler.

Sincan F Tipi Cezaevi’nden getirilen tutsaklardan ilk sözü Halil Can Doğan aldı ve Afganistan’a yönelik başlatılan emperyalist savaşa ilişkin hazırladığı metni okudu. Ardından 26 Eylül gününü anlamak için ön sürecine değinmek gerektiğini belirterek, 2 Eylül’den beri yaşananları anlattı ve katliamı tüm detaylarıyla dile getirdi. Özgün Soylu da arkadaşının belirttiklerine tümüyle katıldığını söyleyerek tüm sanıkların cezalandırılmalarını talep etti. Ercan Akpınar 26 Eylül gecesi o saatte uyanık olduğunu, arama yapmak amacıyla gelmediklerinin açık olduğunu, yıllardır Ulucanlar Cezaevi’nde bulunduğunu ve normalde aramanın infaz koruma memurları ve idare tarafından mesai saatleri içinde yapıldığını, 26 Eylül gecesi ise önceden yaptıkları hazırlıklar çerçevesinde sadece katletmek amacıyla geldiklerini belirtti. Birkaç arkadaşının gözleri önünde yaşamını yitirdiğini, kendisinin de ağır şekilde yaralandığını söyledi. Katliamda yaşamını yitiren 10 arkadaşının ve aynı zamanda bu dosyanın mağduru olan F tipine karşı hapisanelerde sürdürülen Ölüm Orucu direnişinde

yaşamını yitiren Hatice Yürekli, F. Hülya Tümgan ve Cafer Tayyar Bektaş’ın anısı önünde bir kez daha saygıyla eğildiğini belirterek, sözlerini tamamladı.

Murat Güneş’in katliamı anlattığı dilekçesinin ardından son sözü Enver Yanık aldı. İddianamenin tarafsızca hazırlanmadığını, salt katilleri korumak amacıyla hazırlandığını dile getiren Yanık, iddianameyi hazırlayan savcı hakkında suç duyurusunda bulunduğunu belirterek, iddianamenin yeniden hazırlanmasını talep etti. Ardından 6 sayfaya yakın, katliamı tüm detaylarıyla anlatan, arkadaşlarının ölümüne tek tek değinen, Meclis İnsan Hakları Komisyonu’nun, Adli Tıp Kurumu’nun ve o dönemde yapılan açıklamalara dayanarak tutsakların birbirini öldürdüğü ya da isyan çıkardıklarına dair yapılan iddiaları çürüten metni okudu. 10 arkadaşıyla birlikte kendisinin de ağır bir şekilde yaralandığını, öldü diye bırakıldığını belirtti. Kendi ifadesinin arkasından Sincan Cezaevi’nde bulunan tüm devrimci örgütlerin imzasını taşıyan Emperyalist Savaş, F Tipi Saldırısı ve Ölüm Orucu’na ilişkin ortak açıklamayı okudu.

Avukatların tüm sanıkların ve mağdurların yüzleştirme amacıyla her mahkemeye getirilme istemi, mahkeme heyeti tarafından reddedildi. Diğer sanıkların ve mağdurların ifadelerinin alınması ve 5. Ağır Ceza Mahkemesi’nin dosyaların birleştirilmesine dair kararının beklenmesi amacıyla duruşma 12 Aralık tarihine ertelendi.

Yiğitçe direniş devrimci tutsakların geleneğidir

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Pek çoğumuz biliriz ki sınıflar çatışmasının bir alanı zindanlardır. Ya da zindanlar sınıf çatışmasının bir alanıdır ama en sert ayağını oluşturur. Bu yeni bir şey olmamakla birlikte sözümüzü tam bir yılını dolduran Ölüm Orucu Direnişi’ne getirmek amacıyla kullanıyoruz.

20 Ekim 2001’de başlayan direniş bütün baskı, zulüm katliam ve işkencelere rağmen ve ödenen onca ağır bedele karşın aynı kararlılık, yeni ekipler ve genç güçlerle devam ediyor.

İşçi ve emekçiler açıktan direnişe destek göstermeseler de duydukları saygı ve hayranlığı kitle eylemlerinde belli bir düzeyde ifade edebiliyorlar. İstanbul’daki 2001 1 Mayıs’ı bu açıdan 19 Aralık kanlı operasyonu sonrasında gündemin içeriğiyle beraber sahiplenildiği bir eylem olmuştu. Ancak dışarda zayıf kalan direniş ayağının etkisiyle bu sahipleniş tarzı devam edemedi. Benim de birçok işçi ve emekçiden duyduğum -yazık oldu, toplumda sahiplenilmediler, seslerini duyuramadılar, bir bir ölüyorlar -vb. sözler oldu. Aynı zamanda hayranlık ve saygı da ifade eden sözler de ediyorlar. Bir işçi olarak bu konu hakkında fikirlerimi açmaya çalışacağım.

12 Eylül askeri faşist darbesinden sonra, özellikle de son 10 yıldır, sermaye devleti tarafından planlanan hücre saldırısı dönem dönem hayata geçirilmeye çalışıldı. Dönem dönem diyoruz, çünkü her uygulanmaya çalışıldığında devrimci tutsakların kararlı direnişiyle karşılaştı. Bunun en çok akıllarda kalanı ‘96’daki Ölüm Orucu direnişidir. ‘96’da devlet geçici olarak yenilgiye uğradı. İçerde ve dışarda aynı kararlılıkla oluşan bir direniş yaşanmıştı. Ayrıca bu Türkiye sınırlarını aşan bir özelliğe sahipti. Direniş Avrupa ülkelerindeki güçlerden destek alırken aynı zamanda bir hayranlık da uyandırmıştı. Bundan önce ve sonra yapılan katliamlar (Buca, Diyarbakır, Ümraniye, Ulucanlar) hazırlık provası niteliğindeydi.

‘96 Ölüm Orucuyla 2000 Ölüm Orucu arasında bir karşılaştırma yaparsak, başta kitle hareketi yönünden farklılık vardı. ‘96’da Gazi direnişinin politik etkisi vardı. Ayrıca Kürdistan’da ulusal kurtuluş mücadelesinin Kürt halkında yarattığı ve kendini Serhıldanlarla ifade eden başkaldırının etkileri var. Yine işçi hareketinde ‘80’lerin sonunda başlayan dönem dönem parçalılık gösterse de devam eden hareketlilik hali var. Öncü işçilerin bu dönem politik düzeyi daha ileridedir. Sendikalaşma mücadelesi içine giren ve sendikalı olan işçi

sayısı şimdikine oranla daha fazladır. Öğrenci hareketi, kamu emekçileri hareketi de bir kıpırdanış içindedir. Yani birbirini besleyen bir tablo vardı. Bu tablo içinde ‘96’daki ölüm Orucu direnişi dışarda yürütülen kitle çalışmalarıyla beslenmiş ve sahipleniş 12 şehit verilerek kazanımla sonuçlanmıştır.

2000 Ölüm Orucu Direnişi’ne gelirsek, tablo birçok yönden farklıdır.

Ulucanlar’da hücrelere fiili bir geçiş olan saldırı çok yönlü ve sinsice planlanmıştı. 19 Aralık katliamında dönemin İçişleri Bakanı Tantan “biz bu operasyona bir yıl öncesinden maketler üzerinde hazırlandık” sözleri herşeyi anlatmaktaydı. Bu sefer ki saldırının ‘96’yı aşan tarzda bir direniş gerektirdiği devrimci tutsaklar tarafından döne döne vurgulanıyordu. Devrimci tutsaklar sözlerinde durdular. Yiğitlik ve fedakarlıklarına leke sürdürmediler. Tersine, direnme, teslim olmama kararlılığı dost ve düşman tarafından daha iyi görüldü bu kez.

28 Şubat ‘97’de dinsel gericiliği terbiye amacıyla yapılan örtülü askeri darbe, bir süre için amacına ulaştı. Düzen reformizmi de yedekleyerek işçi ve emekçilerin bilinçlerini bulandırmayı başarmıştı. Ardından dünyayı etkisi altına alan ekonomik yapısal kriz, Türkiye’nin de yıllarca içinde olduğu yapısal krizlere yeni boyutlar ekledi. Emperyalizme bağımlılığını kamçıladı. ‘99 seçimleriyle işbaşına gelen sermaye hükümeti bunun en açık örneklerinden biri. Seçim sonrası IMF ile imzalanan anlaşmalar tarihin en kapsamlı saldırısı olarak uygulandı.

‘99 Temmuz’unda hız kazanan eylemlilikler (iş bırakmalar, mitingler, yürüyüşler) depremle birlikte kırıldı. Devlet depremi de bulunmaz bir fırsat olarak değerlendirip belli düzeyde de olsa oluşan tepki yaygınlaşmadan saldırı yasalarını hayata geçirdi. Yine tam da bu süreçte koğuş sorunu yaşanan Ulucanlar’da 10 devrimci tutsağın katledildiği vahşice bir katliam düzenlendi. Katliamın F tipi hücre sistemini hedeflediğinin bilincinde olan devrimci tutsaklar, ardından hayranlıkla söz ettirecek destansı bir direniş sergilediler.

Bir yıldır yeni hayranlıklara konu olan ÖO direnişi, Ulucanlar’da sergilenen bu direniş ruhunun bir uzantısı oldu fakat onu aştı. Bu etkileri geleceğe kalacak en büyük kazanımdır.

H. Eren

ABD saldırısını değil, ABD'ye saldırıyı kınadılar...

İslam Konferansı Örgütü ihanetin batağında

Afganistan'ın emperyalist blok tarafından barbarca bombalandığı ve saldırının her an Ortadoğu'ya taşınmasının gündemde olduğu bir zamanda, 57 ülkeden oluşan İslam Konferansı Örgütü'nün (İKÖ) dışişleri bakanları, Arap Birliği Genel Sekreteri Amr Musa ve Filistin lideri Yaser Arafat'ın katılımıyla Katar'ın başkenti Doha'da toplandı. Türkiye'yi Dışişleri Bakanı İsmail Cem temsil etti. Karar almaktan çok ortak bildiri yayınlamak amacıyla yapılan toplantı, emperyalist saldırganlık karşısında alacağı tutum itibarıyla önem taşıyordu.

Afganistan'a yapılan saldırıya karşı net tavır koyabilen tek müslüman ülke İran oldu. Başını Pakistan ve Türkiye'nin çektiği bir kısım ülkeler saldırıya fiilen katılırken, diğerleri "teröre karşı mücadeleyi" desteklediklerini açıklayarak NATO saldırısını da desteklemiş oldular. Arap ve Müslüman ülke halklarının tümü, Türkiye dahil savaşa karşı cepheden tutum aldılar. Onbinler her gün sokaklara dökülüp savaşı protesto ediyorlar. Gerici yönetimler ise emperyalistlerin önünde diz çökmüş durumdalar. Eğer savaşa aktif destek vermiyorlarsa bu, sadece halklarından duydukları korkudan dolayıdır.

İngiltere Başbakanı Tony Blair'ın ayaklarına kadar gitmesine rağmen savaşa karşı duran İran, İKÖ'yi toplantıya çağırdı. Daha güçlü bir savaş karşıtı muhalefet oluşturma hedefiyle harekete geçen İran amacına ulaşamadı. Ortak bildiri ABD'yi rahatsız etmeyecek bir içerikte hazırlandı. Afgan halkına bombaların yağdığı bir anda yayınlanan bildiri, bu vahşi saldırıyı kınama cesaretini bile gösteremedi.

Kendi halklarına yabancılaşan Müslüman ülkeler yöneticileri tamamen kişiliksizleştiklerini yeniden kanıtlamış oldular. İKÖ, önceki toplantıda da Filistin halkının davasını cepheden savunamamış ve İsrail'e karşı yaptırım içeren herhangi bir karar alamamıştı. Dolayısıyla bu örgütün toplantıları daha çok halk kitlelerinde biriken tepkileri yumuşatma ve çürümüş sistemlerini tehdit edecek boyuta ulaşmasını engelleme amacıyla yapılmaktadır. Nitekim yayınladığı bildiride, ABD'ye yapılan saldırıyı kınarken, Afganistan'ın toprak bütünlüğünün ve islami yapının korunması talebiyle yetindiler. Titrek de olsa söyleyebildikleri kayda değer tek şey, terör tanımı içine İsrail katliamlarının dahil edilmesi ve teröre karşı savaşın başka Arap ya da Müslüman ülkelere yayılmasına karşı olduklarıdır.

Arafat ABD'den beklentiye girme utancını tekrar yaşıyor

Arafat, Filistin sorununun çözümünü "Oslo Barışı"ndan beri genelde emperyalizmden, özelde ABD emperyalizminden bekler oldu. Tarihsel deneyimlerin yanı sıra, bizzat Filistin deneyiminin kendisi de göstermiş ki, emperyalistler halklara barış getiremez! Ya utanç verici bir teslimiyete zorlarlar, ya da sorunun çözülmüş olduğu yanılsamasını yayarlar. Oslo süreci de geçici bir yanılsamaydı. Teslimiyeti asla kabul etmeyen Filistin halkı, gerçeği farkettiğinde ikinci İntifada'yı başlatmakta tereddüt etmedi.

Arafat ve onun çizgisinde gidenler ise, Oslo sürecinin iflasına rağmen CIA'dan medet ummaktan vazgeçmedi. Ama İntifada üzerinden diplomasi

yapmaktan da geri durmadı. O da biliyor ki, İntifada olmasa kimse kendisini dikkate almayacaktı. Ancak Arafat'ın medet umduğu CIA, Filistin halkının katillerine tam destek vermeye devam ediyor. 11 Eylül'den sonra umutları depreşen Arafat, Amerikan

emperyalizmini rahatsız edecek eylemlere yasak getirdi. Öyle ki, Afgan halkına yapılan saldırıyı protesto eden gençlerin kanını dökmekten bile çekinmedi. Oysa Afgan halkını en iyi anlayabilecek halk, Filistin halkıdır.

İKÖ toplantısında konuşan Arafat, İsrail'in Filistin halkına karşı giriştiği katliamlardan söz ederken, ABD'nin bundaki rolüne değinmemeye özen gösterdi. Afgan halkının maruz kaldığı bombardımanı da görmezden geldi. Bu davranışın altında yatan neden, emperyalizmin dünya genelinde ilerici-devrimci güçlere ve halklara karşı başlattığı azgın saldırıdan medet umma aymazlığı içinde bulunmasıdır. Güya ABD, "teröre karşı ittifakı" zayıflatmamak için Filistin sorununa önem vermeye başladı.

Samimiyetten uzak Arap rejimleri de Filistin sorununun ağırlığından kurtulmak için Amerikan emperyalizminden sorunu çözmesini utanmadan bekleyebiliyorlar. Filistin halkının elli yıldır çektiği acıların baş sorumlusu emperyalist-kapitalist sistemin bizzat kendisidir. İsrail siyonizmini destekleyen, silahlandıran, diplomatik alanda onu savunan yine bu aynı güçlerdir. Bu güçlerden çözüm bekleyenler, eğer gerçeği göremeyecek kadar kör değillerse Filistin halkını aldatan birer şarlatandırlar.

Emperyalizmin Truva atı İsmail Cem

Emperyalizmin taşeronu olarak daha etkin bir rol oynamaya çalışan Türk sermaye devleti, Ortadoğu'ya daha özel bir şekilde önem vermeye başladı. Bu taktik gereği İKÖ içinde kararları etkileyebilecek ağırlığa sahip olabilmek için iki yüzlü manevralar yapıyor. Bir yandan müslümanlığı kullanarak etkin

olmaya çalışırken, öte yandan ABD emperyalizmi ve İsrail çıkarlarını savunuyor. Bu alanda nispi düzeyde de olsa bir başarı elde etti. İKÖ'nün önceki toplantısında İsrail aleyhine yaptırım içeren bir kararın alınmasını önleme çabasında başarıya ulaştı.

Kuralsız, kirli savaş tehdidini savuran emperyalist blok, bu saldırgan tutuma en geniş desteği sağlamaya çalışıyor. Özellikle Arap ülkelerinin desteği önem taşıyor. Bu desteğin sağlanabilmesi için yoğun çaba sarfeden İsmail Cem, sadık bir uşak olduğunu bir kez ispatlama imkanı bulmuş oldu. İKÖ toplantısında emperyalist saldırganlığı savundu. Çıkan sonuç bildirgesinde belli bir paya sahip olduğu anlaşılan İsmail Cem, bu misyonu bir ABD ajanı gibi hareket etmiştir.

Onyıllardan beri İsrail siyonizmini destekleyen bir devletin bakanı olarak, Körfez krizinden sonra Türkiye'nin 100 milyar dolar zarara uğradığını, buna rağmen Arap ve diğer Müslüman ülkelerden yardım gelmediğini dile getirme yüzüzlüğünde de bulundu. Hem yüzbinlerce Irak'lı çocuğu katleden Amerika'ya hizmet ediyor, hem de Müslüman ülkeleri yardım etmediler diye eleştiriyor. Utanmazlık ancak bu kadar olur.

Önlerine bir engel çıkarılmazsa eğer, emperyalist güçlerin Ortadoğu halklarının üstüne bomba yağdırmaları yüksek bir olasılıktır. Afganistan'a dönük saldırı devam ederken Amerika'nın küstah temsilcileri, bazı Ortadoğu ülkelerinin adını telaffuz etmeye başladılar bile. Bu da saldırmak niyetinde olduklarını gösteren önemli bir kanıttır. Emekçi halklar arasındaki dayanışma, bu ciddi tehditle beraber çok daha acil bir ihtiyaç haline gelmiştir. Emperyalist savaşa karşı olan her parti, örgüt, kurum ve kişi, bu dayanışmayı örmek için yoğun bir çaba harcamak durumundadır.

ODTÜ'de jandarma saldırısına karşı kitlesel protesto

11 Eylül saldırısından beri başta ABD olmak üzere dünya emperyalizmi tüm ilerici güçlere ve mazlum halklara karşı bir savaş başlattı. Türk gericiliği de bu savaşın her yönüyle en büyük destekçisi ve uygulayıcısı. Bu savaş hali ODTÜ'ye de jandarmanın keyfi saldırıları şeklinde yansıdı.

9 Ekim çarşamba günü sabah saatlerinde bir bayan arkadaş savaş karşıtı afiş asarken jandarmanın saldırısına uğradı. O an orada olan başka bir arkadaş ise olaya müdahale etti. Ders arasından faydalanan jandarma iki arkadaşımızı da gözaltına aldı. Bunun üzerine biraraya gelen devrimciler ertesi gün için bir basın açıklaması gerçekleştirme kararı aldılar. Basın açıklamasının gerçekleşeceği gün de jandarma afiş asan birçok arkadaşımıza müdahale etti, gözaltına alma tehdidiyle isimlerini aldı.

Saat 12:30'da hazırlık önünden başlayan eylem yemekhaneye yürüyüş boyunca giderek kitleselleşti. 200'ü aşkın öğrencinin katıldığı basın açıklamasında, "Jandarma defol, üniversiteler bizimdir!", "ABD askeri olmayacağız!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın halkların kardeşliği!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Savaşa değil eğitime bütçe!" sloganları atıldı. Giderek coşkusu artan eylem basın açıklamasının okunmasıyla sona erdi. Eylemin ardından jandarmanın "sert" tavrı da geriledi.

Ekim Gençliği/ODTÜ

Almanya’da terör paketleri ardarda açıklanıyor!

Temel demokratik haklar peşpeşe tırpanlanıyor

11 Eylül’de Amerika’ya karşı yapılan saldırıyı fırsat bilen emperyalistler sadece Afganistan halkının üzerine bomba yağdırmakla, ölüm ve yıkım saçmakla kalmadılar. Tüm dünya halklarına, işçi ve emekçilerine karşı da bir savaş başlattılar. Emperyalist devletler, normal süreçlerde yapmaya cesaret edemeyecekleri icraatlarını, terör bahanesiyle ve “anti terör paketleri” adı altında ard arda uygulamaya koyuldular. Toz duman arasında en temel demokratik hak ve özgürlüklere dizginsiz bir saldırı başlatıldı. Bir dizi temel demokratik hak bir çırpıda yok edildi.

“Anti-terör paketi”nin ilki: Savaş vergisi

Emperyalist Almanya, iç ve dış politikayı ilgilendiren ve normal zamanlarda yılları alabilecek yasal değişiklikleri, şu son iki hafta içinde gerçekleştirdi. “Terörizme karşı olağanüstü kararlı ve gerekli sertlikle hareket” edeceğini ilan eden hükümet, 11 Eylül saldırısından yalnızca birkaç gün sonra ilk “Anti-terör Paketi”ni onayladı. Paket Eyaletler Meclisi’nde de kabul edildi. Bakanlar Kurulu’nun parlamentoya sunduğu bu paket dört maddeden oluşuyordu.

1- Dernekler yasası ile, “din ve dünya görüşü etrafında kurulan dernekler” yasaklanabilecek. Böylece örgütlenme özgürlüğüne sınırlamalar getiriliyordu.

2- Anti-terör Yasası madde: 129/a ile, yabancı örgütleri kapsayan yasaya ek yapıldı. Buna göre, örgütlerin “*Şiddet eylemlerini gerçekleştirme potansiyeli taşıyan hedefleri olması, söz konusu örgütün cezai işlemini hedefleyen takibata alınmasına*” neden olabilecek. Yani, Almanya dışında herhangi bir politik şiddet eylemine katılan kişi ve gruplar Almanya’da yargılanabilecek. Bu yasa ile “terörizmle mücadele”ye uluslararası bir boyut kazandırılıyor.

3- “Terörist”lerin mali kaynaklarının kontrol altına alınabilmesi ve kara para aklamanın önüne geçebilmek gibi gerekçelerle, AB çapında banka müşteri gizliliği kaldırılacak.

4- Hava trafiğinde kontroller sıkılaştırılacak, uçaklarda silahlı korumalar bulundurulacak.

Bu tartışmalar esnasında, “terörizm”le mücadelede güvenlik güçlerinin işe alınması, eğitilmesi, yabancılar arasından bulunacak ajan-provokatörler için kaynak yaratılması, ayrıca Alman askerinin savaşa katılmasıyla oluşacak mali yükün karşılanması için, ilk etapta Alman devletinin 3 milyar marka ihtiyacı olduğu açıklandı. Alman hükümeti buna da çözümü o sisli günlerde buldu. Bir çırpıda savaş vergisi olarak araba ve sigaraya ek vergi getirildi. Ve böylece savaşın ilk faturası her zamanki gibi halkın sırtına yıkılıverdi.

İkinci “Anti-terör paketi” de hazır

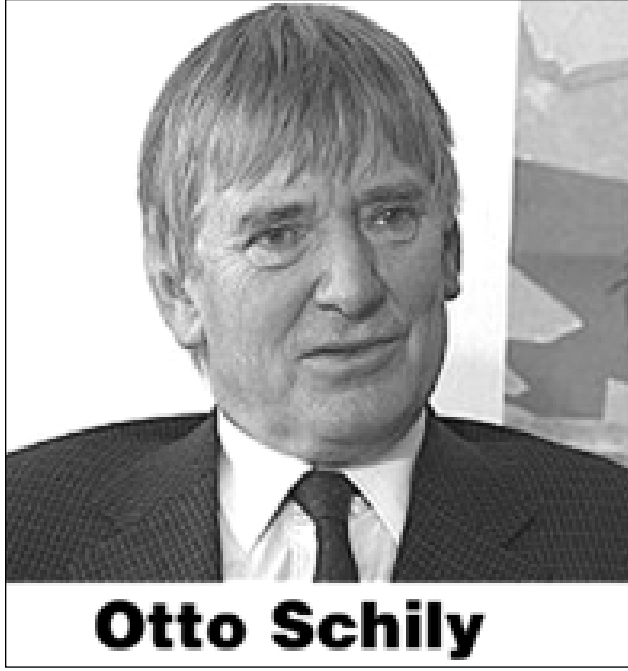
Birinci paketi donatmak için de, Almanya İçişleri Bakanı Otto Schily tarafından, birincisinden daha sert ve kapsamlı “Güvenlik Yasa Tasarısı” altında ikinci bir terör paketi hazırlandı. Böylece Almanya iç politikasında şimdiye kadar polis ve gizli haber alma örgütünün birbirinden ayrılması gibi birçok tabu yerle bir edilmekle kalmıyor, yabancılar yasasından ceza yasasına, pasaport ve dernek yasasına değin onlarca değişiklik yapılması planlanıyor. İtirafçılık yasasının

süresi uzatılıyor, güvenlik soruşturması yeniden işlevselleşiyor.

Hazırlanan tasarıya göre pasaport ve kimliklere fotoğraf, imzanın yanında parmak izinin yanısıra el ve yüz geometrilerinin de çıkarılması yer alıyor. Bu bilgilerin aynı şekilde federal personel dökümanlarına alınması öngörülüyor.

Federal Kriminal Dairesi (BKA), Alman İstihbarat Örgütü/Anayasayı Koruma Dairesi (BND) ve Bilgi Koruma Merkezi gibi bütün güvenlik birimleri arasında sistematik olarak bilgi alışverişinde bulunulacak, bunun için enformasyon merkezi kurulacak.

Haklarında şüphe duyulan kişiler derhal Anayasayı

Otto Schily

Koruma Örgütü tarafından incelemeye alınacak. Bunun yanında enerji, su işletmeleri, ilaç firmaları, klinikler, bankalar, telekomünikasyon, demiryolları, posta, radyo ve televizyonlara eleman alınırken haklarında soruşturma yapılabilmesi amaçlanıyor. Yani bundan böyle, bir işyerine alınacaklar hakkında önce Anayasayı Koruma Dairesi’nden bilgi alınacak.

Ayrıca telekomünikasyon işletmeleri, internet vb. bağlantılar ile ilgili bilgileri, en az 6 ay saklamak zorunluluğu getiriliyor.

Yabancı düşmanlığı resmi planda kurumlaştırılıyor

Yeni hazırlanan bu yasa tasarısı ile ırkçı ve gerici Yabancılar Yasası’nın da bir kez daha sertleştirilmesi planlanıyor. Tasarının kabul edilmesiyle birlikte yabancıların sınırdışı edilmesi kolaylaştırılacak. Şimdiye değin yabancılar Cenevre Anlaşması koruması altında bulunuyordu. Sadece ağır suç işlemiş olanlar sınır dışı edilebiliyordu. Bugün ise “Almanya’nın güvenliği için tehlike” oluşturması veya 3 yıl hapis cezası alması, sınır dışı edilmesine gerekçe olabilecek.

Tasarı da Yabancılar Dairesi, Güvenlik Dairesi ve dış temsilciliklerin özellikle kimlik tespitinde işe yarayan bilgi alışverişinde sıkı bir işbirliği içinde çalışabilmeleri öngörülüyor. Almanya’da yaşayan yabancılar için ise Yabancılar, İltica ve Güvenlik Daireleri arasında bilgi akışının daha iyi düzenlenmesi amaçlanıyor.

Almanya’ya turist ve iş seyahati için gelecek olanların geliş amaçları yabancılar dairesince araştırılarak, vize almaları önlenilecek. Schily, yeni bir sakıncalı ülkeler kataloğu sunmak istiyor. Buna devletlerin yanında radikal, militan arka planı olan gruplar da eklenecek. Bu sakıncalı ülkelere vize almak isteyenler sıkı bir biçimde denetlenecek.

Konsolosluklardan vize almak isteyenlerin orada parmak izi ve fotoğrafı alınacak. Resimler digitalleştirilecek ve Yabancı Döküman Merkezi’ne iletilecek. Bir kişinin vizeli veya vizesiz seyahat ettiği her an buradan tespit edilebilecek. Resimlerin digitalleştirilmesi uluslararası düzeyde de planlanıyor.

Türkiye’de “terörist” sayılan artık Almanya’da da “terörist” sayılacak

Değiştirilmesi istenen 129/b maddesi ile de kendi ülkesinde “terörist” olarak tanımlanan yurtseverler ve devrimciler, Almanya’da da “terörist” kategorisi altında yer alacak. Bu yeni uygulama ile birlikte, Türk devletine, Almanya’ya devrimci örgütlerin ve militanlarının dosyalarını vermesinin de önü açılıyor.

Schily’nin 2. terör paketi ile ilgili hazırlıklar sürerken bugünlerde uygulamaya konulan uygulamalardan biri de, 1970’lerde Kızıl Ordu Fraksiyonu’nu (RAF) için uygulanan güvenlik soruşturması. Buna göre; 11 Eylül saldırısının hemen ardından başlatılan operasyonda, yabancılar dairesi, üniversite veya yüksek okullar, telefon kurumları, elektrik kurumu, pilot okulları, hava yolları, internet kafelerden bilgiler toplandı. Bu bilgilerden hareketle soruşturmalar, Almanya’da yaşayan 23 islam ülkesinden gelen, burada teknik bir bölüm okuyan, dikkat çekmeyen erkekler üzerinde yoğunlaştırıldı. Pasaportunu birkaç kez kaybetmiş yabancılar da bu araştırmaya dahil edildi. Bu araştırmalar sonunda arananların bulunduğu afişler hazırlandı. Binlerce yabancı halen soruşturuluyor.

Alman emperyalizmi hazırlanıyor

Alman devletin 11 Eylül’den bu yana kazanılmış demokratik haklara ve özgürlüklere saldırarak onları bir çırpıda yok etmesi, ordu ve güvenlik güçlerine iç politikaya müdahalede daha fazla yetki vermesi, yerli-yabancılar arasında önyargıları derinleştirmesi, Big-Brother televizyon programındaki gibi gözetleme sisteminin gelenekselleştirilmesi... Tüm bunlar Almanya’nın dış sefere çıkmadan önce içeriği düzeltme, sağlama alma yönlü çalışmalarının da bir parçası.

Bilindiği gibi Alman emperyalistleri dünya politikasında etkili bir rol oynamaya artık hazır. Ama görünen şu ki, ABD ve İngiltere, Orta Asya’yı paylaşma mücadelesinde kendilerine rakip gördükleri emperyalistleri bu alandan uzak tutmayı tercih ediyorlar. Bundan rahatsız olan Alman emperyalizminin başkanı geçtiğimiz hafta alalecele Amerika’ya uçmuştu.

Kapalı kapılar ardında sürdürülen pazarlıklar konusunda birşey bilinmiyor. Ama Schröder’in ABD dönüşü Federal Parlamento’da yaptığı konuşmada yer alan Almanya dış politikasında “İkinci dünya savaşı sonrasındaki etap artık tamamlanmıştır!” sözleri, yeni dönemde daha saldırgan ve çatışmalı bir politikanın izleneceğinin açık bir işareti sayılmalıdır.

İşçi sınıfı davası yeni bir mevzi kazanıyor!

Mamak işçi Kültür Evi 21 Ekim'de açılıyor!

Silahın tarihi, insanoğlunun tarihiyle başlar. İnsanlar ilk zamanlar doğadan kendilerine yönelen tehlikeleri savmak ve avlanmak amacıyla kullandıkları silahları. O dönemlerde ayrıcalık ve eşitsizlik henüz gelişmemişti insanlar arasında. Silahlar sadece doğaya karşıydı. “Adamın biri çıkıp bir gün toprağa dört kazık çaktı, etrafını çitledi ve ‘burası benimdir’ dedi. Kısa sürede çoğalmaya başladı ‘burası benimdir’ diyenlerin sayısı. Sonunda topraklar bütün insanlara yetmemeye başladı... Mızrağın ucu insan tarafından insana çevrildi.”

İşte böyle başladı silahın insana karşı kullanılması. Bu başlangıç toplumun sınıflara bölünmesinin de başlangıcıydı.

Kapitalizmde insanın hayal bile edemeyeceği güçte silahlar üretildi. Bu silahlar bir avuç kapitalistin emekçilerin yaşamlarının gaspıyla dönen düzenlerinin işlemesi için kullanıldı. Emekçilerin insanca bir yaşam için her ayağa kalkışları bu silahlı güçlerle ezildi. Çarklar döndürüldü, her döndürülüşte ise emekçilerin kanı daha fazla aktı, umutları daha fazla ezildi.

Kapitalist çarklar sadece silahlarla işletilmiyor. Bu çarkların işletilmesi emekçilerin yürütülmesi, yozlaştırılması ve karanlığa hapsedilmelerini de gerektiriyor. Kapitalizm kendisini varetmek için, emekçileri makinalaştırıyor. İnsani olan herşeye yabancılaştırıyor. Fabrikada emeği çalınan işçi, sosyal ve kültürel araçlardan da yoksunlaştırılıyor. Çünkü çarkların dönmesi, bu çarkların basit birer dişlisi olarak çalışan işçileri gerektiriyor. Bunun için işçiler ve emekçiler yozlaştırılıyor. Beyinleri uyuşturulup

duymayan, görmeyen, düşünüp sorgulayamayan, itaat eden insan tipi oluşturuluyor. Böylelikle işçi ve emekçiler kendi sınıf çıkarlarına yabancılaştırılıyor. Böylelikle çürüyen bu kapitalist düzen emekçileri de kendisiyle beraber çürütüyor.

İşçi Kültür Evi, düzenin işçi sınıfı ve emekçiler üzerinde kurduğu bu sosyal-kültürel kuşatmayı yarmak için bir mevzi olarak yükseltiyor. Bu mevzi işçi ve emekçilerin düzenin çürümüşlüğüne ve karanlığına karşı açtığı bir bayraktır. Bu bayrak insanlığın kurtuluş mücadelesinin kültür-sanat cephesinden yükselmesidir.

İşçi Kültür Evi, kapitalizmin bireyci, yoz ve düşkün dünyasına karşı; emekçilerin kardeşliğini, toplumsal özgürlük dünyasını ve aydınlığını yükseltiyor. İşçi Kültür Evi, kültür ve sanatı dar bir burjuva elitin işi olmaktan çıkarıp kitlelerin olağan toplumsal etkinliği haline getirme mücadelesini yürütüyor. İşçi Kültür Evi, kapitalist düzen tarafından yozlaştırılan, kendi gerici çıkarlarına hizmet için kullanılan emekçilerin tarihsel kültürel mirasını sahipleniyor. Burjuvazinin karanlık ellerinden alıp yeniden emekçilere sunuyor.

İşçi Kültür Evi, kapitalizme karşı sosyalizm bayrağını yükseltiyor. İnsanın başta emeğine karşı yabancılaşması olmak üzere, kapitalizmden kaynaklı her türden

yabancılaşmaya karşı bir mücadele çağrısı yapıyor.

Bu çağrıya katılalım. İşçi Kültür Evi mevzisini sahiplenelim. Kendi sesimiz, soluğumuz ve nefesimiz bilelim. Sömürücü asalaklara ve onların çürümüş dünyasına karşı özgürlüğün ve umudun dünyasını yaratalım.

Mamak İşçi Kültür Evi

“Savaş ve sınıf” forumu...

Ankara Öncü İşçi Platformu, 14 Ekim Pazar günü “Savaş ve sınıf” konulu bir forum gerçekleştirdi. Forum öncesi hazırlık çalışması çerçevesinde OSTİM, sendikalar ve Mamak bölgesinde afiş ve el ilanı çalışması yapıldı. Mamak İşçi Kültür Evi’nde yapılan forum iki bölüm halinde gerçekleştirildi. İlk bölümde 11 Eylül saldırısı ve ardından emperyalizmin savaş çıkırtkanlığı, tüm ilerici güçlere ve mazlum halklara karşı başlattığı terör dalgası, Türk gericiliğinin tavrı ve savaş bölgesindeki gelişmeler tartışıldı. İkinci bölümde ise sınıfın tavrının ne olması gerektiği tartışıldı. Yapılan tartışmalar sonucunda pratiğe yönelik görevler belirlendi.

AÖİP’ten bir emekçi

Bir ÖO direnişçisine mektup...

Ulucanlar’da yakılan isyan ateşi yolumuzu aydınlatmaya devam ediyor

Merhaba can dostum, yiğit yoldaşım, Bugün 29 Eylül, yani Ulucanlar’ın 2. yıldönümünün üç gün sonrası. 26 Eylül sabahını saat 04:00’e bağlayan zamanı yoldaşlarla omuz omuza halay çekerek karşılamayı düşünüyordum, ama maalesef bu gerçekleşmedi. Üç gün geç de kalsak, bunu Cumartesi gecesi kısmen yaptık. Kısmen diyorum çünkü ortam buna pek müsait değildi. Bizler de şiirler okuyup türküler söyleyerek, Ulucanlar’daki isyan ateşini yakarak destanlaşan On’larımızı devrimci duygularımızla selamladık.

Kısa bir süre öncesine kadar, başta sen olmak üzere birkaç kez Resul, Hatice ve hiç tanımadığım halde Ertuğrul yoldaşlar beni ziyaret ettiler. Bu konuda kendimi şanslı buluyorum. Yürekli Hatice bana gülümsüyor ve tam hatırlamamakla birlikte sürekli ilerlemek gerektiğinden bahsediyordu. Ertuğrul yoldaşla sohbet ediyor ve tekrar görüşmek üzere birbirimize sarılıyorduk.

26 Eylül sabahını halaylarla karşılamayı istememin nedeni, başta Ulucanlar şehitlerimiz olmak üzere bütün yoldaşlarla, 19 Aralık şehitleriyle ve Ölüm Orucu şehitleriyle, halen direnişte olan siz direnişçilerimizin mücadele ruhunu duyumsamak ve yürek atışlarını hissetmek içindi. İşte bunu yapamamanın burukluğunu yaşadım.

Katil devlet, katlettiği yetmezmiş gibi bir de Ulucanlar için açılan davada

yoldaşlarımızı ve siper yoldaşlarını birbirlerini öldürmek ve maddi hasara yolaçmak gibi iğrenç iddialarla suçlamıştı. Onca duruşmadan sonra davayı ileri tarihe atmaktan başka bir şey yapamıyor.

Katliamcı yüzlerini her fırsatta gösteriyorlar. 26 Eylül’de Sultanahmet’te yapılacak basın açıklamasına vahşice saldırdılar. İstanbul Küçükarmutlu’da Ölüm Orucu Direnişi’nin sürdüğü direniş evine de saldırmışlardı. Yine Ankara Mamak’taki direniş evindekileri toplu olarak gözaltılar aldılar. Haklı talepleri için direnişte olan Aymasan ve Aktif dağıtım işçilerine yapılan saldırılar, işçilerin üstüne salınan it sürüleri, gelen ziyaretçilerin gözaltına alınması aynı katliamcı sermaye devletinin tutumunun ifadesidir.

Zindanlarda yakılan isyan ateşi, miadını çoktan doldurmuş bu kokuşmuş ve çürümüş faşist sermaye devletini yıkacak olan işçi sınıfı ve emekçileri aydınlatıp yol gösterecektir. Ne Amerikan emperyalizmine uşaklık, ne de sadık bekçi köpekliği bir işe yarayacaktır. Son sözü işçi sınıfı söyleyecektir. Direnenler söyleyecektir.

Seni devrimci duygularımla selamlar, kızıl bantlı alnından öperim.

Yaşasın Ulucanlar Direnişimiz!

On’larla yaşıyor, On’larla savaşıyoruz!

Bir yoldaşın

Emperyalizme ve savaşa karşı devrimci mücadelede başarının bazı temel ölçüleri

“Yeni Dünya Düzenini” tüm dünyaya oturtma ve süreklileştirme savaşının bu ikinci hamlesi, uzun yılları bulan çok boyutlu ve karmaşık bir süreçtir. Kuşkusuz bugün sürmekte olan emperyalist hegemonya savaşının temel hedefi, bütün dünya emekçileri ve ezilen halkları, bunların devrimci, sosyalist ve yurtsever temsilcileridir. Emperyalist ve gerici siyasetçiler de bunu gizlemiyor, siyasal, hukuksal, ideolojik ve psikolojik saldırılarını bu hedef üzerinde yoğunlaştırmış bulunuyorlar. Dünya çapında gerçekleştirdikleri “Kutsal İttifak”ın temel hedefi yine emekçiler ve ezilen halklardır. İdeolojik düzeyde ırkçılığa, “Beyaz adam” şovenizmine ivme kazandırdılar. “Terörizme karşı global mücadele” safsatısıyla insanlığın tarih boyunca yaratmış oldukları değerleri ve ölçüleri ayaklar altına alan barbarizmlerini meşrulaştırmaya, beyinler ve yürekler üzerinde baskı kurmaya çalışıyorlar. Politik alanda da var olan ve sayısız mücadele ile kazanılan demokratik hak ve özgürlükleri budamak, anlamsızlaştırmak için yoğun bir çaba sergiliyorlar...

Emperyalist metropollerde ırkçılık ve siyasal gericilik, faşizm geliştirilmeye çaba gösterilirken, bağımlı ve yeni sömürge ülkelerdeki oligarşik ve faşist diktatörlükler güçlendirilmeye, baskı ve sömürü aygıtları daha da yetkinleştirilmeye çalışılmaktadır.

Kıscacası emekçilere ve ezilen halklara açılan savaş, çok boyutlu, uzun vadeli, bütün tarihsel kazanımları silip süpürmeye dönük ve dünya çapında gerçekleştirilen tüm emperyalist ve gerici güçlerin “Kutsal İttifakı” ile yürütülen “global” bir savaştır. Farklı ülkelerde bu savaş farklı biçimler kazansa da özünde aynıdır:

Emekçileri ve ezilen halkları her açıdan silahsızlandırmak ve mutlak denetim altında tutmak!

Bu, bir çok yönüyle yeni bir durum ve yeni bir dönemdir. Dolayısıyla bu yeni duruma göre bir mücadele perspektifi içinde olmak kaçınılmaz bir görev olmaktadır.

Emperyalizme, savaşa, dünyamızın yeniden sömürgeleştirilmesi demek olan globalizm ve Yeni Dünya Düzenine, gericilik ve ırkçılığa karşı mücadelede bu yeni durumu, yeni gelişmeleri ve gelişme eğilimlerini kavramadan ve bunları hesaba katmadan başarılı olmak mümkün değildir. “Yeni Dünya Düzenini” tüm dünyaya oturtma ve süreklileştirme savaşının bu ikinci hamlesiyle karşı karşıya olan dünya emekçileri ve ezilen halkları, onların politik temsilcileri, öncelikle bu yeni durumu ve yeni gelişmelerin yönünü, kısa ve uzun vadeli hedeflerini kavramak, stratejik ve taktik tutumlarını bu kavrayış üzerinde oturtmak durumundadırlar.

Bu kavrayışta ilk planda altı çizilmesi gereken nokta, emperyalizm ve gericiliğin küresel saldırısına karşı enternasyonalist bir duruşun kaçınılmazlığıdır. Saldırı, küreseldir ve dünya çapında tüm emperyalist ve gerici güçlerin ittifakına dayanmaktadır. Bu gerçeklik karşısında uzun yılları bulacağı şimdiden ilan edilen emperyalist savaşın hedefi durumunda olan emekçilerin ve halkların çabalarını yerel, bölgesel ve ulusal sınırlara hapsedmeleri düşünülemez. Başarının ilk koşulu, anti-emperyalist, anti-kapitalist ve emperyalist savaş karşıtı mücadeleyi uluslararası bir

perspektife oturtmaktır.

Emperyalist küreselleşmeye karşı yürütülen anti-kapitalist mücadelede belli bir düzey yakalanmıştır. Çok farklı eğilimleri kendi içinde barındıran bu mücadele, halen bir çok belirsizlik ve bir çok sorunu yaşasa da, emperyalizme ve savaşa karşı mücadelede önemli bir mevzi ve düzeydir. En son Cenova’da somutlaşan bu mücadele, gelecek açısından umut verici işaretleri taşımaktadır. Son bir iki hafta içinde başta metropollerde olmak üzere dünyanın bir çok yerinde kitlesel boyutlarda savaş karşıtı gösteriler yapıldı. Bunlar gelecek açısından çok önemli bir işaret sayılmalı. Yakalanan bu mücadele düzeyi veri alındığında, günümüzde emekçilerin ve ezilen halkların, devrimci, yurtsever ve sosyalist güçlerin enternasyonalist mücadele birliklerini kurmada önemli olanaklara ve birikimlere sahip oldukları rahatlıkla söylenebilir. Başka bir ifadeyle, “Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar, birleşin!” sloganını bugün somut bir eylem sloganına dönüştürmek mümkündür. Aynı zamanda bu, başarı için kaçınılmaz bir ihtiyaçtır.

Bu birlikte mücadelede yakalanması gereken diğer önemli bir nokta ise şudur:

Anti-emperyalist mücadele ve savaş karşıtlığı çok farklı eğilimleri, farklı güçleri ve çevreleri barındırmaktadır. Bu, hem kendi içinde bir çok zaafli noktaya, hem de bir zenginliğe ve görece bir güce işaret etmektedir. Emperyalist ve gerici güçler hareketin içindeki zaafli noktalara oynayacak ve daraltma çabalarını aralıksız sürdüreceklidir. Buna karşı enternasyonalist devrimciler ise, farklılıkları “birlik-mücadele-birlik” anlayışıyla ele almak ve bu konuda geçmiş deneyimlerde edinen ve hala varlığını önemli ölçüde koruyan dar, anti-demokratik, sektör siyaset yaklaşımlarını aşarak, yeni bir siyaset anlayışını geliştirmek durumundadırlar. Bu, hem ilkesel olarak böyle olmak zorundadır, hem de somut gerçeklik böyle olmasını kaçınılmaz kılmaktadır.

Elbette emperyalizme ve savaşa karşı devrimci mücadelenin bölgesel ve ulusal ayaklarını da ihmal etmemek, bu iki boyutu birbiriyle kopmaz bir bütünlük içinde ele almak gerekmektedir. Bölgesel ve ulusal düzeylerde savaş farklı biçimler, saldırılar farklı düzeyler kazanıp somutlaşmakta, bu da bu farklılıkları hesaba katan mücadele biçimlerini gerekli kılmaktadır. Bu noktada Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan dikkate değer örnekler sunmaktadır.

Ortadoğu, savaşın fırtına merkezlerinden biri, emperyalist hegemonya siyasetinin yoğunlaştığı bir

bölgedir. Afganistan’da yürütülen savaşın Ortadoğu’yu da içine alacak biçimde genişlemesi güçlü bir olasılık. Böyle bir gelişme olasılığı, bölgede yeni gelişmelerin kapılarını açacaktır, ortaya çıkabilecek boşluklarla birlikte sayısız tehlike de gündeme gelebilecektir.

Özellikle Güney Kürdistan açısından durum çok kritik boyutlar kazanabilir.

Bu noktada Kürdistan devrimci yurtsever güçleri ne yapmalı, nasıl bir mücadele perspektifine sahip olmalı? Bu soruların kendisi ve yanıtı Kürtlerin kaderi açısından yaşamsal önemdedir. Kürtlerde varolagelen siyaset anlayışları iflas etmiş, bu sayısız kez doğrulanmıştır. Yani yabancı güçlerin stratejilerine oturan, bu bağlamda kendine gelecek arayan geleneksel siyaset yapma tarzı, Kürtlere yenilgi, trajedi ve yıkımdan başka bir şey getirmemiştir. Ama ne yazık ki, bu siyaset anlayışı bugün egemen siyaset tarzıdır. Bu nedenle bu yeni savaş ortamında Kürtleri umut verici günler beklememektedir. Tümünden umutsuz da olmamak gerekir. Zengin bir mücadele birikimi ve deneyimini arkasına alan, doğru bir mücadele perspektifine sahip Kürdistan devrimci yurtsever güçleri,

geleneksel siyaset anlayışını, onun teslimiyet ve tasfiyecilik biçiminde somutlaşan İmralı versiyonunu aşabilir, mücadeleyi yeni bir düzeye götürebilir! Bu olanaklıdır, o nedenle bugünden gerekli ideolojik, politik ve örgütsel hazırlıkları yapmak, geleceği kendinde kazanan bir çekirdekleşmeye gitmek temel görevimiz olmaktadır...

Kürdistan’da devrimci çizgiyi esas alan; yurtsever bir stratejide en geniş ulusal mücadele birliğini sağlamayı hedefleyen; bu birliği, başta Türkiye devrimci hareketi olmak üzere, bölge halk hareketiyle birleştiren ve devrimci enternasyonalist hareketle bütünleştiren bir stratejik yaklaşım ve tutum, başarının sırrını anlatmaktadır. Kuşkusuz bu, başlı başına tartışılması ve ayrıntılandırılması gereken bir konudur. Biz konunun ana çizgilerini vermekle yetiniyoruz.

Emperyalist savaş ve ona karşı tutum konusu, dünya çapında olduğu gibi Türkiye ve Kürdistan’da da yeni ayrışmalara ve yeni birleşmelere neden olacaktır. Dolayısıyla bu süreç aynı zamanda devrimciliğin, gerçek yurtseverliğin, sosyalistliğin denendiği, sınındığı bir sınav süreci olacak, bir turnusol kağıdı işlevini görecektir. Bu yeni saflaşmada aynaların aynı cephede, ayrıların aynı cephede buluşmaları eşyanın tabiatı gereği olacaktır. Bu durum, devrimciler açısından yeni sorunlar ve yeni olanaklar anlamına gelecektir.

Bizi çok daha zorlu günler, zorlu gericilik yılları bekliyor. Ama kazanmak mümkün, kazanmanın olanakları da az değil. Yeter ki doğru bir mücadele perspektifi, doğru ve ısrarlı bir çalışma tarzı ve cesaretle pratik çalışmalara yüklenilsin!...

17 Ekim 2001

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Hükümet ABD’nin çıkarları için savaş yetkisi aldı

Geçtiğimiz hafta meclis ABD’ye kölece uşaklığın gereklerinin yerine getirilebilmesi için hükümete savaşa katılma yetkisi verdi. Böylece hükümet ABD’nin emperyalist işgal planlarına, askeriyle, tankıyla, topuyla, uçağıyla daha kolay hizmet edebilecek.

Dünya halklarına karşı kapsamlı bir saldırı hazırlığı yapan ABD, İngiltere’yi de yanına alarak, Afganistan’a bomba yağdırmaya başladı. Hava saldırısı yetersiz kalacağı için, NATO’dan 5. maddeyi yürürlüğe koymasını istedi. Bu çağrı tereddütsüz kabul edildi.

Sermaye devleti ABD’ye “yardıma” en hevesli ülke olarak, harekata katılmayı önceden MGK’da görüşmüştü. Meclisten hükümete verilen yetki, MGK’nın “tavsiye” emirlerinin yerine getirilmesinden başka bir şey değildir. Böylece Türkiye harekata fiili olarak katılmayı tereddütsüz kabul eden ilk ülkelerden biri olma ünvanını kazandı.

Sermaye devleti geçmişte de ABD’nin çıkarları doğrultusunda Kore’ye binlerce asker göndermişti. ABD ekonomik yardım ve Türkiye’yi NATO’ya alma karşılığında asker istemişti. Kore’ye asker yollanması aynı zamanda ABD’ye kölelik sürecinin başlangıcı anlamına geliyordu. Gerici çıkarlar için Türkiyeli işçi ve emekçi çocukları cepheye sürüldü. ABD ise, asker karşılığı yaptığı ekonomik yardımları savaş sonrasında fazlasıyla tahsil etti.

Bir başka örnek ‘91 Körfez Savaşı’dır. Türkiye topraklarındaki askeri üslerden kalkan savaş uçakları Irak halkına bombalar yağdırırken, sermaye devleti “bir koyup üç almayı” hedefliyordu. Bunun için Irak’a uygulanan ambargoyu da

destekledi. Ama geçen 10 yıllık süreçte Türkiye’nin ambargodan kaynaklı zararı 40 milyar dolardan fazladır. Sermaye değil bir koyup üç almak, koyduğu birin üzerine üç daha eklemek zorunda kaldı.

Afganistan’a yönelik emperyalist savaşın da benzer bir sonuca yolaçacağı açıktır. Sermaye devleti bu savaşa fiilen katılmayı, almayı umduğu yeni krediler uğruna kabul ettiğini neredeyse açık açık söylemektedir. Sonradan faiziyle birlikte ödenecek bir krediyi alabilmek için Türkiyeli işçi ve emekçi çocuklarının kanı pazara sürülmektedir.

Emperyalist savaşın Türkiye’ye faturası sadece işçi ve emekçi çocuklarının kanıyla da sınırlı kalmayacaktır. Ordu savaş hazırlığıyla birlikte ek kaynak talebinde bulunmaktadır. Gönderilecek birliklerin masrafları, Kuzey İttifakı eşkiyalarına yapılacak yardımlar, zaten krizde olan ekonomiyi iyice batıracaktır. Bu enkaz da elbette işçi ve emekçilerin üzerine yıkılacaktır. Temel tüketim maddelerine daha fazla zam yapılacak, daha fazla işçi kapı önüne konulacak, ücretler eriyecektir.

Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin mazlum Afgan halkının kanının dökülmesinden hiçbir çıkarı yoktur. Bu savaş gerici bir savaştır. Bizi ABD emperyalizminin kirli işgal planlarına alet etmeye çalışan sermaye iktidarının hesaplarını boşa çıkartmak için mücadeleyi yükseltmek dışında bir seçenek yoktur.

Kahrolsun emperyalizm!

Yaşasın halkların devrimci kardeşliği!

Ozan Demir
Sincan hücreleri

Emperyalist ölüm ve yıkım makinası

11 Eylül saldırısının hemen ardından değişik teoriler üretilmiş, Amerikancı medya efendisine akıl vermede büyük bir özveriye girişmiştir. İşi o kadar azdırmıştırki, Bin Ladin’i Kuzey Irak’a bile getirmiştir. Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu bile işi bu kadar abartmaya gerek yok diyerek, “Usame Bin Ladin’in Kuzey Irak’ta olmadığını” açıklamak durumunda kalmıştır.

Nihayet tamamlar eşliğinde 7 Ekim günü savaş başlatıldı. ABD ve İngiliz füzeleri ve uçakları Afganistan üstüne binlerce bomba yağdırmaya başladı. Atılan bombalardan dolayı ne kadar sivilin öldüğü ya da sakat kaldığı belli değil. Katar’dan yayın yapan El-Cezire televizyonu dakika dakika atılan bomba ve füzeleri gösteriyor. Özellikle başkent Kabil olmak üzere diğer yerleşim merkezlerinin nasıl bombalandığına an be an tanık olduk. Ama Türk medyası kamuoyunu, sivillerin zarar görmemesi için ne kadar özen gösterildiğine ikna etmek için elinden geleni yaptı. Öyle ya bombalar sivilleri görünce hemen yön değiştirip “teröristleri vuruyor”.

Savaş çığırtkalığında sınır tanımayan mehmetçik medya muradına erdi. Açlık ve yoksullukla cebelleşen bir ülke halkına, dünyanın zenginliklerini ve teknolojisini elinde toplamış iki emperyalist ülkenin günlerce saldırması kimbilir ne kadar hoşlarına gitmiştir. Ama olmaz bununla yetinmemeli, emperyalizmin savaş makinaları, diğer mazlum halklara da saldırmalı ve yok etmelidir. Şimdiden hedef gösterdiler bile; İran, Irak, Küba vb. listeyi uzatıp duruyorlar. Gerek görüntülü, gerekse yazılı medyada uluslararası strateji uzmanlarını boy boy görmekteyiz. Konuya vakıf bu zatlar denge değiştirmekte ustalar.

ABD bu işin sadece Usame Bin Ladin ve örgütü El-Kaide ile sınırlı kalmayacağını,

“terörizme” destek veren diğer ülkelerin de cezalandırılacağını belirtiyor. Bunun anlamı şudur? Başta Ortadoğu olmak üzere bölgede dengelerin değişeceği, hatta haritadaki sınırların da buna dahil olacağından dem vurmaktadırlar. ABD emperyalizmi iki şey dayatmaktadır diğer ülkelere; ya benim yanımdasın ya da karşı tarafta. Ona göre ayağını denk al.

Diğer bir yönü de, ikiz kulelere ve Pentagon’a yapılan saldırıyı basamak yaparak globalleşmeyi kendi öncülüğünde yeniden şekillendirmek istiyor. Bunun için gerekirse tüm bölgeyi kana bulamaktan geri durmayacak. Dünya jandarması askeri ve siyasi üstünlüğünün yanı sıra, bu bölgede pazar gücünü artırmak istemektedir. Başta petrol olmak üzere diğer doğal kaynaklar ABD ve İngiliz tekellerinin iştahını kabartmaktadır. Fakat başta Çin olmak üzere Rusya da bu duruma kolayından vize vermeyecektir herhalde.

Kısa başlıklar halinde durum bundan ibarettir. Gerçi dünyamız karmaşık bir geleceğe doğru yol almaktadır. Burjuva medya bu durumu yalan yanlış haber ve yorumları ile daha karmaşık hale sokmaktadır.

Yoksul bir halka, bir taraftan bombalar yağdırılırken bir taraftan uçaklarla gıda yardımı yapılmaktadır sözüm ona. Fakat açlığın pençesinde olan bu insanlar atılan bu göstermelik yardım malzemelerini imha etmektedir. Pekala, bunu yazmaya, söylemeye de elleriniz ve olmayan yürekleriniz varacak mı!

Hiç sanmıyoruz. Ama o halkların çığılığı ve haykırışları bir gün gelecek sizleri de efendilerinizi de boğacak. Bundan hiç kuşkunuz olmasın...

B. Akıncık/İzmir

Bir emekçiyle röportaj...

“Asıl terörist ABD’dir”

Sizi tanıyabilir miyiz?

Emekçi: Çocuğum olmadan önce tekstil fabrikasında çalışıyordum.

11 Eylül’de ABD’ye yapılan saldırıyı fırsat sayan emperyalistler terörü yok edeceğiz diyerek azgınca saldırıyorlar. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Emekçi: Önce terör diye bir şey yok, saldırıyı düzenleyenler terörist değil. ABD çok cana kıymış, insanları öldürmüştür. ABD bunu hakediyor. Hatta daha fazlasını hakediyor. Bu arada suçu olmayan insanlara da bir şeyler oluyor. Sonuçta halk eziliyor, sokakta kalıyor, aç kalıyor.

Afgan halkının üzerine bombalar gıda yardımıyla birlikte yollanıyor. ABD’nin bu yaklaşımını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Emekçi: İnsanları kandırıyorlar, size gıda veriyoruz diyerek bombalıyorlar. Asıl terörist ABD’dir.

ABD’ye asker yardımı dahil her türlü desteği sunan, mazlum bir halkın katledilmesine ortak olan Türkiye sizce neden bu savaşa dahil oldu?

Emekçi: Türkiye’nin bunları reddetmesi gerekiyor. ABD’den para alacağı için yoksul halkları karşısına alıyor. Hakkını savunan insanlara Türkiye’de terörist damgası vuruluyor, işkencelerden geçiriliyor. Türkiye’de sol düşünen insanlara böyle davranılıyor. Direnen halk istemedikleri için ABD’ye destek veriyorlar.

Her zaman olduğu gibi bu savaşın faturası da işçi-emekçilere kesilecek. Bunun önüne geçmek için sizce neler yapılabilir?

Emekçi: Türkiye’de insanların ayaklanması gerekiyor. Bu faturayı işçi-emekçilere değil de sermayeye ödetmeliyiz.

Bu toz duman içinde Ölüm Orucu Direnişi 1. yılını doldurmak üzere. Devrimci tutsaklara destek vermek ve savaşa karşı çıkmak için neler yapmak gerekir?

Emekçi: Halkın sokağa çıkması gerekiyor. Artık sömürüye izin verilmemesi lazım. Devrimci tutsaklar yalnız değildir. Kalbimiz onlarla ve kazanacağımıza inanıyorum.

Mücadele Postası...

“Geleceğimize sahip çıkalım!”

*“Zindan karanlığında direniyorlar
Ölüme giden yolda
Zulmü yere çalmak için”*

Yaşamları boyunca ezilen ve sömürülen bir sınıfın insanları onlar. Devrimci tutsaklar... Düzenin karanlığı içinde yer almaktansa devrim uğrunda mücadele vermeyi en kutsal görev saymışlar. Bugün dört duvar arasında, karanlık hücrelerde sürdürdükleri Ölüm Orucu Direnişi'yle mücadelenin yeri ve zamanı olmadığının en güzel örneklerinden birini veriyorlar. Zulme karşı, ölüme giden yolda uzun kuyrukları oluşturup yüreklerindeki devrim ateşiyle ölüme koşuyorlar.

Devrimci tutsaklar o zor koşullarda, her türlü baskıya, işkenceye,

katil devletin tüm düzmece oyunlarına rağmen direnişlerini sürdürürken, bizler onların eriyen bedenlerini mi seyredeceğiz? Çevremizde milyonlarca insan açlıkla-ölümle

yüzyüzeyken, insanlar işlerinden atılıp sefaletle itilirken, işsizler kervanına hergün binlerce insan eklenirken ve kırıntı haklarımız da elimizden alınırken, hala susacak mıyız? 19 Aralık'ta devrimcileri katleden, sokaklarda emeğinin karşılığını arayan işçilere acımasızca saldıran, ülkenin tüm zenginliklerini peşkeş çeken ve bizleri yoksulluğun bataklığına iten bu zihniyete karşı sesimizi ne zaman yükselteceğiz? Hergün bedenlerini kızıla boyayan devrimciler, yaşamını çöplükte arayan onca insan hiç mi ilgilendirmiyor bizleri?

Bir yanda ülkenin tüm zenginliklerini sömürüp tatil yörelerinde, düğünlerde, partilerde milyarlar harcayan bir avuç asalak ve onun devleti, polisi, ordusu... Diğer yanda Ortaçağ köleliğini aratmayan koşullarda çalışmak zorunda bırakılan, emeğinin karşılığını alamayan işçiler-emekçiler ve düzen ezilen diğer tüm sınıflar. Düzenin bozukluğu, çürümüşlüğü gözler önünde. Devletin tüm unutturma politikalarına rağmen Ölüm Oruçları tüm kararlılığıyla sürüyor. Karşımızda iki seçenek var. Ya kabullenip düzenin karanlığı içine gömülmek ya da kabullenmeyip onurlu, eşit bir yaşam için sosyalizm yolunda mücadele saflarında yerimizi almak. Kendi içimizden çıkan devrimcilere destek olmak. Devrimci tutsaklar geleceğimize. Geleceğimiz ellerimizde, geleceğimize sahip çıkalım!

SY Kızıl Bayrak okurları/Eskişehir

“Yapmamız gereken şey yalnızca mücadele etmektir!”

74 fidanımızı yitirdik. Yüzlerce de sakat.... Ve daha niceleri bu sayılara dahil olacak. On'lar kendileri için değil, bizlerin geleceği, çocuklarımızın geleceği için yaşamlarını feda ettiler. Gelecek kara günleri onlar bizden daha önce görmüşlerdi. Çünkü onları teslim alırlarsa dışarda bize her istediklerini rahatça yapabileceklerinin hesabını yapanlar, onları F tipi denilen tabutluklara zorla sokmak istiyorlardı. Onları teslim almak, onlara boyun eğdirmek istiyorlardı. Ama onlar bir yıldır buna karşı direniyorlar. Onların direnişinin yıldönümü olan 20 Ekim ve sonrasını Türkiye devrim tarihi her zaman yazacaktır. Bu destansı direniş nesiller boyu anlatılacaktır. Bedenlerini hiç tereddüt etmeden ölüme yatan yigitler, “Öleceğiz, ama teslim olmayacağız!” diyerek, bir yıldır yeni katılımlarla direnişlerine devam ediyorlar. Daha da devam edecekler.

Bizler dışarıda onların bu direnişini örnek almalıyız. Yaşamın her alanında bize dayatılan onursuzluğu ve kişiliksizleştirmeyi kabul etmemeliyiz. Bizlerin yaşamı her geçen gün daha çok darlaştırılıyor, hücreleştiriliyor. Her türlü açlık ve sefalet dayatılıyor. Her hakkımız elimizden alınıyor. Bedel ödenerek alınan hak ve hürriyetlerimiz gasp ediliyor. Ve bizler bunları göre göre hala susuyoruz. Halbuki biliyoruz ki, ölümlerin olmadığı, insanca yaşamın olduğu tek seçenek, sosyalist bir toplum yaratmaktır. Sosyalizmin varolmadığı her yerde bütün bunlar vardır ve varolacaktır.

İşte biz de bu gidişata artık yeter demeli ve “Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!” demeliyiz. Bizlere yakışan düzeni, sosyalizmi kurmak için mücadele etmeliyiz. İşte bunu yaparsak F tipleri kalkar, ölümler olmaz. Yapmamız gereken şey yalnızca mücadele etmektir.

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

SY Kızıl Bayrak okuru bir emekçi/Adana

Direnişinize destek bizim için bir görevdir

Merhaba yoldaşlar,

Fransa'nın St Briec bölgesinde kalan bir *Kızıl Bayrak* okuruyum. Daha öncesi gazetemiz *Kızıl Bayrak*'a yazabildiğim kadarıyla yazılar ve şiirler gönderdim. Bu yazımı da ölüm orucunda haksızlığa karşı direnen yoldaşlarımızla paylaşmak istiyorum.

Sevgili yoldaşlar, 20 Kasım'da başlattığımız açlık grevi ve 19 Aralık 2000'de ölüm orucuna dönüştürdüğünüz direnişiniz, ben bu mektubu yazdığımda 355. güne gelmişti. Direnişinizi, devletin katliamlarına, yalanlarına, en acımasız işkencelerine, ve tüm bunların bedeli verilen onlarca şehidlerimize rağmen, yeni yoldaşların katılımıyla güçlendirerek sürdürmektesiniz.

Yoldaşlar, sizler direnişinizle bir kez daha vurguluyorsunuz; bu tecrit uygulaması sadece cezaevlerinde bulunan devrimcileri hedeflemiyor. Bununla aynı zamanda, akkını arayan işçinin, memurun, esnafın, öğrencinin susturulması ve bu çevrelere yönelik bir gözdağı verilmesi amaçlanmaktadır.

Yoldaşlar, bizler *Kızıl Bayrak* taraftarları olarak, bölgemiz St Briec'de sizlere destek amacıyla toplantılar düzenliyoruz. Bu toplantılarda, özellikle devletin cezaevlerinde teslim almak amacıyla uygulamakta olduğu işkenceci ve katliamcı politikasını, bölgemizdeki emekçilere anlatmaya çalışmaktayız.

Yoldaşlar, özellikle ulaştırılan çevrilmiş yazı ve bildirileri, bu bölgedeki demokratik kitle örgütlerine ve Fransız emekçilerine iletiyoruz. Devletin cezaevlerine karşı sürdürdüğü teslim alma politikasını elimizden geldiği kadar Fransız kitlelerine anlatmaktayız. Her zaman emin olunuz ki, sizleri bu mücadelenizde yalnız bırakmayacağız.

Yoldaşlar, sizler yaşamınızla olduğu gibi ölümünüzle de büyük işler yapmaktasınız. Hepinize yoldaşca selamlar.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Ö. Yıldız/St Briec-Fransa

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/**ANKARA** Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 **KAYSERİ** Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Aşıkpaşa Mahallesi 8. Sokak Hacı Nazire Apartmanı
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık	Yurt içi	5 000 000 TL	Yurt dışı	200 DM
1 Yıllık	Yurt içi	10 000 000 TL	Yurt dışı	400 DM

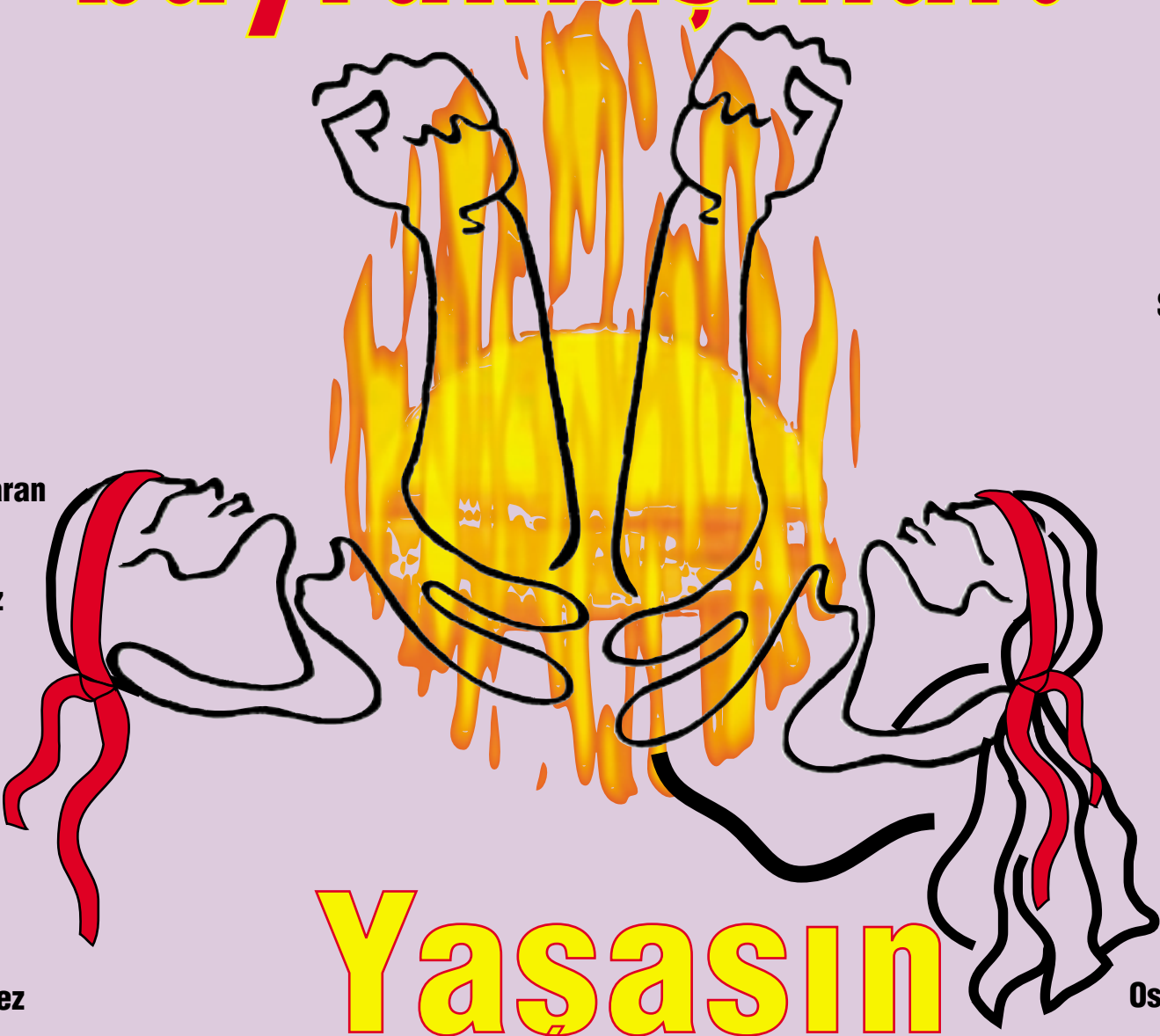
Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

Ölüm Orucu Direnişi 1. yılında “Teslimiyet asla!” dediler

Ölümsüzlük burçlarında bayraklaştılar!

Fırat Tavuk
Ali Ateş
Aşur Korkmaz
Y. Güder Öztürk
Özlem Ercan
Nilüfer Alcan
Şefinur Tezgel
Gülser Tuzcu
Seyhan Doğan
Mustafa Yılmaz
Cengiz Çalıkoparan
Murat Ördekçi
Ahmet İbili
Alp Ata Akçayöz
Ercan Polat
Umut Gedik
Rıza Poyraz
Fidan Kalşen
İlker Babacan
Fahri Sarı
Sultan Sarı
Murat Özdemir
A. İhsan Özkan
İrfan Ortakçı
Hasan Güngörmez
Yasemin Cancı
Berrin Bıçkılar
Halil Önder
Cafer Dereli
Gültekin Koç
Cengiz Soydaş
Adil Kaplan
Bülent Çoban
Gülsüman Dönmez
Nergiz Gülmez
Fatma Ersoy

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Abdullah Bozdağ
Tuncay Günel
Erol Evcil
Murat Çoban
Canan Kulaksız
Sedat Gürsel Akmaz
Endercan Yıldız
Sibel Sürücü
Şenay Hanoğlu
Hatice Yürekli
Kazım Gülbağ
Sedat Karakurt
Erdoğan Güler
F. Hülya Tungan
Hüseyin Kayacı
C. Tayyar Bektaş
Uğur Türkmen
Veli Güneş
Aysun Bozdoğan
Zehra Kulaksız
M. Gökhan Özocak
Ali Koç
Sevgi Erdoğan
Muharrem Horoz
Osman Osmanağaoğlu
Hülya Şimşek
Gülay Kavak
Uğur Bülbül
Ümüş Şahingöz
İbrahim Erler
Abdulbari Yusufoglu
Zeynep Arıkan
A. Rıza Demir
Ayşe Baştımur
Özlem Durakcan
Ali Ekber Barış